

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Zrcadla.pdb

PDB Name: Macek\_Petr -StarTrek\_Nova\_Gener  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 12.9.2004  
Modification Date: 12.9.2004  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

PETR MACEK

STAR TREK  
NOVÁ GENERACE

ZRCADLA

1.

Enterprise

"Ante up, and shud up!" zarýmoval uvolněně Zefram Cochrane a přihodil na hromádku uprostřed stolu hrst žetonů. "Držte si klobouky, jedeme z kopce!"

Android se zeleným štítkem bankéře na čele si upřeně měřil hromádku před sebou a pomalu přeskakoval očima z žetonů na karty ve své ruce. Potom se podíval na spoluhráče s výrazem, který kdysi někdo označil jako nejlepší pokerovou tvář na světě, a přisunul po stole komínek pečlivě odpočítaných červených destiček.

"Dorovnáвам, a zvyšuji sázku o dalších... dvě stě kreditů."

"Tak na to se necítím!" odhodil doktor Daystrom karty na stůl lícem nahoru.

"Já taky ne," rezignoval s povzdechem Geordi LaForge. "Pass!"

Další kolo oběhlo kulatý stůl uprostřed setmělého simulátoru, a na řadu opět přišel vysoký muž v odrbané košili, který se mohl pyšnit vynálezem warp pohonu. Mlsně se podíval na nahromaděný poklad, sebevědomě se usmál a prsty si pohrával se svými žetony.

"No, já mám sice jenom dvě královny, ale rád bych viděl, co máte vy," srovnal, a vyložil svých pět karet. Dat se lehce naklonil nad stůl, se zdviženým obočím zkontroloval oprávněnost vědcova nároku, načež si dovolil samolibý úšklebek.

"Je mi líto, profesore. Streight flesh!"

Cochranovi zamrzl úsměv na rtech a vyskočil, aby se na Datovu postupku mohl lépe podívat. "Sakra, jak tohle děláte?" zaklel nevěřicně a otočil se zoufale na společnost. "Byl jsem si jistý, že blufuje!"

"Nikdy jsem nepřišel na to, jak to dělá," zvedl Geordi ruce v obranném gestu. "A už to ani nezkouším. Vylámá jsem si na tom zuby tolikrát, že to nespočítám!"

"Stejně si myslím, že podvádíte!" obvinil Data kysele Daystrom.

"Nejsem naprogramován pro nečestné jednání," odpověděl android lektorským tónem beze stopy urážky. "Moje výhry se zakládají na prostém výpočtu pravděpodobnosti výskytu karetních kombinací a studiu jistých lidských mimických -"

"Děláš chybu, že nám ukazuješ svoje trumfy v rukávu!" varoval ho kamarád.

"Prosím?" zamrkal Dat a zmateně se podíval do rukávů své uniformy. "Přisahám, že neskrývám v oblečení žádné karty!"

"Nemysli na to," odbyl to hlavní inženýr hvězdné lodi Enterprise. "Dáme si ještě jedno kolo?" zeptal se mrtvých vědců, vytvořených pro tento účel z paprsků lomeného světla.

"Já jsem pro!" nadchl se Cochrane. "Musím si spravit chuť a ozdravit účet! Kdo rozdává?" posbíral karty ze stolu a nabídl je všem.

"Já je zamíchám, bude to rychlejší," odebral mu je Dat a pro efekt si prolomil prsty. Byl zvyklý na to, že většinu lidí přijde způsob jeho zacházení s kartami fascinující, a časem jej ještě zefektivnil. Rozdělil balíček třemi prsty na dvě stejné poloviny a s krupiérskou dovedností je promíchal.

Cochrane naprázdno polkl. "Tak nevím," rozmýšlel se a smutně si měřil zbytek své hotovosti. "Abych se s tím pomalu rozloučil!"

Datovi se do tváře vloudil samolibý výraz. "S kolika kartami hrajeme?"

"Pět," rozhodl Daystrom hořce. "To vám stíží propočítávání těch vašich kombinací!"

"Pouze o 0,028 sekundy," ujistil ho nadporučík a zavrtěl hlavou nad takovou bláhovostí.

"Neměl by ses tolik holedbat," napomenul ho Geordi. "Nikdo není neporazitelný!"

Sebevědomý android se pobaveně usmál. "Pánové, vaše sázky," vyzval, když rozdál před každého hráče karty a všichni si je prohlédli. "Hru otvírá pan LaForge!"

"Vidím to zatím na padesát," sklapl inženýr karty a přisunul žetony odpovídající stavu jeho odvahy. Všichni spoluhráči postupně srovnali sázky a začalo další kolo.

"Chce někdo měnit karty?"

"Pro mě dvě," poručil si Daystrom a dostal od bankéře výměnou jiné. Stejně tak Geordi a Zefram Cochrane.

"Bankéř mění jednu," oznámil android nahlas svůj stav. "Je to znovu na tobě, Geordi."

"Zvyšuju sázku o dalších padesát!"

"To беру," přidal se Daystrom. "A přidávám dalších padesát!"

"Koukám, že se všichni cítíme," okomentoval to Cochrane. "Jdu s vámi!"

"Já také," přidal Dat stejnou hromádku jako ostatní. "Je čas ukázat list, gentlemani!"

Geordi LaForge si srovnal v ruce karty a jednu po druhé je s hlasitým mlasknutím vysázel před sebe na stůl. "Tři esa!"

"Hm," protáhl obličej Cochrane. "Tak já zase nic! Zase mám jenom jeden pár!"

"Stejně tak já," přiznal se android a ukázal svoje desítky.

Inženýr se s blaženým úsměvem natáhl pro nakupenou hromádku žetonů a chtěl si je přisunout k sobě, ale doktor Daystrom ho zarazil. Svítil jako sluníčko. Vrásčitá tvář s šedivým plnovousem připomněla svalům v obličeji dávno zapomenutý dětský úsměv, a přísné oči jiskřily blahem.

"Čtyři osmičky!" zahlásil, okouzlen nenadálým štěstím. "Je mi líto, pane LaForge!"

"Ani si to nemyslím," zabručel inženýr a stáhl ruce z hromádky.

Starý muž si přisunul žetony a hned je začal třídit podle hodnoty; přitom je stavěl do barevných sloupců před sebe. Jeho hromádka se sice nemohla rovnat Datově, přesto byla v porovnání s hotovostí ostatních obrovská.

"Tihle teoretici," našpulil vynálezce z 21. století rty a klepal posledním desetikreditovým žetonem o stůl. "Dejte jim do ruky karty a zničí vás, dejte jim usměrňovač antihmoty a zničí všechno ostatní!" loupil spiklenecky pohledem po Geordim.

Inženýr se usmál a sesbíral ze stolu karty, protože ten, na kterém byla řada, dosud pečlivě přepočítával výhru. Melodické pípnutí jeho komunikátoru zaznělo simulátorem souběžně s Cochranovým otráveným odfouknutím.

"Ano?" ohlásil se.

Hlas kapitána Picarda byl suchý a nevzrušený, jako vždycky. Muž na velitelském můstku vlajkové lodi Spojené federace planet mu nikdy nedovoloval vychýlit se z běžných tónin.

"Vy a pan Dat se neprodleně hlase na můstku!" rozkázal a přerušil spojení.

"Asi budeme muset nechat partičku nedohranou," oznámil inženýr holografickým společníkům.

"Ještě jsem to nespočítal," vzhledl Daystrom vyděšeně a horečně rovnal žetony.

"Je mi líto, doktore," pokrčil Geordi rameny a vstal od stolu. "Počítači, ukončit program!"

Vědec útrpně přihlížel, jak se mu pracně nahromaděné bohatství rozplynulo. "Příště mi naprogramujte lepší karty," stihl ještě zoufale zahartusit a zmizel. Po něm stůl, židle, a nakonec i Datovo zelené stínítko.

Oba důstojníci vyšli ze dveří simulátoru na chodbu paluby číslo šest a zamířili k nejbližšímu turbovýťahu. Kabina už byla na patře připravena, nastoupili do ní a zadali příkaz k odjezdu na můstek. Výťah se nejprve posunul horizontálně po obvodu diskové sekce a teprve potom s tichým zahučením plynule zaplul do šachty stoupající na nejvyšší palubu.

"To mě na těch sedáncích baví nejvíc. Když prohráváš, prostě soupeře vypneš," nadhodil Geordi za jízdy a po očku sledoval kamarádovu reakci. Sklidil za to očekávaný káravý pohled od spolucestujícího, který také patřil k umělé formě života.

"Připomeň mi, že se k tobě nemám při hře otáčet zády," odpověděl Dat s tak vážnou tváří, že se inženýr musel hlasitě rozesmát. Než na cokoli jiného to byla nárazka na androidův vypínač - měl ho vzadu na zádech a málokdo o něm věděl.

Šéfinženýr poplácal přítele po rameni. "Jen žertuju!"

"Ano, Geordi, já vím."

Na ta slova se důstojník rozesmál ještě víc. Znali se už dlouho, a jakkoliv se to zdálo nemožné, vznikl mezi nimi vztah, jenž se rovnal pevnému přátelství. Když spolu procházeli chodbami, málokterá dvojice působila tak kontrastně. Android s mrtvolně bledou syntetickou pokožkou a zlatými zorníčkami byl naprostým protikladem inženýrovi s čokoládovou pletí a zářivými oříškovými očima.

Společně vyšli ze zadní výťahové šachty na prostorný můstek u pracoviště poručíka Jarové.

Dat na bezpečnostní důstojnici spiklenecky mrkl a ona se začervenala. Jejich vztah, dá-li se tomu tak říkat, byl nejpřetřásanějším veřejným tajemstvím v baru na Enterprise. Potom se odebral převzít pracoviště vpředu u obrazovky. Inženýr zatím zamířil k zadnímu operačnímu terminálu, ze kterého mohl ovládat všechna strojní zařízení, a dotykem ho aktivoval. Na panelu počítače se rozzářila řada grafů a nákrešů jejich lodi společně s aktuálním stavem všech důležitých systémů. Zkontroloval všechny údaje a potom se připojil k Taše, od jejíž konzole se naklonil k sedícímu kapitánovi.

"Řízení stroje převeď na můstek, pane."

Jean-Luc Picard se přes rameno ohlédl a němým pokývnutím dal najevo, že rozuměl. Vstal, urovňoval si uniformu a přešel za Datovo stanoviště. Položil ruku na opěrku androidova křesla a pohled upřel na obrazovku. Enterprise před chvílkou vystoupila z warpu a teď jemně zpomalovala.

"Co mi o tom můžete říct, pane Date?" zeptal se zvědavě.

Android odtrhl oči od předního monitoru, na kterém byla zobrazena část vesmíru před lodí, a začal zkoumat svoji konzoli. V prostoru několika kilometrů před přídíl se vlnil vesmír. Alespoň tak to vypadalo, černá hmota se v jednom bodě napínala a smršťovala, tvořila kolem sebe vlny, a ty se kaskádovitě rozlévaly do všech směrů. Úkaz zářil

tlumeným fialovým světlem, jehož intenzita se měnila s postupujícími deformacemi do šarlatova.

"Jedná se o místní zakřivení prostoru, způsobené neznámým druhem energie!"

"Kde se bere?"

"Nelze zjistit. V dosahu našich senzorů není žádný objekt, schopný způsobit takovou poruchu!"

"A jaký objekt by mohl něco podobného vyvolat?" zvedl se první důstojník a postavil se po bok kapitánovi.

Dat se zamyslel, což se projevilo tím, že lehce naklonil hlavu na stranu. "Nevím, pane," přiznal po chvíli. "Neznám žádný přirozený zdroj takového záření."

"Myslíte, že je to umělého původu?"

"To nemohu potvrdit ani vyvrátit."

"Chápu," zamračil se Picard a promnul si bradu. "Znamená tato energie pro okolní oblast nějaké nebezpečí? Rozložení gravitačních sil, neviditelné víry?"

"Negativní, pane," prošel Dat svá zjištění. "Hladina neutrin je sice vysoká a jisté gravitační proudy zaznamenávám, ale v tomto sektoru se nenacházejí žádné planety. Pole v současné podobě neznamená pro nikoho ohrožení!"

"Můžete určit, zda se jedná o dočasný nebo stabilní úkaz?"

"Ani to nelze zjistit. Poprvé ho senzory zaznamenaly, když jsme vstoupili do oblasti a ocitli se v dosahu."

Kapitán si vyměnil pohled se svým zástupcem. Federace se nacházela uprostřed konfliktu zuřícího mezi Romulany a Klingonskou říší. Obě agresivní a válečnické mocnosti napadaly všechno, co se ocitlo, byť náhodou, v bezprostřední blízkosti jejich lodí, federální zařízení nevyjímaje. Enterprise byla právě teď na nebezpečné misi, kde se pokoušela přesvědčit klingonského kancléře o možném mírovém vyřešení konfliktu. A do toho se podezřele blízko neutrální zóny obou světů objevil prostorový zlom. Náhoda?

"Co si o tom myslíte, Jedničko?"

Šlachovitý muž se světlými kudrnatými vlasy se zadíval na monitor a obočí se mu seběhlo nad kořenem nosu.

"Zajímavý jev," ohodnotil výhled. "Ale naše poslání je důležitější. Neměli bychom se zdržovat!"

"Souhlasím," přikývl Picard a otočil se. "Tašo, vystřelte varovnou bójku s upozorněním na standardní frekvenci a informujte subprostorem Hvězdnou flotilu!"

"Ano, pane!" potvrdila žena s medovými vlasy, zastříženými do klukovského účesu. Započala na své konzoli s vypouštěcí sekvencí, když vtom se na panelu zobrazil nový vzorec. "Ve středu úkazu se vytvořil zlom! Něco se z něj vynojuje!" vykřikla varovně.

"Potvrzují!" zareagoval okamžitě Dat. "Jedná se o malé válcovité těleso, pohybující se impulzní rychlostí!"

"Vyhlaste žlutý poplach!" rozkázal energicky první důstojník. Palubní režim se přepnul do pohotovostního stavu.

Picard zamhouřil oči, aby lépe viděl proti náhle se rozzářivšímu světlu, a soustředěně nakrčil čelo. "Zvětšete to!" Obraz na monitoru se posunul do středu prostorové poruchy, kde se právě zaceľovala vlasová prasklina. Od ní se k lodi blížila malá kapsle aerodynamického tvaru.

"Ještě to zvětšete! Na maximum!"

Dat zadal vyšší stupeň rozlišení a objekt zaplnil skoro celou obrazovku. Byla to hladká stříbrná věc, která tvarem připomínala standardní torpédo. Její povrch se třpytil, zvýrazněn odlesky světla. Za sebou táhla zvlněnou brázdu nachových plynů. Zpomalovala, až se nakonec zastavila, tím, co se zdálo přídí, natočená k Enterprise.

"Vypadá to, že se tu budeme muset chvíli zdržet, pane Frankline," poznamenal Jean-Luc zaujatě ke svému prvnímu důstojníkovi. "Tohle si vyžaduje naši pozornost!"

\* \* \*

Uvnitř cizí sondy začalo pracovat několik složitých přístrojů. Nejprve navázala kontakt se svou mateřskou lodí na druhé straně trhliny a čekala, až obdrží rozkazy. Spojení se zdařilo a vzápětí přišlo zadání, stejné jako vždy. Objekt zaměřil senzory na Enterprise a začal okamžitě zpracovávat a společně s vizuálním obrazem lodi odesílat výsledky.

\* \* \*

"Kapitáne, objekt na nás zaměřil jakýsi druh senzorového paprsku," oznámil Dat.

"Mám zdvihnout štíty?" naklonila se Taša nad konzoli.

Picard dál klidně seděl a nenechal se nikým znervózit. "Ne, poručíku. Ukažme, že máme přátelské úmysly."

"Ale co když je to nějaká nová romulanská nebo klingonská zbraň!" namítla důrazně.

"Pane Date?" zeptal se Jean-Luc na názor druhého důstojníka.

"Neodpovídá žádnému známému zařízení, ani klingonskému ani romulanskému. Nicméně nemohu dostatečně proniknout jejím trupem a zjistit účel."

"Může na nás každou chvíli zaútočit!" naléhala podezřívá bezpečnostní důstojnice.

"Nevypadá útočně, spíše je to průzkumná sonda," zastal se Data svým názorem komandér Franklin.

"A i kdyby, nevypadá na to, že by nám mohla nějak výrazně ublížit."

Taša se stáhla za svůj panel a s hlubokou nedůvěrou si měřila objekt na obrazovce. "Při vši úctě, pane, dělám jen svoji práci," odsekla. "Vy jste na palubě nový, ale věřte, že já mám už mnohaleté zkušenosti!" supěla potichu. Ale ne zase úplně potichu.

Franklin zmlkl a podíval se na kapitána. Ten se jen lehce usmál. "Poručík Jarová má trochu ostrý jazyček, ale na to si zvyknete," ujistil ho. "Nemá však ve zvyku podceňovat nebezpečí!" Otočil se na ni. "Mějte na sondu zaměřené fázery a buďte připravená zdvihnout štíty při první známce útoku. To bude stačit."

"Ano, pane," souhlasila neochotně.

Kapsle se na obrazovce houpala, za sebou vesmírný defekt, a vyčkávala.

"Date, proč ji nemůžete prozkoumat? Je chráněna nějakým polem?" ujasňoval si kapitán.

"Ne, neutrina a gravitony vyzařované trhlinou zkreslují údaje našich senzorů."

"Můžeme se s Enterprise přiblížit. Pomůže to?"

"To nedoporučuji," ozval se zezadu Geordi. "Sice tam nepůsobí gravitační síly tak velké, aby nás ohrozily, ale nevíme, co by záření udělalo s naším warp polem!"

"Návrhy?" obrátil se Picard ke svému sboru pro radu.

Dat se odvrátil od monitoru a pohlédl na důstojnické seskupení.

"Raketoplán by se mohl přiblížit impulzem, a bez rizika."

"Proti tomu nemám námitek," souhlasil šéfinženýr.

"Proved'te!" potvrdil tedy návrh kapitán. "Date, pan Franklin vás doprovodí!"

První důstojník s androidem se zvedli a bez dlouhých průtahů nastoupili do výtahu, navigační konzoli dočasně přebíral jiný člen posádky můstku. Jean-Luc Picard se opřel v křesle a zkoumavě se zadíval na zářící sondu, která se vznášela uprostřed tmavého vesmíru. Odkud jsi přišla a co bys po nás chtěla? pomyslel si.

\* \* \*

Dat s Franklínem se nalodili do raketoplánu, už připraveného na rampě. Komandér přijal funkci hlavního pilota, zatímco nadporučík usedl k vědecké sekci a hned začal se startovními přípravami. Jakmile byli v pořádku uvnitř, obsluha hangáru začala s vypouštěcím procesem a otevřela výpusť. Ohraničený kus trupu v zadní části místnosti se rozzářil modrým neonem signalizujícím přítomnost jednostranného silového pole a vrata se začala za varovného houkání zvedat. Ve vesmíru za nimi byla vidět část zadní dolní sekce lodi s vystupujícími gondolami pohonu.

"Sokrates volá Enterprise. Žádáme povolení ke startu!"

"Povolení uděleno!"

Pilot počkal, až bude výstup úplně volný, a pomalu vyvedl raketoplán do volného vesmíru. Za okny člunu hladce prokmitla světlešedá stěna hlavního doku a vzápětí se proměnila v temnotu.

"Opustili jsme loď a míříme k sondě!"

"Enterprise potvrzuje," odpověděl kapitán Picard. "Udržujte s námi spojení!"

"Rozumím, pane!"

První důstojník opsal kolem mohutného hvězdného křížníku dokonalý kroužek a připlul těsně ke stříbřité kapsli. Když zakotvil, pustil se do práce Dat, zatímco on pozoroval sondu okénkem na pravoboku.

"Nikdy jsem nic tak krásného a elegantního neviděl," podotkl. "Bez jediné viditelné spáry nebo spoje. Musí pocházet od velice vyspělé rasy."

"Pravděpodobně," odušil Dat a ťukal příkazy do panelu. "Inicializují sken!"

"Myslíte, že je nějak spojena s tím úkazem?"

Nadporučík se na Franklina krátce podíval, zatímco čekal na první údaje. "Nemám dostatek poznatků k podobným odhadům."

"A teoreticky?"

"Je to možné," pokrčil rameny. "Technologicky vyspělá civilizace může takto zkoumat vesmír stejně, jako to my děláme našimi plavidly. Otevře prostorové zakřivení, které ústí někde daleko, a pošle do něj sondu."

"Fascinující!"

Z Datovy konzole se ozvala série zacvrlikání. Android přenesl pozornost zpět k panelu a přelétl prsty po tlačítkách.

"Sonda zaměřila svůj průzkumný paprsek z Enterprise na nás!"

"Je zvědavá na nového kamaráda," usmál se komandér. "Má to vliv na náš úkol?"

"Nemělo by," zavrtěl Dat hlavou.

\* \* \*

Sonda upřela pozornost na nový objekt, který se k ní přiblížil. Měla už zkušenosti z předchozích setkání, a tak se nebránila bližšímu zájmu. V několika vteřinách vyhodnotila poznatky o Enterprise. Teď se soustředila na raketoplán. Našla, co hledala. Okamžitě se začala připravovat ke splnění svého úkolu.

\* \* \*

"Frekvence skenovacího paprsku sondy se mění!"

"Ovlivní nás to nějak?"

"Enterprise nehlásila žádné poškození," sledoval Dat pozorně údaje. "Pokračuji ve snímání!"

"Dobře," uklidnil se komandér. "Jakékoliv další změny hlase!"

Podsvícený panel vědecké konzole zářil vzájemně propojenými modrými a žlutými obrazy. Uprostřed desky byla sonda znázorněna graficky jako trojrozměrný model, a bylo možno nastavit pohled na těleso ze všech stran.

Dat se už nějakou chvíli pokoušel proniknout pláštěm sondy a energetickou bariérou zlomu, ale úspěch se zatím nedostavil. Kdyby měl lidské emoce, určitě by se tím cítil rozmrzelý.

"Komandéře, mohu vás požádat o spolupráci?"

"Jistě," odtrhl se Franklin od úchvatného pohledu. "Co mohu udělat?"

"Rád bych prošel několik dalších variací spektrografického průzkumu. Potřebuji, abyste ze zadního terminálu monitoroval odezvu sondy."

"Už jdu." Komandér se poslušně zvedl a přepojil pilota na automatické udržování polohy. "Konzole aktivována! Můžete začít," řekl, když dorazil na nové pracoviště.

Dat se napojil na sousední panel, který potřeboval pro rychlejší spojení mezi palubním počítačem a zadávanými údaji. Natočil si křeslo tak, aby pohodlně dosáhl po celé nově vytvořené pracovní ploše, a natáhl se k určeným spínačům.

"Přeladuji frekvenci našeho paprsku!" ohlásil.

"Zatím žádná změna!" kontroloval první důstojník pečlivě zadní panel. "Počkat... zaznamenávám nový zdroj energie. Je ze sondy!" zarazil se a vzrušeně vykřikl: "Není to sken, je to něco jiného! Mnohem silnějšího a intenzivnějšího!"

"Eviduji to!"

"Co to sakra je? Vypadá to jako transportní paprsek, ale ten to přece nemůže být!" snažil se Franklin zodpovědět si vlastní řečnickou otázku.

"Přetížení obvodů!"

"Mně počítač nic nehlásí," nesouhlasil s Datovým výkřikem a nespouštěl oči z monitoru. "Možná je to jenom vaše konzole! Pozor na zkrat!"

"Přetížení obvodů!" opakoval android melancholicky své stanovisko.

"Stále nic nevidím," mračil se komandér. "Jste si jistý?"

"Katastrofické přetížení obvodů!"

Franklin se k němu otočil. "To není -" větu nedokončil. Druhý důstojník seděl na svém místě, ale končetiny mu volně visely podél ztuhlého těla. Hlava sebou škubala a ústa dokolečka drmolila varovnou větu o stavu vnitřního systému.

"Date, co je vám?" přiskočil k němu a dotkl se ho. Tělem mu projelo zabrnění elektrického proudu; rychle ucukl. Po androidově těle přebíhaly modré jiskry a se syčením se vzájemně dotýkaly a proplétaly.

"Enterprise Sokratovi," ozvalo se z lodního komunikátoru Tašino zavolání. "Co se děje? Sonda na vás vyslala nějaký paprsek!"

"Tady Franklin, poručíku," klepl si první důstojník na odznak. "Pan Dat byl zřejmě zasažen elektrickým výbojem a... zkratoval!"

"Hovoří kapitán Picard," vmísil se do signálu nový hlas a vystřídal Jarovou. "Okamžitě se vraťte na palubu!"

"Doporučuji přenést Data paprskem!"

"Nemůžeme vás zaměřit. Pospěšte si!" přikázal kapitán.

První důstojník vletěl na pilotovo místo; musel přitom odsunout těžkého androida i s křeslem. Potom vrátil na palubní desku ovládání kormidla a okamžitě raketoplán odklonil na zpáteční kurz k lodi.

"Počítači, vztyč štíty!" křikl.

Počítač zvukovým signálem potvrdil příkaz a kontrolka po Franklinově levé ruce ohlásila splnění. Sonda však nejevila o člun žádný další zájem a zůstala dál nehnutě viset v prostoru na původním místě. Raketoplán se nejrychlejší bezpečnou rychlostí vrátil mezi oblé gondoly mateřského plavidla a komandér předal řízení přistávacích manévru automatickému navádění.

Vlečný paprsek uchopil člun a jemně ho posadil na palubu hangáru. Tam už čekal hlavní inženýr se svým týmem, aby poskytl Datovi ekvivalent první pomoci. Franklin otevřel chvějící se rukou dveře raketoplánu a vystoupil.

"Stalo se to tak rychle," vysvětloval. "Pracoval jsem vzadu a -"

"Vím, sledovali jsme vás z můstku," kývl LaForge rychle a sklonil se k schoulenému Datovi. Vytáhl z kufříku trikotér, přejel jím podél přítelova spánku a zkontroloval výsledky. Nelíbily se mu.

"Pomozte mi s ním, musíme ho rychle dostat do strojovny!"

"Když jsem se ho dotkl, dostal jsem ránu," upozornil první důstojník.

Geordi se zamračil a lehce se Data dotkl konečky prstů. "Ať to bylo cokoliv, už je to pryč." Vytáhli ho s Franklinem z křesla a společně s několika muži ho přenesli na antigrav.

"Budu na můstku," zavolal ještě komandér za spěchajícím inženýrem, ale ten ho ani nevnímal.

\* \* \*

Na palubě sondy se materializovala malá částička určitého zařízení. Vnitřní přístroje se vrhly do práce a napojily se do ní pomocí miniaturních datových vláken, jimiž okamžitě začaly proudit terabyty údajů a zapisovaly se do její databanky. Zároveň se sonda znovu spojila s domovským zdrojem a nahlásila situaci.

\* \* \*

Uplynulo několik desítek minut od Sokratova neslavného návratu z průzkumu neznámého vesmírného tělesa. Doba, kterou Geordi LaForge celou věnoval Datově záchraně. Usilovně a bez přestávky na něm pracoval se svým týmem nejlepších techniků znalých mikrorobotiky, a nořil se do Datova odkrytého vedení. Když práci skončil, vrátil všechny záklopy na místo a nechal si do strojovny zavolat kapitána.

Ten se dostavil během několika minut společně s prvním důstojníkem, s nímž do této chvíle probíral situaci. Vešli do uzavřeného oddělení a zastavili se před speciálním konstrukčním lůžkem, na němž spočívalo androidovo tělo. Pelest lůžka byla napojena na diagnostické panely strojovny a lodní počítač, stejně jako kabely vedoucí z Datova temene.

"Stav?" přelétl kapitán pohledem z otevřených skelných očí nehybného důstojníka na inženýra.

"Paprsek vyslaný sondou byl nastavený na vysokou frekvenci, která polarizovala Datovy obvody. Ty se samozřejmě bránily a převedly všechny primární funkce do záložního bloku. Potom se zkratovaly a kompletně vyhořely."

Picard se tvářil zlověstně a zamračeně poslouchal Geordiho vysvětlení. Na mysli mu vytanula nepříjemná otázka.

"Nehoda nebo úmysl?"

"Nerad bych předbíhal, ale hlasoval bych pro to druhé!"

"Z jakého důvodu?"

LaForge uchopil Datovu hlavu a otočil ji na bok. Odhrnul umělé tmavé vlasy, odkryl záklopkou a odstranil lebeční panel. Dostal se tak do dutiny v androidově spánku, kde se skrýval přístup k pozitronickým spojům. Potom otočil celým temenem, dokud neuslyšel jemné klapnutí, a celou tuto část odsunul. Nad bledou obličejovou pokožkou tak nezbyl už žádný kryt. Stříbrné poloviny androidova umělého mozku, které obvykle zářily barevnými světélky, modrými, červenými a žlutými, která ohlašovala miliony probíhajících operací, nepracovaly.

Geordi opatrně vysunul jednu část, sestavenou ze složitých čipů, a nastavil ji spodní částí kapitánovým očím.

"Vidíte?" zeptal se.

"Ne," musel se přiznat kapitán. "Z této stránky jsem pana Data dosud nepoznal."

Inženýr ukázal na jedno místo. "Tady by měl být ten záložní blok všech Datových funkcí. Jeho základní matrice. Je pryč!"

"Jak je to možné?"

"To nevím, kapitáne," vrátil Geordi spoj na místo. "Mohu jen hádat. Podle našich záznamů se v jednu chvíli frekvence a síla skenu sondy přiblížila složení transportního paprsku. Jinak to neumím vysvětlit."

Jean-Luc Picard se opřel o diagnostické lůžko a prohlížel si deaktivovaného Data, dosud oblečeného v uniformě, místy roztržené, jak se inženýři potřebovali dostat k různým procesorům.

Franklin složil ruce za záda a přemýšlivě se mračil. "Ten blok musí být na palubě té sondy!" usoudil. "Dostaneme ho!"

"Nejsem si jistý, jestli to k něčemu bude," povzdechl si trpce Geordi.

"Jak to?" kapitán zvedl pozorně obočí.

"Nevím, zda dokážu nahradit spálené pozitronické obvody a mikroskopické servomechanismy," vysvětlil.

"Zachráníte-li záložní blok, zachráníte jeho vědomosti. Ale jen čistá data. Jeho zprovoznit nedokážu. Nejsem doktor Soong."

"Ale když blok vrátíte -"

"Mohu ho vrátit, ale získáte jen dobrý počítač. Datova osobnost, vzpomínky a všechno, co dělalo Data Datem, je pryč," ztišil inženýr hlas. "Nikomu to není víc líto než mně. Byl to můj nejlepší... kamarád!"

"Je rozbitý?" ozval se soucitně Franklin, skloněný nad netečným androidem.

"Ne. Je mrtvý," opravil ho hořce Picard.

\* \* \*

Picard s Franklinem se vrátili na můstek mlčky. Kapitánova nálada byla zřejmá na první pohled, a tak se komandér snažil jej nevyrušovat. Když vyšli z turbovýťahu, oba energicky zamířili ke svým místům.

Kapitán se po cestě zarazil a s prázdným výrazem přelétl velitelské centrum lodi. Cítil nevyslovené otázky a upřené pohledy posádky. Vrátil se po rampě na zadní palubu k Taše Jarové. Nedokázal to vyslovit nahlas a tak se jí místo odpovědi jen podíval pevně do očí.

"S okamžitou platností vám uděluji polní hodnost druhého důstojníka," prohlásil odměřeně a otočil se k odchodu. Byl to jeho způsob obrany před city, které si teď nemohl dovolit. Na to přijde čas později.

"Ano," pochopila a sklonila hlavu.

Vrátil se do křesla, usedl a vrhl nevraživý pohled na obrazovku, kde stále plula sonda, udržujíc stejnou vzdálenost od prostorového zlomu. Pak se začala vzdalovat od lodi. Úkaz se stále vlnil barevným světlem; vycházelo z trhliny a rozlévalo se poklidně vesmírem.

"Teď vás ale potřebuji na vašem místě! Není čas na změny! Frankline, přeberte prosím navigační konzoli! Tašo, vyhlaste červený poplach!"

Sirény se rozeřvaly varovným signálem a světla se přepnula do červených tónů. Na blikajícím můstku se první důstojník přesunul do Datova obvyklého křesla a sklopil si ovládací panel.

"Zaměřte na sondu vlečný paprsek a přitáhněte ji!"

"Paprsek nelze zaměřit! Energie zlomu -"

"Vím o tom!" ohradil se Picard. "Kompenzujte!"

"Ano, pane," potvrdila Taša. Zuřivě pracovala na splnění rozkazu, vlasy jí padaly do čela a šarlatový odlesk světla z hlásičů jí dodával zlověstný vzhled. "Mám ji!" vykřikla.

Lod' se divoce otřásla, jak se pokusila udržet bránící se objekt. Paprsek chvíli mihotavě zářil, moc dlouho ale bojovat nedokázal a zase vypadl.

Franklin sledoval Datovu konzoli, ale chvilku mu trvalo, než se v ní zorientoval. "Pane, sonda se dala do pohybu! Otočila se opět k nám a nabrala rychlost!" Cítil, jak se mu napětím nahnula krev do spánků, když sledoval ten pomalý a sebejistý pohyb.

"Znehybněte ji, poručíku!" naléhal.

"Nejde to, pane! Stále na tom pracuji!"

"Objekt nabral kolizní kurz!" pokračoval komandér.

"Doba do střetnutí?"

"Dvě minuty!"

Obrazovka zabírala sondu přímo zepředu. Svým oválným tvarem s odrazem světla trhliny na špičce vypadala jako lesknoucí se oko. Při maximálním zvětšení působila skutečně impozantně.

"Zpětný kurz, jedna čtvrtina impulsu! Udržujte vzdálenost!"

Enterprise začala pomalu couvat, zkoušejíc kapsli uhnout.

"Stále nás sleduje!"

"Zvyšte rychlost na polovinu impulsu!"

"Kolem objektu se zdvihá vlna energie!" zarazila se Taša. "Není jasné, odkud přichází!"

Picard se mračil a zvažoval možnosti. K čertu s ní!

"Zaměřte na sondu fázery!"

"Zaměřeno! Energie ze sondy se uvolňuje!"

"Pal!"

Paprsek rudé koncentrované energie palubních zbraní vylétl z obruče na diskové sekci a mohutně udeřil na stříbrný projektil. Neškodně se odrazil a odletěl do prázdnoty vesmíru.

"Fázery nemají žádný účinek!" křičel Franklin do jekotu sirén. "Sonda opětuje palbu!"

"Z čeho?" udeřila Taša frustrovaně do panelu bezpečnostní konzole, odkud ovládala zbraně. "Nemá žádné vnější

vybavení, ze kterého by mohla pálit!"

V tom okamžiku se Enterprise otřásla mohutným úderem. Štíty kolem lodi obklopil bílý kotouč světla, vyslaný ze špiče sondy, a neodbytně útočil. S jiskřivým efektem se dobýval dovnitř takovou silou, že loď nemohla dlouho odolávat.

"Štíty na třiceti osmi procentech a klesají!"

"Strojovno, potřebuji všechnu energii do štítů!" zavolal kapitán přes komunikátor.

"Moc vám toho dát nemůžu!"

"Zaměřte torpéda, plný rozptyl!"

Rojnice pěti zářivých nábojů vylétla z torpédometu a překonala vzdálenost k cíli v několika sekundách. Sřetla se se sondou v ohnivé explozi, jejíž šoková vlna se rozletěla prostorem a pořádně slábnoucí loď rozhoupala.

Chvilku to vypadalo na vítězství, ale jen dokud se z ohnivého chumáče nevynořila nepoškozená kapsle. Plameny jí jen olízly trup a stáhly se. Sonda neochvějně mířila k Enterprise a před přídělí si shromažďovala další kotouč bílé smrtící energie.

"Následující výboj nás rozmačká!"

"Tak tohle vypadá špatně," povzdechl si klidně Franklin. Nebál se.

Kapitán Jean-Luc Picard vstal a pečlivě si urovnal uniformu. "Poručíku," otočil se na Tašu, která se unaveně opírala o panel. "Bylo mi ctí!" pozdravil ji.

"Mně bylo ctí, pane!"

"Vyhlase následující rozkaz! Všichni přes palubu!" vydal poslední povel.

V tom okamžiku sonda vyslala další mohutnou energetickou vlnu. Na můstku se nikdo neudržel na nohou. Konzole explodovaly v záplavě střepů a jisker, které se rozletly všude. Tašu zasáhl ostrý projektil do hrudníku. Upadla na propálený koberec - dírou pod podstavcem konzole mohla vidět na přední palubu můstku. Franklin se zhroutil přes svůj panel; nepoznala, co ho zabilo. S bolestí vykašlala několik krvavých hlenů a lehce otočila hlavou. Kapitán Picard odlétl po nárazu do přední části můstku a zlomil si vaz. Byl na místě mrtev. Víc už neviděla nic.

Disk se odlomil od sekundárního trupu, začal se rozpadat a povrchem jeho pláště pronikly plameny. Gondoly warp pohonu ještě chvilku držely pohromadě, ale když se v nich hmota sřetla s antihmotou, explodovaly. Kusy odpadly a narazily do trupu, který poškodily. Vnitřní výbuchy roztrhaly na kusy další části lodi. Trosky se rozletly a několik se jich odrazilo od sondy, aniž by na jejím povrchu zanechaly třeba jen škrábnutí.

\* \* \*

Sonda ještě chvilku čekala a prohledávala oblast, ale nic už nezbylo. Mise byla kompletně splněna. Přerušila vysílání na mateřskou loď a nevzrušeně se otočila ke zpáteční cestě. Během pronásledování Enterprise neuletěla příliš velkou vzdálenost, byla to pomalá a krátká honička. Jakmile dorazila ke zlomu, vyslala do něj několik přesně vypočítaných impulzů. Trhlina se rozvlnila trochu víc a rozevřela se. Ven se vyvalilo tlumené světlo, zalilo okolí a přijalo sondu do svého lůna. Vracela se domů.

Když zmizela, zlom se opět zacelil. Potom se záření ztratilo a deformace se pomalu rozplynula, až z ní nezůstalo vůbec nic.

Jen opodál pluly trosky nějaké lodi.

2.

Aljaška

"Pokoušejí se sondu zadržet!"

Terminál ve spodní části oválné řídicí místnosti blikal pod hbitými dotyky muže v černé kombinéze, a v okně na panelu s údaji o strukturální integritě sondy se objevilo několik červených značek. Obsluha se odvrátila od konzole a s očekáváním upřela oči na kapitána.

Ten mlčel o chvilku déle, než bylo nutné. "Znič je!" přikázal nakonec.

"Aktivuji obranné systémy sondy!" potvrdil muž u navigace a zadal do počítače nutný rozkaz. "Štíty mají dole!" oznámil po prvním výstřelu.

Kapitán William Riker seděl ve velitelském křesle a chladným, netečným pohledem hleděl na čelní obrazovku své lodi. Na ní se právě rozletělo na kousky cizí, přesto tolik známé hvězdné plavidlo, které nevydrželo vnitřní přepětí energie způsobené výbojem sondy. Dávno pryč byly časy, kdy při tomto pohledu cítil třeba jen stopu lítosti nebo smutku. Za řadu let dosud marného snažení si zvykl na smrt jako na nedílnou součást svého života a ani si už nepamatoval, že by tomu někdy bylo jinak.

Když bylo po všem, nahradil pohled na jiskrami sršící zbytky grafickým znázorněním trajektorie svého přístroje. Na monitor se načetl počítačem vytvořený obraz zlomu, a jím vedla lehce zakřivená linie zpátečního kurzu. Kapitán zavřel oči a položil si hlavu na opěradlo. Kdy už to konečně skončí? Kdy bude mít pokoj?

"Dimenzionální zlom se otevírá!"

Riker nemusel nic říkat, navigátor po několika desítkách pokusů předpokládal, že i rozkazy se budou stále opakovat a automaticky vrátil na obrazovku čelní pohled. Purpurová anomálie se objevila stejně nečekaně jako vždy, a z porušeného středu vypustila svého jediného pasažéra. Jakmile byla kapsle venku, zlom se zacelil a přestal existovat. Sonda zpomalila a nabrala směr k čekající lodi.

"Sledujte sondu, a až bude v dosahu našeho vlečného paprsku, naved'te ji do doku!"

"Ano, pane," odpověděl navigátor. Pak na okamžik nad svou konzolí zaváhal a obrátil se na Rikera. "Tentokrát to určitě vyjde, Wille!"

"To jsi říkal už... kolikrát?" Kapitán se unaveně zvedl z křesla. "Třiatřicetkrát? Padesátkrát? Tehdy jsem to přestal počítat."

Navigátorův dokonalý pozitronický mozek samozřejmě znal přesné pořadové číslo tohoto pokusu, ale neuznal za vhodné ho v tuto chvíli prozrazovat.

"Už jsem nějak ztratil přehled a otupěl," ucedil Riker tvrdě.

"Otupěl jsi, když jsi přišel o rodinu," připomněl mu plamenně navigátor a vstal, aby ho přátelsky objal kolem ramen. "To, co teď děláme, ti může pomoci zbavit se toho pocitu! Až budeme hotovi, začneš od začátku!"

"Nikdy to nebude jako předtím, Lore," lehce setřásl androidovy bledé ruce. Nestál o projevy podpory. Nestál o ničí přátelství. Už vícekrát ne.

Odešel z můstku a zanechal tam svého prvního důstojníka o samotě.

\* \* \*

Aljaška byla malá, dobře stavěné plavidlo, určené převážně pro transport zboží na kratší vzdálenosti. V dlouhém černém trupu dodnes byly svorníky pro kontejnery a další přídavná zařízení. Hlavní část lodi tvořila trojúhelníková kopule, ve které bylo řídicí pracoviště a několik palub pro posádku, stejně jako podpůrná zařízení. Úplně na spodku tohoto nervového centra se rozkládala nevelká strojovna. Na kopuli navazoval jeden dlouhý mohutný pylon, z nějž vystupovaly další, drobnější, pro jednotlivé dopravníkové kontejnery. Teď, když byla Aljaška bez nákladu, vypadal jako zvířecí ocas, nebo ještě přesněji jako opracovaná rybí kostra.

S nákladem to vůbec bylo složité. Občas museli nějakou zásilku přijmout, jak kvůli financování svých operací, tak z důvodů kamufláže. Nákladní loď bez nákladu se může po čase jevit jako podezřelá, a v tomto případě by kontroloři Federální bezpečnostní služby našli na její palubě mnoho zajímavého. Bylo lépe se vysvětlování vyhnout, a přestože těžké kontejnery ztěžují manévrování a značně omezují rychlost, všechny skladovací prostory byly stále připravené.

Pod pláštěm se však skrývaly skutečně pozoruhodné věci. Úpravy, které kapitán Riker se svými lidmi na Aljašce provedl, by si v mnoha případech zasloužily speciální ocenění Daystromova institutu pro vědu a techniku.

Strojovna, koncipovaná pouze na jednoduché warp jádro, byla doplněna několika podpůrnými dilithiovými komorami a mohla motorům dodat energii rovnající se warpu 9,85 po dobu několika hodin. To bylo srovnatelné i s těmi nejrychlejšími federálními křižníky, a za předpokladu minimálního nákladu mohla loď snadno uniknout průměrným hvězdným plavidlům.

Pokud byli někteří zvědavci obzvláště vytrvalí a dostali se opravdu blízko, čekalo je překvapení v podobě několika fázových baterií a fotonových torpédometů, pro člun této velikosti vybavení poměrně nadstandardní.

Skutečným centrem Aljašky, ve kterém se soustřeďovalo veškeré kapitánovo úsilí, byl malý dok na hřbetě pylonu a přilehlé laboratoře hned za velitelskou kopulí. Právě sem vlečný paprsek dopravil dimenzionální sondu, nejdůležitější přístroj na celé lodi. Riker do ní vkládal všechny své naděje a už na ni čekala tlupa inženýrů, kteří se hned pustili do podrobné prohlídky a vyhodnocení nákladu.

\* \* \*

Riker vešel do své kajuty a hned u dveří ztlumil osvětlení. Nechtěl světlo. Ve tmě bylo snazší rozhlédnout se po prázdném pokoji a nevidět ženu a syna. Stále více mu roky, během nichž prožíval své štěstí po jejich boku, připadaly jako život někoho jiného, o kterém se mu ale po nocích, plných neklidného spánku, pořád zdá. Byla to vůbec skutečnost?

Byla. Stále mu ji připomínala fotografie na stole, jediná věc v místnosti, která se dala považovat za výzdobu. Krásná žena s tmavými vlnitými vlasy a se zářivým úsměvem na ní objímala svého syna. Za ramena ženu držela mladší verze jeho samého, sebevědomý a rozesmátý Will Riker.

Fotografie byla pořízená před patnácti lety na Betazedu. Pamatoval si, že je tenkrát fotil Mark Roper, jeho tehdejší nadřízený na ambasádě SFP. Tomuto okamžiku předcházely dva krásné roky, kdy se jeden mladičký poručík, který právě opustil třídu Akademie Hvězdné flotily, setkal s místní studentkou psychologie a zamiloval se do ní. Přes počáteční odpor nevěstiny matky se vzali a vnuk jménem Andrew obměkčil nakonec i babiččinu zatvrzelost. William po poradě s manželkou rezignoval na své připravené jmenování prvním důstojníkem na lodi Hood a zůstal na Betazedu jako velitel bezpečnosti na velvyslanectví. Přestože zprvu považoval své dočasné zařazení na planetě za ztrátu času, jež neměla přesáhnout několik měsíců, proměnilo se a protáhlo na několik let. Tyto roky byly v jeho životě nejšťastnější.

Kapitán Riker položil fotografii sklem dolů, aby se na ni už nemusel dnes dívat a mučit se. Stejně měl jejich tváře vypálené do mozkové kůry. Nepochyboval, že se mu v noci noční můra vrátí. Přešel do koupelny, pustil vodu a prudký proud si nechal téct na ruce. Jeho pohled přitáhla tvář v zrcadle. Byla na hony vzdálená obličejům z obrázku. Bože, kdy jsem tolik zestál, zeptal se v duchu sám sebe. Dotkl se prsty jizvy na pravé tváři - kvůli ní si nechal narůst plnovous. Stejně se mu nepovedlo ji zakrýt. Prohlížel si ji stejně studeným pohledem jako sondu na můstku před několika minutami. Emoce už dávno nepatřily do Willova výrazového rejstříku.

Nabral do dlaní hrst vody a opláchl si obličej; chladivá tekutina mu udělala dobře. Zopakoval pohyb ještě několikrát a nakonec si promasíroval předčasně šednoucí spánky. Jako osušku použil svlečenou košili, a tak jak byl, v kalhotách a botách, si lehl do postele. Jen nerad zavíral oči a cítil, jak přichází spánek.

Také tuto noc zaútočili. Stalo se to, když Will doprovázel velvyslance na Zemi, kde probíhala konference o rozšíření Federace o další planety. Andrew nedávno oslavil páté narozeniny. Tehdy ještě nikdo nevěděl, jak si říkají. Objevíli se znenadání na oběžné dráze a začali ničit. Nejenom planetu, ale i obyvatele. Utočníci se v tisících přenesli na povrch, chytali své oběti a měnili je ve stroje podobné sobě. Než zjistili, že Betazoidé jsou jako rasa telepatů pro asimilaci naprosto nevhodní, počítaly se už lidské ztráty na miliony.

Nechali práci nedokončenou a vrátili se na svoji krychlovitou loď, která pokračovala na cestě systémem až do doby, než se ji podařilo zastavit společným útokem flotil Klingonů a Federace. Stálo to stovky lodí, ale nakonec byli poraženi a od té doby se o další útok nepokusili. Hrozba však trvala.

Číhali na další šanci.

Dozvěděli se to uprostřed jednání. Okamžitě se nejbližší lodí vrátili, ale to už bylo po všem. Will se transportoval s velvyslancem, rodinným přítelem, přímo do babiččina domu, kde Deanna trávila čas při všech jeho služebních cestách mimo Betazed. Našel jen jejich těla, zohavená vystouplými fialovými žilami na obličejích a s krvácejícími spánky. V první chvíli se chtěl zabít, ale Roper mu strhl ruku s fázérem namířeným na hlavu. Zůstala mu seškvářená jizva na tváři jako památka. Potom chtěl zabít Ropera, že mu nedovolil ukončit své trápení. Teď už chtěl zabít jen všechny Borgy.

"Pane?" vtrhl mu do snu nepatřičný hlas. "Potřebujeme vás v laboratoři."

Zpocený Riker rychle otevřel oči a zmateně se posadil. Poslední dobou byly sny stále živější a probuzení přicházelo jako vysvobození. Uvědomil si, že leží ve své posteli na Ajlašce, a že je o deset let starší. Jen bolest byla pořád čerstvá.

Cizí hlas přicházel z palubního interkomu. Lore, uvědomil si vzápětí. Podíval se na hodiny a zjistil, že spal jen dvacet minut.

"Jsem na cestě," hmátl naslepo po komunikátoru a začal se při tom oblékat. Žádná škoda, že mě probudil, blesko mu hlavou. Potřebuji na chvíli přijít na jiné myšlenky.

To však nebylo tak snadné, dnes ho minulost pronásledovala i ve dne. Cestou do laboratoře se mu před očima jako film promítl zbytek života, a on nevěděl jak ho zastavit.

Ve Flotile zůstal ještě několik let, ale na Betazedu už vydržet nemohl. Přijal místo na první lodi, kde bylo volné místo odpovídající jeho hodnotě. Na Tripoli potřebovali bezpečnostního důstojníka a tak se přece jen dostal do vesmíru, kterého se před lety vzdal kvůli rodině. Úzce při tom spolupracoval s výzkumným oddělením SFP na vývoji zbraně proti Borgům, hnaný hlubokou nenávistí. Nic se nezdálo dostatečně účinné, všechno selhávalo. Začal si myslet, že se nikdy nedočká pomsty.

Když jednoho večera v lodním baru Tripoli slyšel vyprávět o jedné z dřívějších misí této lodi, nijak ho to nezaujalo. Kapitán mluvil o farmářské planetě Omicron Theta, kde našli kolonii ovládanou superinteligentním androidem.

Lore, jak se bytost jmenovala, byl podle svých slov výtvozem vědce, jenž zemřel při nepokojích mezi farmáři. Stvořit bytost co nejvíce podobnou lidskému vzoru bylo vědcovým snem, který se mu podařilo splnit až těsně před neočekávanou smrtí. Lore svého 'otce' pohřbil, a vzápětí nasměroval veškerý svůj potenciál službě lidem.

Pod tímto termínem si však více než cokoliv jiného představoval rozhodování o chodu a struktuře jejich osady. Kolonie se za chvíli změnila ve společnost řízenou nesmrtelným diktátorem.

Tripoli se na Omicronu objevila v době, kdy se Lore začínal na planetě nudit. Využil možnosti uniknout z prostředí, které považoval za nedostačující pro uplatnění svého intelektu, a za ulehčeného vydechnutí farmářů kolonii opustil v předtuše nadcházejících možností. Po několika týdnech strávených na federální základně, kde zjistil, jak je unikátní a jedinečný, se rozhodl opustit lidské prostředí, které ho svazovalo, a vydal se na cesty širokým vesmírem.

Riker nejprve pustil kapitánovu historku jedním uchem tam a druhým ven, ale zatímco upíjel syntheol, někde v mysli se mu tato informace usadila. A časem vyklíčila ve zcela zřetelnou ideu. Android, tahle lidská mašina, by se mohl stát dokonalou zbraní proti agresorům! Bez dlouhého rozmyšlení opustil trosky svého života, rezignoval na post ve Hvězdné flotile a vydal se po Lorových stopách. S raketoplánem koupeným na jedné základně mu trvalo skoro čtyři roky, než našel, co hledal. Stalo se tak na planetě jménem Terlina III, kde se Lore usadil a zřídil si vědecké pracoviště.

Rikerův přílet vyrušil Lora uprostřed experimentů s dimenzionální branou. Příběh zoufalého člověka androida zaujal a tak souhlasil, že pomůže. Jinak, než Riker plánoval, a možná lépe. Původně chtěl William použít jako nějaký druh inteligentní zbraně Lora samotného, pak si však uvědomil, že by to byla chyba. Jednak by on sám musel chtít spolupracovat na vlastním zničení, a pak, android mohl být užitečný i po přemožení Borgů.

Než aby Lora využil, raději se s ním spojil. Jako rovný s rovným. A jejich nový společný plán sliboval úspěch tak jako tak. Ale trvalo to už moc dlouho.

A vysálo to z něj i poslední zbytky energie...

Riker vstoupil do laboratoře a letargicky pozdravil přítomné inženýry. Na Ajlašce nebylo mnoho stálých členů posádky. Pro udržení lodi v chodu stačilo pár lidí, všechno ostatní zastal kapitán a jeho jediný důstojník. Samostatnou částí byla ale laboratoř, ve které shromáždili řadu vynikajících vědců z celého kvadrantu. Mezi nimi se našli zástupci několika různorodých druhů, od Vulkánců po Andoriany, a všichni tu poklidně spolupracovali.

Místnost zabírala dvě podlaží na zádi velitelského modulu, a díky velkým hangárovým vratům v zadní stěně sloužila také jako dok pro malé čluny. Tím také původně byla, ale provedená vylepšení ji změnila k nepoznání. Uprostřed zůstala jediná přistávací rampa, všechno ostatní bylo nové.

Hned vedle dveří byly počítačové stanice se složitými konzolami a monitory. Jejich terminály se vzájemně propojovaly a ústily do velké kruhové plošiny. Ta vypadala jako něco mezi transportérem a replikátorem, a ve skutečnosti vlastnosti těchto přístrojů spojovala a nahrazovala. Za ní stály vysoké uzavřené kóje s neznámým obsahem a počítačové jádro, napájené mohutnými generátory. Z jeho kontrolního panelu se daly také ovládat silové a tažné paprsky, které držely stříbřitou sondu na rampě a manipulovaly s ní. Nad tím vším byl ochoz kolem druhého patra, na který vedl úzký žebřík.

"Omlouvám se, že jsem vás vzbudil, kapitáne," vzhlédl Lore od přístrojů a maličko upravil polohu sondy. "Ale chtěl jste, abychom vám oznámili, až budeme hotovi."

Will bolestně vzdychl a promnul si kořen nosu. "Nějak brzy," usekl mrzutě v předtuše odpovědi.

"Bohužel," potvrdil jeho obavy android. "Sondě se podařilo extrahovat záložní blok i s nezbytnými spoji, ale při jeho opětovné aktivaci nám synaptické vedení vyhořelo. Omlouvám se."

Jako vždycky. Pokaždé je to jiný problém, ale výsledek je stejný. Zabil jsem tisíc lidí pro nic, ozval se Willův vnitřní soudce. Nejsem lepší než oni.

Lore odklopil panel na boku lesklého torpéda a obratně odpojil malou válcovitou krabičku od vnitřního vedení. Nedalo se s ní dělat nic jiného, než ji vyhodit. Byla znehodnocená.

"Musíme pokus opakovat," nařídil nevzrušeně.

Další kolo.

"Teď už neselžeme," slíbil android a pozoroval při tom Rikerovu zachmuřenou tvář. Cítil, že by měl svého kapitána povzbudit. "Vím, jak zajistit větší úspěšnost naší práce. Bude to složité, ale dokážeme to."

Po všech těch letech se kapitán naučil svému důstojníkovi pozorně naslouchat. Přestože ho zpočátku bral pouze jako věc, časem si k němu vyvinul vztah. Nebylo to přátelství, spíše jen úcta a také oboustranná touha být jako ten druhý. Android by měl rád lidské tělo a Riker by zase dal všechno za to, aby si mohl vymazat vzpomínky nebo vypnout pocity. Opřel se tedy frustrovaně o panel jedné stanice a poslouchal Loru v návrh.

"Především pokusy jsme soustředili na získání záložního bloku a pozitronické matrice, podobné té mojí. Ne všechny se povedlo dovést až do finálního stádia, nicméně dnes už mohu s jistotou říci, že její zavedení do programu sondy nebude úspěšné. Matrice sama o sobě je příliš nestabilní."

"Jinak řečeno, všechno, co jsme udělali za poslední roky, bylo zbytečné."

"To v žádném případě," zavrtěl android hlavou a nasadil lektorský výraz, vlastní všem jemu podobným bytostem v rozličných vesmírech. "Tyto poznatky jsou nedocenitelné."

"Co mi tím chceš naznačit?"

"Potřebujeme kompletní pozitronický mozek, celou síť."

"Jestli se nic nezměnilo, tak to neumíme vyrobit! Ani ty ne," odsekl Will popuzeně.

"Ano, jediný, kdo to dokázal, byl můj stvořitel," souhlasil Lore. "Ale ten zemřel dřív, než stačil svůj úspěch zaznamenat. Proto jsem v našem vesmíru jediný. A proto potřebujeme dalšího kompletního androida."

"Asi mi něco uniká," zanařikal Riker. "Jsi unikát! Pakliže nechceš obětovat sebe, kde seženeme jiného? Sonda umí přenést jednoduchou matici, ale nedokáže nám dopravit celé tvé alternativy z jiných vesmírů!"

"To je chybný předpoklad."

"Prosím?"

"To je chybný předpoklad," opakoval inženýr přesně stejnou intonací jako prve. "Myslím, že mohu vygenerovat spojení se sondou skrz zlom, dostatečně stabilní na to, aby jím nerušeně prošel silný transportní paprsek. Potřebuji jen dostatek času."

"Nikdy jsme nic takového nezkoušeli!"

"Teoreticky je to možné."

"A co pak?"

"Integrovat celý mozek bude mnohem jednodušší. Vytvoříme tím dokonalou inteligentní zbraň, která bude až do konce své existence cestovat vesmírem. Bude moci činit vlastní rozhodnutí, bude umět taktizovat, přemýšlet a vybírat nejlepší možnosti. To všechno na základě našeho primárního programu. Bude určena ke zničení těch živých asimilačních strojů! Zachráníme tím tolik lidí, že tyto nutné oběti budou proti tomu pouhým zlomkem!"

"Kdo jim to vysvětlí?" procedil Riker.

"Zabíjet znamená přežít," ohradil se Lore proti jeho skepticismu. "Jsou různé druhy zla, stejně jako jsou různé druhy dobra. Málokdo má právo určit, které je které. Ty si ho ale zasloužíš!"

"Nejsem si tím jist," zamračil se. "Když jsme zkonstruovali sondu a ty jsi separoval bílou energii, myslel jsem, že jsme u konce. Koncentrovaná je tato energie silnější než jakákoliv jiná zbraň. Nic víc než to a smrt všech těch strojů jsem nechtěl."

"Tvůj život by na to nestačil. Trvalo by ti desetiletí, než bys je našel. A nikdy bys je nedokázal všechny zničit! Proto musíme sondu vybavit vlastním umělým mozkem, aby dokázala sama pokračovat, až my na ni nebudeme mít vliv!"

Riker se narovnal a mdlý pohled upřel někam za androidovo rameno.

"Nejsem si jistý, že plenění alternativních vesmírů je správná cesta."

"Jiná není," chytil Lore impulzivně Willa za bradu a donutil ho zaostřit pohled na sebe. "Jen díky mému generátoru bran máš ještě naději na klid duše," zasyčel a tvář se mu zkřivila do nazlobené grimasy. Slovo duše pronesl skoro závistivě. Pak si uvědomil, že ho pozorují ostatní vědci v místnosti a uklidnil se. "Promiňte, pane," omluvil se. "Nechal jsem se unést."

"Znám ten pocit," ucedil Riker mezi zuby a podvědomě se konečky prstů dotkl jizvy na pravé lícní kosti. Rozhodl se. "Připrav sondu na další průnik!"

Ent'p'ras

Daleko od všech obydlených planet a obchodních tras proplouval nekonečnou prázdnotou malý oranžový raketoplán. Kurzem téměř kopíroval neutrální zónu mezi dvěma znepřátelenými mocnostmi. Rychlost držel na horní hranici vlastního bezpečnostního limitu a snažil se působit co možná nenápadně.

V kokpitu seděli dva piloti. Špinaví, umolousaní mužici s hlavami designově shodnými s člunem. Soustředěně se věnovali práci a skoro spolu nemluvili. Nebylo to kvůli nervozitě nebo strachu z odhalení, prostě se jen momentálně pohádali.

"Jak jsme daleko od Risy?" zeptal se jeden z nich do těžkého ticha.

Pilot sundal jednu ruku z ovládací konzole a vyvolal si na vedlejší panelu cestovní deník. "Asi tři světelné roky,"

odpověděl stroze, aniž odtrhl pozornost od kormidla tvaru rozpůleného melounu.

"Asi, asi," poškleboval se navigátor a obrátil oči v sloup. Pak nečekaně bouchl pěstí do opěradla křesla. "Při pašování mezi dvěma tyranskými pronárody bych ocenil větší přesnost v důležitých údajích!"

"Tak si to zjisti sám, hlavo ušatá skopová! Máš na svém monitoru stejná data jako já!" utrl se na něj pilot. "To je poslední kšeft, ve kterém s tebou jedu, bratře!"

Navigátor se uraženě chytil za své velké uši, které byly tak hanlivě označeny. "To já skoncuju s tebou, ty malá nevděčná kryso!"

Žabomyší hádka se znovu rozhořela naplno a vyžádala si tolik pozornosti obou mužů, že jim uniklo malé červené světélko, které se rozzářilo mezi jejich sedadly.

"Kdybych se byl nezahazoval s tebou, mohl jsem být už dávno přinejmenším milionář," křičel navigátor nepřičetně.

"Ty, Quarku? Ty, a milionář? Ha, to bys musel mít obchodní čuch!"

"Já že nemám -" nedal se starší Fereng, ale zaraženě zmlkl, když zpozoroval kontrolku.

"Jen pokračuj," vybízel ho pilot provokativně a pohrdlivě se smál. "Já ti řeknu, co ještě nemáš! Nemáš -"

"Romě!" okřikl ho Quark. "Sklapni a podívej se na to!" ukázal vystrašeně na svítící panel.

"Sakra!" zaklel. "Jak dlouho to svítí?"

"Vím já? Tys to měl sledovat!"

"To není -"

Než se stačili dohodnout, kdo z nich nese vinu za trestuhodnou nepozornost, přerušilo je hlasité upozornění z jednoho terminálu. Oba se vrhli ke svým pracovištím a začali spěšně mačkat různá tlačítka. Ve snaze zamaskovat stopu warp pohonu zastavili raketoplán a z bočních trysek vypouštěli mrak radiace. V ideálním případě by vyrušila a zmátla případné cizí skeny a senzory. Dnes však už bylo pozdě.

"Podívej!" vriskl vystrašeně Rom a ukázal prstem z předního okna. Vesmír se tam najednou zkřivil a hvězdy se přesunovaly z místa na místo. Potom tma jakoby zesvětlala a před nimi se za zlověstného zahučení energie vyloupala ohromná ocelově šedá loď.

Byla mnohonásobně větší než plavidlo Ferengů. Z masivního trupu s výhruzně rozpjatými křídly vystupoval ve vznešeném úhlu ladný krk s velitelským centrem na konci. Ve spodní části můstku zářila velická červená výpust' hlavního torpédometu a zírala na raketoplán obviňujícím pohledem. Vlajková loď klingonského impéria se stala ikonou říše, znal ji a obával se jí každý v tomto kvadrantu.

"Jsme v hajzlu," připustil Quark ohromeně. Bylo těžké cítit se při tomto pohledu jinak.

"Tady kapitán Ph'kard z lodi klingonského impéria Ent'p'ras!" zahřměl z reproduktoru hrubý hlas. "Pohybujete se v zakázaném prostoru! Identifikujte se!"

Starší z pašeráků aktivoval spojovací zařízení a pokusil se usmát na podmračeného Klingona, který se objevil na malé obrazovce v kabině raketoplánu.

"Jsme na obchodní cestě," breptal horlivě. "Vezeme náklad romulanského piva na Risu!"

"Čeho?" zamačkal se Ph'kard a hrozivě se naklonil.

"Pivo," přitakal podlézavě Quark. "Romulané dělají nejlepší!"

"Kdo jsou Romulané?"

"Jeden malý nárudek, který obývá planetku nedaleko odtud."

"V životě jsem o nich neslyšel," narovnal se klingonský kapitán a hrdelně si odkašlal. "Mnohem spíš jste pašeráci. Nebo možná dokonce breenští špióni!" zavrčel temně.

"Ujišťuji vás, že nic z toho nejsme!"

"Slova nic neznamenají!"

"Kapitáne, prosím, můj náklad podléhá zkáze! Jestli se zdržím, tak bude k ničemu. Ta tekutina rychle kvasí!" snažil se pilot ukončit hovor.

"Tak se nebudeme vzájemně zdržovat!" rozhodl Klingon. "Budeme muset vaši loď prohledat! Připravte se k nalodění!"

Ferengovi na čele naskákaly krupěje potu. Jistěže lhal, v nákladním prostoru raketoplánu neležela ani jedna láhev piva. A to, co převážel, mělo dobu rozkladu o několik milionů let delší než nejdražší aperitivy.

"Ano, vaše imperiálnosti," zadrmolil úplně popleteně a přerušil spojení.

Rom se zatím vystrašeně třásl schoulený v křesle a zoufale popotahoval. "Bratře, jestli u nás najdou ty fotonové kanóny pro Breeny, tak nás zabijí. Slyšel jsi ty historky o klingonských popravách?" kňoural.

"Nemusí vědět, že jsou pro Breeny!"

"Jsou s nimi ve válce a my se nacházíme v zóně mezi jejich teritorii! I kdyby nebyly, oni nás z toho obviní!"

"Nech mě přemýšlet," odsekl Quark. "Vždycky se najde východisko!"

V tu chvíli jim panel se senzory oznámil, že se klingonský výsadek zaměřil a připravuje se k přenosu. Starší bratr se v duchu pomodlil a rychle vztyčil štíty, aby jim v tom zabránil.

"Co to děláš?" vriskl Rom.

"Já nevím," přiznal Quark nešťastně. "Nic jiného mě nenapadlo!"

Když pilot poznal, že bratr tentokrát žádné východisko nemá, uvědomil si, že je opravdu asi konec. Zareagoval tak, jak je všem Ferengům v kritických situacích vlastní. Raketoplán sebou škubl a přešel na warp.

\* \* \*

Kapitán Ph'kard se usmál. Neměl rád, když věci šly hladce. Miloval výzvu, vzrušení z lovu a zasloužené vítězství. Ačkoliv tohle bude jako zašlápnout mravence. Rozhodně ho ale ti pidižvíkové překvapili. Pohodlně se opřel ve svém trůnu podobném křesle a křikl na kormidelníka.

"Zastavte je!"

Muž předpisově zasalutoval a potvrdil rozkaz. Pro Ent'p'ras nebyl sebemenší problém dohnat podobný raketoplán. Po pravdě, neměla by potíže soupeřit ani s jakoukoliv lodí své třídy. Představovala to nejlepší, co mohlo klingonské impérium vyprodukovat. A Impérium nebyl jen tak nějaký spolek, zabíralo přes polovinu kvadrantu a mělo zálusk na ještě mnohem větší kus. Jedinými oponenty mu byli teď Breeni, ale Rada předpokládala vyřešení této otázky v horizontu několika měsíců. Pro mocné Impérium nebylo nic velkým problémem.

Křižník vstoupil do warpu a zanechal za sebou brázdu bílého světla. Během několika vteřin předešel ferengijský člun a postavil se mu celou svou hmotností do cesty. Raketoplán musel chtít nechtě zastavit.

Klingon na můstku dravce pohládl svého mazlíčka a zdvihl nad hlavu ruku se zaťatou pěstí. Pak na ní vztyčil jeden prst. Ukazováček.

Zbraňový důstojník znal toto gesto skoro stejně dlouho jako svého kapitána. Znamenalo jedno torpédo. Ph'kard se s ničím moc nemazlil, a to ho udrželo při životě dostatečně dlouhou dobu na to, aby získal velení této lodi. Střelec zaměřil raketoplán a sledoval, kdy se kapitánův prst pohne. Ten zatím vyčkával.

Přestože se pašerácká loď nacházela na zakázaném území, Klingonovi se moc nechtělo na ni jen tak vypálit. Nebylo to čestné a hodné válečníka. Při souboji na velikosti sakra záleží. Ale toho dne ho Ferengové překvapili podruhé. Respektive jejich houževnatost. Raketoplán vypálil ne příliš silný fázerový výboj, který zasáhl Ent'p'ras a neškodně se jí svezl po štítěch.

Kapitán potěšeně přikývl. Teď už to bylo čestné. Svoji šanci dostali. Švihl prstem k hlavní obrazovce, kde se malý člun snažil. Vzápětí z hlavního torpédometu dravce vyletěla zářivá kapsle a prudce udeřila do cíle na daných souřadnicích. Trup raketoplánu bezmocně zapraskal pod ohňostrojem jisker a rozletěl se na maličké kousky do všech směrů. Se zbytky si pohrály štíty útočníka a odrazily je do hlubin vesmíru.

Satisfakce, to bylo to slovo, které Ph'karda napadlo bezprostředně po akci. Jeho nevyslovenou myšlenku obratem potvrdil navigátor.

"Pane, senzory ukazují, že v troskách je přítomno velké množství nasycených fotonů. Nemohou pocházet z raketoplánu. Museli mít na palubě fotonové zbraně."

"Zprávy od jednatřicítky byly opět přesné," kvitoval to potěšeně Ph'kard. "Pošlete zprávu Nejvyšší radě! Dodávka zlikvidována!" Sestoupil z křesla a obrátil se k turbovýťahu. "Až přijdou nové rozkazy, neprodleně mě informujte. Zatím udržujte pozici!" přikázal a urovnal si kožené pláty na hrudi. "Worfe, máte velení!"

"Ano, pane!"

Muž, sloužící jako zbraňový důstojník, se přesunul do kapitánského křesla. Byl na lodi ve velení druhý, a dá-li Kahless, jednou bude první. Pohládl nenápadně nůž s několika čepelemi, upevněný na boku. Usedl na místo, ale než Ph'kard nastoupil do výťahu, výkřik služby u navigace ho zastavil.

"Senzory zachycují ještě něco! Zvýšený výskyt gravitonů! Vypadá to, jako by se nedaleko tvořila červí díra!"

Kapitán se zastavil mezi dveřmi a přes rameno se ohlédl. Na čelní lebeční výrůstky mu dopadl rudý odlesk od svítícího vědeckého monitoru. "Může to být způsobeno explozí toho raketoplánu?"

"Já... nevím," zaváhal navigátor.

Klingon zavrčel a vrátil se na můstek. Gagh počká. Worf s nechutí uvolnil post a přenechal jej veliteli. Ph'kard se na něm rozvalil a odfrkl si. Jen nerad věnoval pozornost podobným věcem, ale nové směrnice mu to přikazovaly. Rada právě procházela jakousi myšlenkovou renesancí.

"Jak daleko?"

"Asi deset tisíc kellicamů!"

"Přesuň nás tam!"

Ent'p'ras proletěla mračnem ferengijského šrotu a zamířila k anomálii. V době, kdy se k ní dostala na vizuální vzdálenost, se ale úkaz už zmenšoval a rozplýval. Mezi ustupujícími načervenalými vlnami se vznášela jen miniaturní stříbrná kapsle.

\* \* \*

Sonda měla štěstí. Výpočty zadané do dimenzionálního generátoru ji opět zavedly na nejpravděpodobnější místo výskytu pozitronové matrice. Jen bude muset tentokrát objekt svého snažení dostat celý, ne jen jeho část. Zaměřila senzorový paprsek na přibližující se křižník a začala pátrat po cíli.

\* \* \*

Nelíbilo se mu to.

Dravec se opatrně snesl nad sondu a plochu jeho křidel ozářil zbytek nachové mlhy. Kapsle pod jeho břichem na jeho přítomnost nijak viditelně nereagovala. Dál si klidně plula a nevšímala si ničeho.

Kapitán nedůvěřivě vycenil na sondu na monitoru zuby a tiše zavrčel.

"Co je to?" položil navigátorovi tu nejjednodušší otázku. Ale ten na ni nenašel odpověď.

"Nepronikneme pláštěm té sondy!" hlásil zahanbeně. Vysloužil si znechucený pohled.

"Worfe!" štkl velitel dozadu. "Buď připraven!"

"Rozkaz!" Zbraňový důstojník měl už beztak objekt zaměřený.

Můstek Ent'p'as se ponořil do hrobového ticha, které občas přerušilo jen pípnutí nějakého přístroje nebo zaklení člena posádky. Po chvilce zvedl navigátor hlavu od svého terminálu a zamračil se.

"Skenuje nás!"

Ph'kard s nelibostí sevřel opěrku křesla. Neměl rád neznámé záhadné předměty, které si zblízka prohlížely jeho loď.

"Frekvence paprsku je velice nestandardní," doplnil ještě muž.

Klingonský velitel podezřívavě sklonil hlavu a přes obličej mu přepadly dlouhé vlnité vlasy. Už si byl jistý, jak moc se

mu to nelíbí. Bylo jediné správné řešení, jak se vypořádat s něčím takovým. Sebevědomě si olízl úzké rty a rozhodně si promnul zarostlou bradu.

"Zničte to!"

Worf okamžitě vypálil a bezchybně zasáhl cíl. Světlo výbuchu na okamžik oslepilo obrazovku a na té se objevilo zrnivé rušení. Někdo na můstku se vítězně zasmál. Všichni předpokládali, že sonda je zničena. Překvapilo je, když se za okamžik objevila neporušená na témže místě.

Kapitán vztekle zařval.

"Paprsek se stává intenzivnějším!"

"Připravte fázová torpéda!" křikl.

"Z téhle blízkosti nás fázový výbuch ohrozí!" varoval ho Worf.

Ph'kard se na něj prudce otočil a zavrčel: "Vydal jsem rozkaz!"

"Ano, pane," sklopil důstojník oči. Ještě není ten správný čas. Zavedl do komory nový typ torpéda, mnohem silnějšího a účinnějšího než všechny dosavadní dostupné zbraně. "Hotovo!" oznámil.

Klingonský kapitán stáhl oči do úzké štěrbině a zabodl zrak do kapsle. "Pal!"

\* \* \*

Byla... zaskočená. Nejenže na lodi nenašla ani stopy po pozitronické matici, ale navíc byla v ohrožení. Poprvé se setkala s něčím, co by ji mohlo zničit. Když ji zasáhlo první torpédo, žár uvolněný výbuchem jí málem roztavil některé mechanismy. Ty nejdůležitější byly chráněny speciálním polem, ale zaměřovací systém na přídi byl poškozen. Vyslala sice proti křížníku paprsek bílé energie, ten však loď zdaleka minul a ztratil se v nenávratnu.

Mohutný dravec udělal prudkou otočku a zaútočil ještě jednou.

Aljaška

"Stáhněte ji!"

Riker na monitoru s hrůzou pozoroval, jak z klingonské lodi vyšlehl ohnivý blesk a obklopil jeho drahocennou sondu.

"Je mi jedno, jestli splnila misi! Nesmíme ji ztratit!"

Úsilí v dolní části můstku bylo takřka hmatatelné. Všichni věděli, že kapsle je vybavena prototypy několika vzácných přístrojů. Naštěstí se Lorovi podařilo navázat spojení a přikázal jejímu programu okamžitý návrat. Před Aljaškou se začal tvořit prostorový zlom, a ještě než byl kompletně ustálený, sonda do něj vplula.

Vesmír na obou stranách anomálie zajiskřil nelibostí, ale propustil ji.

Dravec se však nechtěl jen tak vzdát kořisti, a vyslal za ní salvu torpéd. Ta explodovala v těsné blízkosti kapsle a rozpoutala nechtěný efekt. Částice vyzařované trhlinou reagovaly s výbušnou směsí klingonských střel velice impulzivně. Zlom několikrát zablikal a změnil barvu z purpurové do nezdravé zelené. Potom se zachvěl a implodoval. Na pohled to vypadalo, jako když pohltil sám sebe. Rozlícený křížník vzápětí proletěl místem, kde před okamžikem zela prostorová brána, ale nic se nestalo. Obě lodi zůstaly odříznuté každá na své straně.

Potlučená sonda zamilovala domů. Točila se kolem své osy, ale snažila se udržet směr.

"Vlečné paprsky!" vykřikl Riker, jakmile se ocitla v dosahu.

Ještě dříve, než to dořekl, obklopila objekt namodralá záře a navedla ho k domovskému přístavu. Kapitán ani nečekal, až se proces dokončí, a vyšel z můstku. Lore rychle nastavil ovládání paprsku, předal svoje pracoviště jinému členu posádky a vyběhl za ním. Dohnal ho na poloviční cestě k laboratoři.

Riker rázoval dlouhými kroky, jejichž ozvěna se rozléhala po kovové podlaze, našťavaně se mračil a androida si nevšímal. Vrazil do místnosti a bez pozdravu došel až do poloviny. Dál ho silové pole nepustilo. Zadní stěna laboratoře byla odklopená, a hlavní paprsek jí právě protahoval sondu. Uvnitř převzaly těleso dva sekundární zdroje a umístily ho do stojanu na rampě. Dveře doku se pomalu zavřely a teprve potom se silové pole deaktivovalo a pustilo posádku ke kapsli.

"Jak je na tom?"

"To budu vědět až po diagnostice," Lore přistoupil blíž. Sonda měla zdeformovaný předek, byla očouzená a ztratila něco na své vznešené odtažitosti.

"Říkal jsi, že tuhle slitinu nic nezničí!" položil kapitán dlaň na povrch sondy a jemně po něm přejel, jako by ji utěšoval a hladil.

"Mluvil jsem o známých zbraních," bránil se Lore. "To, co použili ti Klingoni, bylo něco nového. V našem vesmíru to zatím neexistuje. A pak, nezničili ji," dodal pyšně. "Pouze poškodili!" Odklopil promáčkнутý panel a prohlédl si vnitřek. "Má roztavené některé navigační systémy, ale nic, co bych během pár dnů nedal dohromady."

"Díky bohu!"

"Ten s tím nemá co dělat," odušil android ležerně a vrátil panel na místo. Obešel kapsli a otevřel ji z druhé strany.

"Generátor bran je v pořádku," oznámil po chvilce radostně. "To je nejdůležitější. Věděl jsem, že extra zabezpečení má smysl."

Will si oddechl a bylo na něm vidět, jak se mu ulevilo. "Kdy budeme moci pokračovat?"

"Za pár dní," odhadl android.

"Dobře," otočil se Riker k odchodu, ale mezi dveřmi se zastavil a ještě se vrátil. "Lore, chci, aby to tentokrát vyšlo!" upozornil ho hrozivě. "Nechci další chyby a zbytečné umírání. Máš poslední pokus! Pak budu muset najít... jiné řešení!"

"Je hrozně těžké propočítat všechny možnosti a nalézt správný vesmír!"  
"Tak se snaž," ucedil tiše a poklepal si ukazováčkem na temeno. "Hlavu na to máš!"

3.

Osobní deník druhého důstojníka, hvězdné datum 48229.5.

Můj milý deníčku! Uplynulé dva týdny bych označil za poněkud hektické. Přestože moje účast na sympoziu věnujícímu se možnosti dále zkoumat můj pokus o stvoření potomka byla od počátku zásadní, obávám se, že mě průběh sympozia zklamal. Přednášku komandéra Maddoxe, který označil existenci Lal za nebezpečný precedens vedoucí v důsledku až k potlačení lidstva, dokonce pokládám za neobjektivní a zavádějící. Bohužel, nemohl jsem si nevšimnout sympatizantů, kteří souhlasně přikyvovali. Vesměs se jednalo o několik konzervativních členů Flotily, k mě smůle v hodnosti admirálů.

Na druhé straně jsem měl možnost vyslechnout i velice příznivý materiál, a to od osoby, od které bych to nečekal. Přítomnost doktorky Pulaski jakožto speciálního hosta kongresu mě překvapila, a to příjemně. Naše shledání a její několikadenní společnost mi znovu připomněly, jak se při bližším poznání problematiky dokážou dogmatické názory změnit. Doufám jen, že její rada ohledně osobitějšího vyjadřování mě přiblíží i ostatním mým odpůrcům.

Po skončení konference mě čekal ještě jeden úkol. Bylo jím setkání s nedaleko prolétající lodí Hood, na jejíž palubě jsem vyzvedl dva nové členy posádky Enterprise, praporčíka Gasta a poručíci Fosterovou. Překvapením pro mne však bylo nečekané nalodění dalšího pasažéra. A myslím, že nejen pro mne...

Dat skončil nahrávání deníku, opřel se a nechal řízení runaboutu automatické. Jeho spolucestující dosud zarytě mlčeli, těžko říct jestli ze slušnosti nebo jen proto, že se mezi sebou neznali. On sám si netroufal odhadovat, protože mnohomluvnost ženy, která seděla vedle něj, obvykle podobné podmínky neomezovaly. Tentokrát ale už od začátku letu vypadala ustaraně a roztěkaně.

Zatím se několikrát nadechla a už to vypadalo, že spustí svou obávanou výřečnost naplno, nakonec to ale vždycky skončilo jen rozpačitým odkašláním nebo poznámkou o době letu.

Až doted'.

Otočila se rozhodně k důstojníkům na zadních sedadlech a s nacvičeným medovým úsměvem je požádala, aby opustili kokpit člunu. "Můžete si vzadu udělat nějaké úkoly nebo něco takového?" vyhnala je. "Jean-Luc si potrpí na připravenost!"

Baculatý praporčík s krátkými tmavými vlasy cosi zakoktal a překotně se zvedl. Druhý důstojník, žena, vypadala sebevědoměji, ale také přikývla a opustila místo. Nekompromisní pohled černých očí té starší dámy nepřipouštěl námitky.

"Pojďte, Danieli," kývla na kolegu. "Zvu vás na kávu."

Pozvání od krásné dívky mladého praporčíka vyděsilo více než přirozená autorita Betazoidky. Celý rudý přikývl a toporně pozvání přijal.

Když zmizeli, Datova pasažérka spokojeně přikývla a přesměrovala pozornost k pilotovi. "Konečně sami," oddechla si. Pak mu položila ruku na předloktí a důvěrně se k němu naklonila. "Mám na vás privátní otázku, příteli."

Dat se ani nepohnul, neodvážil se riskovat, že ji rozhněvá. Tak dalece, jak ji znal, mohlo toto gesto znamenat prakticky cokoliv. U Lwaxany Troi si nikdy nebyl jistý.

"Co se to děje na té vaší lodi?" pokračovala paní Troi starostlivě. Konečně mohla mluvit o tom, co jí dělalo těžkou hlavu. "Je moje dcera v pořádku? V poslední době od ní dostávám velice podivné dopisy!"

"Poradkyně Troi nejeví žádné známky fyzického strádání."

"Tak to nemyslím," nepokoušela se dál skrývat rozladění. "Myslím... jinak," vrhla na Data významný pohled.

"Jak jinak?"

"No přece... psychicky!" zvýšila madam netrpělivě hlas. "Není nějak ovlivněná?"

"Máte na mysli její telepatické schopnosti?"

"Ale ne," odsekla rozmrzele a zase se od něj odtáhla. "Mělo mě napadnout, že vy si takových věcí nevšímáte!"

Data téma zaujalo natolik, že se ho nehodlal vzdát. "Jakých věcí?"

"Zapomeňte na to!"

"Je pravda," nedal se android zastavit, "že se s poradkyní v soukromí příliš nestýkám. Snad byste se měla zeptat doktorky Crusherové nebo poručíka Worfa. Ti by mohli vědět, jestli je něco v nepořádku."

"Worfa?"

"Ano," přikývl. "Vypozoroval jsem, že spolu tráví většinu volného času."

"Tak je to pravda!" vykřikla paní Troi mučednický. Unaveně se v křesle sesunula, jakoby přemožena náhlou slabostí.

"To je hrozné!"

"Řekl jsem něco nevhodného?"

"Ale ne!" promnula si nešťastně čelo. "Potvrdil jste jen mé tušení a obavy!"

Dat nejistě zamrkal, vyděšený jejím výkřikem, a sledoval, jak znechuceně se tváří. Rozhodl se raději nechat velvyslankyni chvíli o samotě a připojil se na zádi k novým poddůstojníkům.

Přestože nepotřeboval svůj organismus doplňovat o organické živiny, poručil si u replikátoru šálek čaje, aby se k nim

mohl připojit. Praporčík se už uvolnil a popíjel kávu. Klábosili společně s Fosterovou u malého jídelního stolku a zrovna probírali své budoucí působíště, v androidově přítomnosti však rozpačitě zmlkli. Byl na podobné reakce zvyklý a postupem času se naučil, že je nejlépe rozptýlí přirozeným chováním. Přinesl si tedy třetí židli a přisedl.

"Velvyslankyně Troi je matka naší lodní poradkyně," vysvětlil jim na úvod. "Její chování se dá označit jako poněkud excentrické, ale těší se velké oblibě v Radě Spojené federace planet. Občas bývá hostem na Enterprise."

Poručík Fosterová se usklíbila. "U nás by jí podobné chování těžko prošlo. Spíš by ji někdo naučil slušnosti! Tedy - ve vši účtě, pane!"

V tom okamžiku se ozvalo pípnutí palubního interkomu.

Dat stiskl tlačítko příjmu a z reproduktoru se vyřinul povýšený hlas Lwaxany Troi.

"Má drahá, já jako Dcera pátého domu, dědička svatých prstenů a držitelka posvátného kalichu Riixu si mohu dovolit určovat míru společenského bontonu!" řekla břitce. "A buďte ráda, že se o tomto incidentu nezminím před vaším novým kapitánem!"

"Paní Troi je z Betazedu," informoval Dat poručíci, když viděl její vytřeštěné oči.

"Děkuji za varování," polkla a prudce zamrkala. "Omlouvám se, madam," dodala do komunikátoru.

"Přijímám," kvitovala to velvyslankyně s uspokojením a ukončila hovor.

Fosterová zavrtěla hlavou. "Myslela jsem, že čtení myšlenek je mimo Betazed považováno za neslušnost," zeptala se potichu.

"Šeptání nepomáhá," ujistil ji důstojník. "Ona slyší myšlenky."

Ať už žena v řídící místnosti tento dodatek slyšela nebo ne, do hovoru se už nezapojila. Zřejmě usoudila, že dívka má pravdu. A pak, měla vlastní starosti. V každém případě toto kratičké přerušení změnilo atmosféru v místnosti a začlenilo Data do kolektivu. Nováčci začali s androidem bez zábran klábosit a svěřili se mu, jak se těší na palubu nejslavnější lodi Flotily.

"Je skutečně tak velká, jak vypadá na záznamech?" ptala se nedočkavě Fosterová.

"Enterprise měří 641 metrů a je široká 470 metrů. Její výška je 145 metrů a -"

"Technické specifikace znám," přerušila ho. "Ale působí tak... majestátně!"

"Podle mých optických pozorování jsou ta data správná."

"Nebudu se hádat s nadřazeným."

"To se ani nedoporučuje. Nicméně, za několik minut se budete moci přesvědčit sama. Předpokládaný čas přiletu na místo setkání se blíží." Dat by pokračoval dál, ale všiml si mladíkova hloubavého pohledu. "Mohu pro vás něco udělat, praporčíku...?"

"Gast, pane!" napřimil se. "Daniel Gast!"

"Ano, já vím. Chcete se na něco zeptat?"

"Ne, ne. Já jen... představoval jsem si vás jinak. Víte, četl jsem o vás několik biomechanických pojednání!"

"To je vzhledem k vaší specializaci pravděpodobné. Jsem probírán jako základní učivo."

"Je pravda to, co se povídá o Romulanech a Durasovi? Na Akademii se říká, že chtěli vyvolat roztržku mezi námi a Klingony. A prý se jim to málem povedlo!" vyzvídala dál Fosterová.

"Obávám se, že podobné informace jsou klasifikovány jako důvěrné."

"Vyzádané hlasové upozornění," skočil jim do řeči elektronický hlas počítače. "Třicet sekund do přiletu na dané souřadnice."

"Domove, sladký domove!" Dat spěšně odsunul židli a vrátil se do kokpitu. Paní Troi přistihl, jak stojí skloněná a dezorientovaná nad pilotní konzolí a rozčileně prstem ťuká na desku.

"Oh, tady jste!" přivítala ho se zjevným ulehčením a narovнала se. "Něco vám tady pípá a bliká! Udělejte s tím něco, bolí mě z toho hlava!"

"Jistě," přikývl Dat. Troi si podkasala bohatě řasenou sukni modrých šatů a uvolnila mu přístup k panelu. Runabout na pilotův příkaz vystoupil z warpu a vklouzl do tmavého, dalekými hvězdami prozářeného vesmíru. Místo, kde měli mít rande s mateřskou lodí, bylo prázdné.

"Tak kde je?"

Dat překontroloval souřadnice, ale tady chyba nebyla. "Jsme na správném místě," potvrdil. "Už tu na nás měli čekat."

"Pch," odfrkla paní Troi. "Ztratil jste se," obvinila ho ledově.

"Ne," odmítl android nevzrušeně nařčení. "To Enterprise se ztratila."

Enterprise

"Ty zatracenej čmuchale! Varoval jsem tě, že jestli tě tu ještě někdy potkám, tak uslyšíš andělíčky!"

Dixon Hill v klidu dopil drink a beze spěchu položil sklenici na desku baru. Poslal ji po naleštěném povrchu barmanovi a poručil si ještě jednu rundu whiskey. Teprve potom se ledabyly otočil a lokty se opřel o pult. "To říká kdo?" ucedil do místnosti. Od otevřených dveří se odlepila mohutná postava a sestoupila po několika schůdcích do lokálu. Nastalo ticho, ve kterém byl slyšet jen šum stropního větráku. Na dřevěných parketách se převaloval opar kouře. "Já!"

"Tak tos udělal chybu, když jsi ze všech barů ve městě vstoupil zrovna do toho máho!"

Ozvalo se vrzání nových kožených bot, které donesly svého majitele až těsně před Hilla. Muž měřil o hlavu víc než detektiv, byl oblečený do drahého dvouřadového obleku a přes ramena měl přehozený kabát z velbloudí srsti. Vyndal z úst doutník a olízl si masité rty.

"Poslední, kdo něco podobného řekl, toho později dost litoval," vypustil obláček voňavého kouře do Hillova obličejce.

"Pro tvou informaci, jmenoval se Freddie!"

"Byl to tvůj přítel?"

"Byl to můj bratr!" odušil tvrdě detektiv. "Neměl strkat nos kam neměl."

Dixon sklopil oči k podlaze. "Tak nevkusný boty jsem už dlouho neviděl, Drago!" změnil téma hovoru.

"Třeba by se ti líbily ty Fredieho. Byly celý z betonu," zachechtal se krutě gangster a rozhlédl se po lokále. Všichni se poslušně začali smát. Hromotluk si odplivl, otočil se k detektivovi zády a odešel ke svému stolu. Detektiv pro něj byl jen obtížný hmyz.

Vysoký barman se zezadu za pultem nenápadně přiblížil k Hillovi a položil mu ruku na rameno. "Nenech se vyprovokovat, Dixi. Nechci tu žádný potíže. Mám vod chlupatejch podmínku!"

"Neboj, Rexi," šeptl. "Postarám se o to. Ty mi dej pozor na Glorii," pokynul hlavou ke stolku, kde na něj čekala jeho elegantní společnice v kostýmku a apartním kloboučku se závojem.

"Stejně nepochopím, kde jsi sehnal takovou kost."

"Je to moje kamarádka z Friska. Pomáhám jí s jedním problémem."

"Tak si dej pozor, abys nebyl tuhej. Drago není žádnéj beránek. Zmizení soukromýho očka jako seš ty pro něj není nic obtížnýho."

"O.K." Odlepil se od pultu a svižně přešel k hromotlukovi. "Drago, pojď ven," vyzval ho.

Gangster se otočil a ještě během pohybu si sáhl do náprsní kapsy. Na svoji hmotnost se pohyboval velice mrštně. Vytáhl kovový boxer a nasadil si ho na pravačku.

"Varoval jsem tě," zavrčel a rozmáchl se.

Hill útok nečekal, ale stačil ráně uhnout. Obr setrvačností udělal jeden krok navíc, a to ho připravilo o vteřinu času, kterou využil detektiv. Zasadil Dragovi úder do zátylku a poslal ho omráčeného na zem.

Gangster se už nezvedl, a nepohnul se ani nikdo jiný.

"Kapitáne, omlouvám se za vyrušení, ale vyskytla se situace, která si žádá vaši pozornost!"

Detektiv se zatvářil mrzutě a zvedl hlavu. "Už jsme na souřadnicích setkání s runaboutem?" zeptal se do prázdna.

"Ne," odpověděl hlas. "Nařídil jsem před chvilkou změnit kurz. V dosahu se objevila prostorová anomálie. Měli bychom ji prozkoumat."

"Souhlasím. Za jak dlouho budeme na místě?"

"Dvacet minut."

"To se ještě stihnu převléknout," utrousil.

"Kvůli mně nemusíte, pane," poznamenal volající, který poznámku zaslechl.

"Děkuji vám za blahosklonnost, Jedničko," usklíbl se. "Picard konec!"

Glorie vytáhla z kabelky miniaturní pudřenku a otevřela ji. Uvnitř bylo zrcátko a labutěnka, kterou si upravila naličení. Jak se tak kriticky prohlížela, otráveně šeptla: "My to snad nikdy nedohrajeme do konce!"

"Omlouvám se, Guinan," pokrčil detektiv rameny a zapnul si sako. "Povinnost volá! Ale vy tu můžete zůstat a vyřešit to sama. Je to skutečně zajímavý a zábavný případ!"

Žena kriticky pohlédla na ležícího gangstera.

"Očekáváte, že se s ním budu prát?"

"Je na vás, jakým způsobem z něj dostanete ty informace!"

"Tak dobrá," přikývla. "Ale běda vám, jestli mě to nebude bavit!"

Dixon Hill se usmál.

"Domluveno. Počítači, východ!"

Místo baru se zjevil oblouk s ovládáním simulátoru a dveře. Když jimi kapitán Picard vyšel a místnost se vrátila do podoby baru třicátých let dvacátého století, Guinan vytáhla z pouzdra na podvazkovém pásu deringer s krátkou hlavní a odjista ho. "Počítači, pokračuj v programu!"

\* \* \*

Během patnácti minut už seděl ve svém křesle na můstku. K Rikerovu tajnému pobavení v dokonale nažehlené uniformě. Jean-Luc Picard nebyl muž, který by miloval formálnost, ale přece jen pocházel ze staré školy.

"Anomálie ve vizuálním dosahu!"

"Na obrazovku!"

Poručík Daniels, který po většinu Datovy nepřítomnosti sloužil u navigace, poslal na přední monitor obraz vygenerovaný lodními senzory. Můstek zalilo šarlatové světlo. Pocházelo z vesmírného zakřivení.

Komandér Riker se otočil k vědeckému stanovišti. "Senzorový průzkum prvního stupně!" přikázal obsluze.

Lehce nakrabacené čelo bylo jedinou známkou hlubokého zamyšlení na kapitánově jinak neutrálním obličejí.

"Červí díra?" zeptal se Danielse.

"Všechny ukazatele to indikují. Ale na podrobnější rozbor nemám zatím potřebné údaje."

"Už byl někdy v tomto sektoru nahlášen podobný úkaz?"

Navigátor začal prohlížet lodní databanku. Trvalo mu to notně déle než Datovi. "Ne, pane," odpověděl nakonec.

"Záznamy monitorování této oblasti máme už tři sta let, a za tu dobu se nic podobného neobjevilo."

"Tři sta let je v porovnání s životností červí díry pouhý okamžik," podotkl Riker.

"To jistě. Nicméně je to ta nejlepší odpověď, jakou vám mohu poskytnout."

"V pořádku," přikývl Picard. "Praporčíku, už máme předběžný výsledek průzkumu?" obrátil se na muže u vědeckého terminálu.

"Právě se načítají první data," oznámil. "Údaje se budou ještě zpřesňovat, ale již nyní máme informace o velikosti a složení jevu. V průměru má několik set metrů a zařízením nepatrně ovlivňuje rozložení gravitačních sil v oblasti. Emituje také vysoké množství neutrin a nějaké neznámé energie."

"Jsou v okolí obydlené planety, na které by mělo záření dopad?"

"Dva světelné roky od této pozice leží Slendrian 2. Obyvatelstvo je na preindustriální úrovni a při současné velikosti úkazu by nemělo být ohroženo. Pakliže se záření udrží v těchto parametrech, nebude mít žádný vliv."

Kapitán se zamračil, jako by s hlášením nebyl úplně spokojen. "Můžete předpovědět chování anomálie a s jistotou potvrdit její stabilitu?"

"Ne, pane," zamrkal praporečk. "Chování anomálie nelze nikdy předpovědět."

"Proto je to anomálie," poučil ho Picard. "Příště nevynášejte úsudky příliš zbrkle."

"Provedu, pane!"

Jas prostorového zakřivení, které vířilo v okolním vesmíru, vrhal na můstek Enterprise obrazce podivné stínohry. V odrazu každé lesklé plochy tančilo ve vlnách světlo několika barev, sladěných v různých odstínech fialové a červené. Picard si připadal jako v ohromném karmínovém akváriu.

"Návrhy?"

Riker odtrhl oči od krásné podívané a soustředil se na kapitána. "Doporučuji zůstat zde a počkat, dokud nepřiletí vědecká loď. Pro případ, že by se červí díra rozrostla a ohrožovala by Slendrian."

"Proveďte," rozhodl Picard. "Pošlete Flotile hlášení a žádost o vyslání hlídkového člunu. Runabout pana Data informujte o změně a pošlete mu nové souřadnice naší polohy!"

Prvnímu důstojníkovi se rozšířily oči. "Už jsme se měli setkat! Bude mít o nás starost!"

Kapitán se zvedl a zamířil po plošině k hornímu turbovýtahu. "Poručík Dat je racionálně uvažující bytost. Nemyslím, že by začal panikařit kvůli několikaminutovému zpoždění." Nastoupil do kabiny výtahu a ještě než se za ním zavřely dveře, otočil se do místnosti. "Informujte mě o vývoji situace. Já musím ještě něco... dodělat."

\* \* \*

Vyčkávala. Společně s dalšími úpravami a opravami, které Lore provedl v minulých dnech, také zvýšil citlivost jejího senzorového rozhraní. Proto mohla loď pozorovat, skrytá pod rouškou neutrinového záření, a přitom se nerušeně rozhlížet. Jakmile sonda pronikla do tohoto vesmíru, okamžitě zaznamenala blízkost této další Enterprise.

Ale nehodlala o sobě dát vědět, dokud si nebude jistá svým cílem. Brzy zjistila, že tentokrát android na palubě není. Po krátkém průzkumu zaznamenala jeho přítomnost o několik světelných let dál. Rychle se blížil. Nepospíchala. Počká.

Stáhla se do oné nezřetelné pozice mezi dimenzemi, kde prostor ani čas nemají žádnou důležitost. Anomálie se pomalu vstřebávala sama do sebe a prozatím přestala v tomto vesmíru existovat.

\* \* \*

Dixon Hill vstoupil do kanceláře. Ovšem nikoli hlavními dveřmi, za kterými viděl pohybovat se siluetu své sekretářky, ale vešel stříbrnými vraty, která se okamžitě rozptýlila ve vzduchu. Ve skutečnosti vlastně zůstala na svém místě, ale jejich existence byla překryta holografickou simulací oprýskané zdi, aby nerušila dojem a požitek z atmosféry šestákových detektivek.

Usedl za psací stůl a položil si nohy na stůl. Teprve teď si uvědomil, že tu správnou náladu by dokonale podkreslila dobře vybraná hudba. Třeba trochu jazzu. Rádio mu bohužel stálo mimo dosah, a aby ho zapnul, musel by opustit tuhle pohodlnou polohu. V duchu sváděl zápas mezi leností a realitou příběhu, ale pak usoudil, že nic se nesmí přehánět.

"Počítači, hudbu. Tlumeně přehraj nějakou pomalejší jazzovou skladbu z třicátých let!"

Místnost se naplnila podmanivými tóny trubky. Detektiv spokojeně vydechl. Hmátl po novinách na stole a podíval se na datum. Byly dnešní. Respektive byly ze 3. října 1934. To souhlasilo.

Přelétl očima titulek, ale nevěřicně si ho musel přečíst několikrát. Nadpis hlavního článku zněl:

Majitel Casina Royale zavražděn!

Pod tím byla velká černobílá fotografie. Na ní ležel Drago s prostřeleným srdcem v kaluži krve. Jak poznal, obrázek byl pořízen v Rexově baru, což mu potvrdil i popis. Okamžitě se ponořil do četby, a stejně jako titulku uvěřil článku až po druhém přečtení. Reportáž byla psána oním známým senzacechtivým stylem a z největší části se zaměřila na popis mrtvého těla a výpovědi několika očitých svědků.

Autor pečlivě vykreslil Dragovu dobrotivou povahu a připomněl jeho zásluhy na budování města. Za opomenutí ostatních aktivit jistě dostal od rodiny zesnulého pěknou hromádku dolarů.

Vrahem měla být dobře oblečená žena, černoška, která mluví zvláštním dialektem.

Guinan se do toho vrhla skutečně po hlavě, prolétlo mu hlavou a rychle sundal nohy ze stolu. Strhl z věšáku baloňák a vyběhl z kanceláře tak zbrkle, až polekal mladou dívku v předpokojí, kterou zaměstnával jako asistentku a sekretářku.

"Šmarjápano!" vykřikla pisklavým hláskem. "Dixi, já nevěděla, že jsi u sebe!"

"Už taky nejsem," odbyl ji a zamířil ke starodávnému výtahu s mříží místo dveří.

"Hledalo tě tu spousta lidí!"

"Pro nikoho tu nejsem! Mám případ!"

"Asi třikrát volala nějaká Glorie," křikla za ním, když už byl skoro pryč. Detektiv se ihned vrátil. "Zas nějaká tvoje kóča, co?" ohrnula dívka pohrdlivě nos.

"Co mi vzkazuje?"

"Že na tebe čeká tam, kam se dosud nikdo nevydal."

Hill se zamyslel a pak vítězně luskl prsty. "Díky, zlato!" uchopil ji za bradu a políbil na tvář. "Máš to u mě!"

Sekretářka se zapýřila a stydlivě sklopila pohled. "Ale Dixi," zahihňala se. "Vždyť to -" zaraženě zmlkla, protože když hlavu zase zdvihla, byl už pryč.

\* \* \*

Taxík, který chytil na ulici před kanceláří, ho zavezl do doku. Musel sice řidiče chvíli přemlouvat a stálo ho to tučně spropitné, ale nakonec se do přístavu dostal.

Vystoupil na přístavním molu, a sotva za sebou zabouchl dveře automobilu, vůz s vystrašeným taxikářem urychleně nebezpečnou končinu opustil. Ještě než utichlo skřípění kol, detektiv si zapnul plášť a zamířil k nedaleké dřevěné boudě. Právě se smrákalo a poblikávající neonový nápis nad podnikem oznamoval zatoulaným námořníkům, kde se ocitli. Špeluňka se jmenovala "The Final Frontier".

Hill prošel dřevěnými rámy postrádajícími výplň a ocitl se v baru té nejhorší úrovně. U rozviklaných stolů seděla směska otrhanců, grobiánů a zarostlých mořských vlků, popíjejících nejlevnější absint.

U baru stála v oblaku dýmu žena, kolem níž se utvořil zdvořilý kroužek. Několik mužů k ní obdivně vzhlíželo. Ve štíhlé ruce s černou rukavičkou držela cigaretu zasazenou v dlouhé špičce a gazelími pohyby si upravovala závoj. Zastřeným hlasem hovořila s barmanem:

"Mladý muži, mně nemusíte vyprávět, co to znamená stát za barem. Měla jsem s tím zkušenosti, ještě když jste byl na houbách!" Mrkla jedním okem na trhací kalendář na stěně a dodala: "A to myslím vážně i s tím vědomím, kdy se tu nacházím!"

Dixon by přísahal, že slyšel toho hromotluka poslušně odpovědět: "Ano, madam."

Propletl se k ní a uchopil ji za loket. Žena se vylekala, prudce se otočila a málem mu vlepila pohavek. Zarazila dlaň až těsně před jeho obličejem, v okamžiku, kdy ho poznala. V tu chvíli k nim přistoupil vysoký statný námořník s potetovanými pažemi.

"Obtěžuje vás, slečno?" zamračil se výhružně na detektiva; v koutku úst převaloval párátko.

"Ne, děkuji," usmála se sladce. "Tohle je ten přítel, na kterého čekám."

Muž zavrčel a poslušně se vrátil na své místo.

"Koukám, že sis tu našla přátele."

"Slabá žena jako já potřebuje zastání."

"Četl jsem noviny, Glorie. Do čeho ses to tu zapletla? Nestačí ti problémy, který máš doma?"

"Jednala jsem v sebeobraně!" odsekla. "Kdybys mě tam nenechal samotnou -"

V tu chvíli slabě vyjekla, protože za Hillovými zády spatřila nové příchozí. Dix se ohlédl; ve dveřích stáli tři uniformovaní strážníci. Tady to nebyl zrovna obvyklý obrázek, sem se policajti většinou báli. Ale v tomto případě na ně šéfové tlačili, aby co nejdřív našli Dragova vraha.

"Museli dostat tip," šeptl Hill. "Je tu práskač!"

Glorie se otočila zády ke vchodu, aby ji neviděli. Muži zákona opatrně vešli. Drželi se u sebe a ruce měli připravené na obušcích.

"Odvedu pozornost, ty se ztrat'!" utrousil šeptem. "Sejdeme se u zadního vchodu!" Potom udělal několik kroků do místnosti. "To mi zaplatíš, ty všiváku!" vykřikl a nazdařbůh udeřil pěstí nejbližšího chlápka. Okamžitě se strhla rvačka, ve které nebylo možno poznat, kdo je kdo.

Detektiv uskočil, uhnul několika ránám a proklouzl zpátky k baru. Glorie už byla pryč. Rychlý pohyb několik metrů před ním ho upozornil na nebezpečí. Námořník, kterého udeřil, právě uchopil dřevěnou židli a vztekle ji po Hillovi mrští. Detektiv zvedl ruce před obličej a přikrčil se. Když se několik vteřin nic nedělo, otevřel oči.

Spatřil židli, jak nehybně visí ve vzduchu několik centimetrů nad jeho hlavou. Také ostatní ztuhli uprostřed pohybu. Jen odněkud odzadu slyšel, jak Glorie bouchla dveřmi a zklamaně vykřikla.

"Něco nového s anomálií?" zeptal se, ještě než stačil volající promluvit.

"Ne, pane," ozval se Riker. "Od té doby, co zmizela, se nic nezměnilo. Stále udržujeme polohu a skenujeme oblast. Ale chtěl jste vědět, až dorazí runabout."

"Jistě, nováčci," vzpomněl si kapitán. "Kdy přistanou?"

"Za pár minut."

"Jsem na cestě. Sejdeme se v hangáru raketoplánů."

"Ano, pane!"

Jean-Luc Picard rezignovaně pokrčil rameny.

"Chcete pokračovat sama?" mrkl na Guinan, která se proplétala mezi zaseklými rváči.

"Samotnou mě to nebaví," zavrtěla podrážděně hlavou. "Dohrajeme to spolu někdy příště. Dneska už to nemá cenu!" Zvedla z barpultu svoji nedopitou sklenici a naráz ji do sebe hodila. "Ale mají tu dobrý syntheol!"

Kapitán se zatvářil tajnůstkářsky. "O tom nic nevím. Počítači, ulož program Picard alfa osm a ukonči simulaci!"

Všechno zmizelo, v simulátoru zůstali jen dva lidé oblečení v dobových kostýmech, kteří společně vyšli z prázdného sálu a zamířili do 24. století.

\* \* \*

Riker s poručíkem Worfem čekali před vraty hangáru. Kapitán Picard se tentokrát převléknout nestihl, a tak se k nim připojil v pomačkaném úboru soukromého detektiva. Přišel na poslední chvíli před dokončením přistávacího manévru, a s důstojným výrazem na tváři se postavil po bok svých kolegů.

Vrata se rozevřela a vpustila je dovnitř. Výpust' byla odříznuta zadržovacím silovým polem a pomalu se za varovného hlášení tlampačů zavírala. Raketoplán už byl zakotven, dveře však ještě zůstávaly zavřené.

Kapitán se suitou k nim přešel a trpělivě čekal, až se otevrou. Ještě než se tak stalo, zasyčení za zády důstojníky upozornilo na příchod někoho dalšího do hangáru. Picard se překvapeně otočil. Mezi vraty stála udýchaná poradkyně Troi a v obrovských očích měla panickou hrůzu.

"Kapitáne, velice se vám za všechno omlouvám!"

"Prosím?" nerozuměl.

Deanna místo vysvětlení jen zoufale upřela oči na vchod runaboutu. Ten se zasunul a v něm stál Dat s cestovní brašnou. Hned ho však někdo stojící za ním nešetrně odstrčil a objevila se velvyslankyně Troi v celé své kráse.

"Matko!"

Picard nepatrně zalapal po dechu a Riker s Worfem si vyměnili zoufalé pohledy.

Lwaxana Troi je ignorovala a vznešeně sestoupila na palubu. Sukně drahých šatů se za ní vlnila jako vlečka. Ladně kolem nich prošla, jako by ani neexistovali, a tmavé oči upírala na dceru.

"Matko, prosím," zopakovala Deanna.

Paní Troi se zastavila až těsně před ní a káravě zdvihla obočí.

Musíme si o něčem velice vážně promluvit, maličká!

4.

## Enterprise

Deanna chvilku vzdorovitě odolávala matčinu autoritativnímu pohledu.

"Proč mi tohle děláš?" vzdychla nahlas.

Lwaxana přimhouřila oči jako kočka, a přestože velice dobře věděla, co tím dcera myslí, vyslala k ní další myšlenku. Dělám co?

"Mluv prosím nahlas! Není to slušné!"

Vy mladé dívky máte dneska nějaký monopol na určování míry slušnosti? Co se děje s tou novou generací?

Poradkyni bylo velice trapně. Přestože ostatní nemohli vědět nebo slyšet, co se v myslích Betazoidek odehrává, bylo jasné, že jsou na rozpacích. Picard stál doposud zdvořile opodál, a celkem se mu zatím dařilo skrývat veškeré své emoce. Za těch několik let, co paní Troi znal, se to už naučil.

Také cítila Rikerovu zvědavost. A Worfovu strnulost.

Založila si ruce na prsou a dala tím matce najevo, že v rozhovoru bude pokračovat pouze za svých podmínek.

Velvyslankyně vyčítavě zdvihla bradu a nezřetelně pokrčila rameny.

Jestli chceš práť své špinavé prádlo na veřejnosti, tak prosím!

"Já nemám žádné špinavé prádlo!" neudržela se Deanna a rozhněvaně na matku vykřikla. Naštvaně se rozhlédla a ještě jednou se omluvně podívala na kapitána. Potom se otočila a vyběhla na chodbu. Když se za ní zavřely dveře, nastalo v hangáru hrobové ticho.

Slova, která poradkyně rozhořčeně vmetla matce do tváře, visela ve vzduchu. Nikomu jinému samozřejmě nedávala žádný smysl a působila jako dokonalý vrah konverzace. O výklad se snaživě pokusil Dat, který se znovu objevil ve dveřích runaboutu.

"Poradkyně Troi to pravděpodobně myslela v přeneseném slova smyslu," přerušil ticho pauzu. "Není pravděpodobné, že by se jednalo o doslovný význam."

Paní Troi jeho vsuvku uvítala a během ní se zdařile vzpamatovala ze šoku. Deanna na ni ještě nikdy takhle nekřičela. Tedy, jednou ano, ale to už bylo dávno. Slíbily si potom, že už se to nikdy nestane.

"Děkuji za svezení, nadporučíku," usmála se zářivě na androida. "Nakonec jsme evidentně našli tu správnou loď."

"Vítejte opět na Enterprise, velvyslankyně," probral se konečně konsternovaný kapitán a zdvořile ji přivítal. Dojem vichřice, který vždy doprovázel její nečekané příjezdy, začal ustupovat. "Je potěšení mít vás na palubě."

"Ach, Jean-Lucu!" vzala Lwaxana poprvé na vědomí přítomnost důstojníků. "Šarmantní a diplomatický jako vždy," nastavila mu ruku k polibku. Picard ji se strojeným úsměvem formálně políbil.

"Lichotí mi, že si stále uchovávejte ty zajímavé myšlenky, ale obávám se, že ani dnes nebudu mít vůbec žádný čas. Tentokrát jsem tu ve zcela soukromé rodinné záležitosti," dodala koketně a mrkla na něj. Jeho rozpačitá reakce ji potěšila. "Nemáte se za co stydět, kapitáne," uklidnila ho. "Ani můj manžel se to nikdy nenaučil skrývat. A pak, měl byste slyšet myšlenky vašeho nového praporčíka!"

Z vnitřku runaboutu se ozvalo přidušené vyjeknutí.

"Komandéře," pokračovala Lwaxana plynule k Rikerovi. "Ráda vás opět vidím!"

"Nápodobně, madam," pokývl hlavou. Od té doby, co ho nepovažovala za nevhodného nápadníka své dcery, vycházeli spolu velice dobře.

Stále lehce zrudlý Picard jí pokynul k bezpečnostnímu důstojníkovi.

"Pan Worf vás doprovodí do vašeho apartmá!"

Betazoidka se zatvářila, jako by ji nakopl. "Ne!" odmítla striktně. "To raději najdu cestu sama. A vůbec nejlepší bude, když mě doprovodíte vy! Alespoň mi vysvětlíte, proč máte na sobě tak odporné oblečení! Jako oficiální představitelka členské planety Federace bych si zasloužila ceremoniální uniformu!"

"To samozřejmě," přitakal; vůbec mu neposkytla čas zamyslet se nad její zuřivou reakcí stran Worfů. "Kdybych byl o vašem příjezdu informován, uspořádal bych slavnostní recepci." Na to se do něj návštěvnice zavěsila a tak kapitánovi nezbylo nic jiného, než se podvolit. "Jedničko, postarejte se, prosím, o naše posily. Já se s nimi seznámím později."

Riker zaznamenal jeho zoufalý podtón a raději ustoupil z cesty, když viděl, jak paní Troi vleče kapitána ke dveřím. Worf jako by pro ni zůstal neviditelný.

"Spolehněte se, pane."

"Ta šedivá vám vůbec nejde k pleti! Chtělo by to něco modrého, akvamarínového! A ať se někdo postará o moje zavazadla, není jich tentokrát tolik..." Ševelení velvyslankyně určené Picardovým uším se pomalu ztrácelo, jak se dvojice vzdalovala.

Komandér zůstal stát s Datem a Worfem před runaboutem. Když uviděl Klingonův ztuhlý obličej, zmizel mu z tváře pobavený úšklebek. Stejně jako on pochopil, co asi má na svědomí přezíravé a nenávislné chování Lwaxany Troi. Patří ti to, pomyslel si hořce. Já si to užil taky.

Obrátil se k přešlapujícím poddůstojníkům.

"Jsem první důstojník komandér William T. Riker," představil se opožděně. "Pana Data už znáte. Poručík Worf vás zavede do strojovny, kde si vás převezme hlavní inženýr LaForge."

Dal pokyn k rozchodu a nováčky poslušně následovali bezpečnostního důstojníka k turbovýtahu. Riker se za nimi díval a ještě kvapně dodal: "Vítejte na Enterprise!"

Byl tu. Měla ho tam, kde ho chtěla.

Sonda aktivovala všechny své přístroje, znovu rozpoutala šarlatový vír a vystoupila jako stín ze svého úkrytu.

Fosterová následovala ohromného Klingona zdánlivě nekonečnými chodbami. První dojmy na palubě lodi měla přinejmenším zmatené. Enterprise sama ji ovšem okouzila. Poprvé viděla loď třídy Galaxy na vlastní oči.

Když nadporučík Dat přilétal k hangáru, musel s runaboutem kolem ní proplout a poskytl tak svým pasažérům ten úplně nejlepší vyhlídkový let. Elegantní křivky diskovité sekce zvýrazňovaly stíny, které na trup vrhala rozsvícená okna a světla signálních majáčků. Jak se člun stočil mezi pohonné gondoly a zamířil do otevřeného doku, připadala si, jako když vstupuje do jiného světa.

Ale potom tu byli ti lidé, její noví nadřízení důstojníci. Posádka této lodi se již teď nesmazatelně zapsala do historie a učebnic Akademie Flotily. Byly to živoucí legendy. Vypadali ale jinak, než si je představovala.

Kapitán Picard se zdál být přímo zakřiknutý, když vystoupila ta ženská. Nechal sebou manipulovat a ani se moc nebránil. Komandér na ni zapůsobil mnohem autoritativněji, nebylo však pochyb, že je to pěkný sukničkář. Klingon zase působil našťavaněji než jakýkoliv jiný zástupce tohoto druhu, jakého kdy potkala. Poradkyně byla kapitola sama o sobě, zřetelně by potřebovala poradit.

Jakmile vešla do hlavní strojovny, všechny ostatní myšlenky ustoupily do pozadí a ona vnímala jen ten velký prostor. Na lodi, kde sloužila předtím, byla strojovna ani ne třetinová, a v porovnání s touto mohla klidně fungovat i na spalovací motor.

"Počkejte tady," zastavil je Worf u velkého pracovního stolu v přístupové chodbě. Nechal je tam a odešel vyhledat hlavního inženýra.

Fosterová s Gastem se opřeli o konzoli a pozorovali mezitím okolní cvrkot. Dobře využitému prostoru dominovalo velké warpjádro, vysoké přes několik pater. Pulzovalo modrobílým světlem a vydávalo tlumené dunění.

"Danny?" oslovila praporčíka, aniž by spustila oči ze hry světél na povrchu jádra. "Co tomu říkáš?"

"Velice působivé."

"Tam, odkud přicházím, si o tom mohli nechat jenom zdát. Dosáhne warpu 9,85."

"Prosím?" odpoutal se Gast pohledem od jedné krásné inženýrky a udiveně zamrkal. "A kde jste sloužila?" Pak si všiml směru jejího pohledu a došlo mu, že na každého zapůsobil něco jiného.

"Na Savannah," vzdychla zamyšleně se špetkou nostalgie.

"Velice dobrá loď, poručíku. Zaslouží si, aby na ni její posádka byla hrdá!"

Nováčky se otočili za hlasem a spatřili nevysokého muže s jakousi stříbrnou lištou přes oči. Přicházel v doprovodu velitele bezpečnosti a rukávy inženýrské uniformy měl vyhrnuté až k loktům, jako by zrovna na něčem pracoval.

Nováčky se postavili do pozoru.

"Pod to se bez rozmýšlení podepíšu, pane," řekla pevně.

"Výborně," usmál se. "Jsem rád, když mají moji lidé vyvinutý smysl pro loajalitu. Ale tahle kráska vás brzy omámí tak, že si na jinou ani nevzpomenete," gestem dlaně obsáhl celou strojovnu a pak podal ruku poručíci k pozdravu. "Jsem nadporučík Geordi LaForge, hlavní inženýr na Enterprise."

"Poručík Clarice Fosterová, pane!"

Geordi se uchechtl a když si potřásali rukou, přerývaným vtíravým hlasem zašeptal:

"Dobré odpoledne, Clarice!"

Fosterová udiveně zamrkala. "Prosím?"

Inženýr zavrtěl káravě hlavou a poznamenal, teď už vlastním hlasem: "Chodíte po světě s takovým jménem a neznáte filmovou klasiku? To jste nikdy nebyla v kině?"

"Mám raději interaktivní formy zábavy."

"Tak to se vám budou líbit naše simulátory," povzdechl si. "Ale nevíte, o co přicházíte!"

"Třeba budete mít možnost mě přesvědčit." Vzápětí si uvědomila, že to vyznělo poněkud osobněji, než zamýšlela, ale neopravila se. Konec konců, její nový nadřízený vypadal velice sympaticky a docela by se jí líbilo, kdyby ji někam pozval.

Geordi na to však nijak viditelně nezareagoval a přivítal se i s Gastem.

Po představování se Worf od skupinky odpoutal a inženýr vzal nováčky na prohlídku jejich nového pracoviště. Co se Fosterové týkalo, specializovala se na dynamiku warpjádra. A jestliže ji zaujal jen samotný pohled na ně, po podrobnějším prozkoumání jím byla uchválena.

"Kudy jde IPS vedení?" napadlo ji, když zírala do záře bílých krystalů dilithia, které se jako diamanty třpytily v držáku.

Očima vyhledala nejbližší panel odpovídající velikosti a zamířila k němu. "Je to tady, že?"

Šéfinženýr uznale pokýval hlavou a zavřel dilithiovou komoru, která se automaticky zasunula zpět na místo. "Chytrá holka!"

"Mohu se podívat dovnitř?"

"Jistě."

Odsunula velký čtvercový kryt v chodbě za jádrem a zadívala se dovnitř. "Velice šikovné. Tady asi nemíváte problémy s degenerací signálu?"

"To skutečně ne."

"Už jste slyšel o bioneurálních obvodech?"

"Ano," kývl hlavou a uchechtl se. "Použili je na třídu Intrepid. Ale tady na Enterprise nenajdete ani kousek gelu. Ne od té doby, co odešel Wesley Crusher."

"Měl jste pravdu, pane," vydechla Fosterová nadšeně a uzavřela panel. "Asi jsem se zamilovala."

"To rád slyším," usmál se. "A co vy, praporčíku?" Obrátil se na Dannyho, který vše se zdvořilým zájmem poslouchal. "Také na vás udělala tahle miniekurze dojem?"

"Musím přiznat, že ano. Nicméně já se většinou zaobírám jemnější mechanikou."

"Nebojte," poplácal ho Geordi po rameni. "I vám tu najdeme práci."

\* \* \*

Jakmile se za Deannou zasunuly dveře její kajuty, musela se o ně opřít zády. Zavřela oči a několikrát se zhluboka nadechla. Přestože ji od matky v tuto chvíli dělilo několik palub, cítila její přítomnost jako těžké okovy.

Promula si spánky, aby se zbavila napětí, a posadila se na pohovku. Nepomohlo to, ale alespoň ji to zavedlo před terminál domácího počítače. Zapnula obrazovku a vyvolala si harmonogram schůzek, které ji čekaly. To odpoledne už nikdo objednaný nebyl. Ani práce jí tedy nedá zapomenout a odpoutat mysl. Mohla se sice pustit do vypracování několika psychologických profilů, o které ji kapitán nedávno požádal, ale necítila se na to. Soustředění bylo totam. Asi pomůže jen čokoláda.

Šla k replikátoru a vtom se rozezněl zvonek u dveří. Touha po samotě ustoupila a potřeba s někým si popovídat ji přiměla otevřít. Už když přistupovala k ovladači, svými smysly návštěvníka poznala. Otevřela, a musela vzhlédnout, aby se mu mohla podívat do očí.

"Neruším?"

"Ty nikdy. Pojď dál," ustoupila, aby mohl vejít.

Worf udělal několik rozpačitých kroků a zastavil se. Deanna k němu přistoupila, ovinula mu paže kolem pasu a pevně se k němu zezadu přitiskla. Tvář mu položila na mohutná záda mezi lopatky a chvíli jen vnímala jeho blízkost.

"Mrzí mě, co se stalo," řekla.

Něžně ji pohládl po hřbetu ruky a jemně, ale rozhodně se jí vymanil. Otočil se k ní a políbil jí konečky prstů.

"Miluju, když tohle děláš."

Dlouze se na ni podíval a nejspíše si odkašlal. Zнала ho dost dobře na to, aby v jeho očích postřehla vnitřní boj. Najednou zpozorněla - uvědomila si, že z něj vyzařuje silná pochybnost. "Co se děje?"

"Měli bychom s tím skončit," vysoukal ze sebe.

Vyprostila své ruce z jeho a zamračila se. "Worfe! Proč si to myslíš? Moje matka ti něco říkala?"

"Ani se na mě nepodívala. Ignorovala mě."

"Vím, jak dokáže být nepřijemná. Nikdy dobrovolně nepřijala přítele, kterého jsem si vybrala! O každého jsem s ní musela bojovat! Ale to nás přece nerozdělí!"

"Nejde jen o velvyslankyni," odmlčel se. "Také se stále nemohu zbavit divného pocitu vůči komandéru Rikerovi. Připadá mi, jako bych s tebou byl na jeho úkor."

"Mezi mnou a Willem to skončilo dávno před tím, než nás povolali na tuto loď," zvolala trpělivě. Měla dojem, že to říká snad postě. "Nikdy by nechtěl nic jiného, než abych byla šťastná. A to jsem s tebou!"

Odvrátil se a postavil se před okno kajuty, které vedlo do vesmíru. Nedíval se ale na hvězdy, hleděl kamsi skrz prázdnotu a přebíral si myšlenky. "Před několika lety bych tomu neuvěřil, jen bych se zasmál," řekl. "Ale najednou jsi se stala důležitou součástí mého života. Tvoje přátelství a pomoc pro mě začaly znamenat hrozně moc. Ať už se jednalo o moje zranění páteře nebo o tvoji starost o Alexandra."

"Worfe, já tě miluji." Tušila, že podobné citové výlevy pro něj nejsou snadné a snažila se ho povzbudit.

Přesměroval pohled od hvězd k Deanniným očím. "Také tě miluji. Ale necítím se v našem vztahu dobře."

"Co to povídáš?"

"To, co cítím."

A Deanna věděla, že mluví pravdu. Podvědomě to věděla už dlouho. Vtom se po celé lodi rozeznělo upozornění palubního počítače.

"Žlutý poplach! Všichni starší důstojníci na svá stanoviště!"

Velitel bezpečnosti pohledem proklál reproduktor a rychle se pohnul ke dveřím. "Musím jít," prohodil zbytečně. Cokoliv bylo lepší než těžké ticho, které zavládlo. "Později si o tom promluvíme."

"Nejsem si jistá, jestli chci pokračovat."

Neubránil se, aby se neohlédl za tím smutným hlasem. Stála uprostřed své kajuty a na sobě měla fialovou přiléhavou kombinézu, jakou nosila, když nebyla ve službě.

"Nemám na mysli jen tento rozhovor," dodala.

\* \* \*

Velitel bezpečnosti přistoupil do kabiny turbovýtahu, když s ní kapitán už mířil nahoru. Od chvíle, kdy odešel s paní

Troi z hangáru, se Picard stihl opět převléknout do uniformy a vypadal vděčný, že ho povinnosti zbavily osudu pozorného hostitele.

Chvilí vedle sebe jen tiše stáli a čekali, až dorazí na můstek, Picard si však náhle odkašlal a rozvážně promluvil:

"Pane Worfe, měl bych se vám omluvit za ten nepříjemný incident s velvyslankyní. Netuším, co to do ní vjelo, ale při nejbližší příležitosti jí to hodlám... vytknout. Jste důstojník Hvězdné flotily a člen mé posádky, proto se k vám musí chovat s úctou, jaká vám náleží."

"Děkuji, pane. To nebude nutné. Není nic, co byste v této věci mohl udělat."

Picard tázavě zdvihl obočí.

"Mám důvod domnívat se," pokračoval Klingon se sebezapřením, "že její chování vůči mně je ovlivněno mým vztahem s poradkyní Troi."

"Ach tak," odušil kapitán chápavě a v očích se mu rozsvítily plamínky poznání. "V tom případě to tentokrát přejdu," uvolil se. Výtah začal zpomalovat, jak se blížil k cíli, a tak ještě rychle dodal: "Zcela neoficiálně, nechci mít na lodi problémy. Snažte se, prosím, paní Troi tolerovat."

"Vynasnažím se. Už jsem v tomto směru učinil jisté kroky."

Dveře je vypustily z kabiny a Worf s Picardem dorazili na můstek jako poslední ze základního obsazení. Riker zahřival kapitánovo křeslo a Dat upravoval polohu lodi ze svého místa u navigace. Enterprise pomoci manévrovacích trysek zpřesnila pozici a trochu se vzdálila od úkazu, který se objevil na hlavní obrazovce.

"Hlášení!"

"Dvě stě kilometrů před přídí se na pravoboku objevila prostorová anomálie," Riker vstal a přenechal místo uprostřed můstku velicímu důstojníkovi. "Z jejího středu se vynořil nějaký předmět!"

"Jedná se o tutéž prostorovou poruchu, jakou jsme v této oblasti pozorovali předtím?"

"Vše tomu nasvědčuje."

Vědom si skutečnosti, že tentokrát má vedle sebe Data, obrátil se kapitán na něj. "Jste seznámen s těmi událostmi?"

"Ano, pane."

"Máte nějakou teorii o původu této anomálie?"

"Ne, pane. Osobně však jsem toho názoru, že se jedná o uměle vytvořený jev."

"Podle čeho tak usuzujete?"

"Porucha se objevila podruhé v krátkém časovém intervalu prakticky na téže místě. Nechová se jako žádná známá přírodní červí díra, ať už stabilní nebo nestabilní. Podle mě je vyvolána koncentrovaným výbojem neznámé energie, té, kterou v obou případech zaznamenaly senzory. Nejsem však schopen určit, kdo nebo co by takovou energii mohlo vytvořit."

Picard pozorně vyslechl svého druhého důstojníka a mlčky pozoroval stříbřité těleso připlouvající z úkazu.

"Třeba nám na to odpoví ta věc," nadhodil.

Zatímco kapitán přemýšlel, na zadní plošině za Worfovými zády se pilně pracovalo u vědeckého terminálu. Praporčík, který měl službu i při předešlém zjevení anomálie, pečlivě prozkoumával data načítající se ze senzorového paprsku. Počínal si skutečně svědomitě, protože nechtěl být podruhé kapitánem napomenut za ukvapenost. Teprve když si byl jist, odvážil se ho oslovit.

"Pane, podle výsledků průzkumu se změnila velikost víru. Zdá se, že tentokrát je větší než minule."

"Potvrzuji," převzal hned slovo Dat. "Podle databanky se velikost zvětšila o téměř třicet procent."

Riker se zamračil.

"Z jakého důvodu?"

"Pravděpodobně je to způsobeno přítomností toho tělesa." Otočil se s křeslem od obrazovky, aby je podrobněji informoval. "V předchozím případě se mohlo jednat jen o jakési okno do našeho prostoru. Pro bezpečný průchod objektu bylo nutno bránu zvětšit. Ale jedná se jen o moji spekulaci."

"Vaše spekulace je pro mne dostatečným vysvětlením," přehodil si Picard nohu přes nohu. "Můžete něco zjistit o tom tělesu?"

"Pouze přibližné rozměry," vrátil Dat pozornost zpět ke konzoli. "Je dlouhé asi tři metry a široké jeden. Ostatní údaje je v současnosti nemožné vyčíst, činnost senzorů narušuje vysoký stav vyzařovaných neutrin a gravitonů."

"Je to nějaký druh sondy?"

"To je nejpravděpodobnější vysvětlení. Je tu však i nezanedbatelná možnost jiných alternativ."

"Znamená nějaké nebezpečí pro Slendrian?" vzpomněl si komandér na blízkost obydleného světa.

"Úroveň záření se blíží k horní hranici povolených limitů, stále to ale není nic, co bychom nedokázali napravit. Větší ohrožení znamenají gravitační síly, které by mohly mít při této síle a dlouhodobém působení vliv na náklon osy planety. To by na ní změnilo přírodní podmínky. Zatím však máme čas."

"Musíme co nejdříve zjistit, co spouští otevírání té poruchy. Tím předejdeme jejím případným neblahým účinkům na okolní vesmír. Jestli se skutečně jedná o umělou bránu, znamenalo by to zdroj nové energie a novou možnost dopravy."

"Záleží na tom, jestli by s tím její vlastník souhlasil, Jedničko," konstatoval Picard. "Odpověď na všechny naše otázky leží venku," pokynul k sondě. "Měli bychom nejprve zjistit něco o ní."

"Chcete ji přenést na palubu?"

"To by nebylo moudré. Ne, dokud o ní nevíme víc."

"Souhlasím, pane," ozval se znovu Dat. "Navrhuji se k ní nejprve přiblížit raketoplánem. Z větší blízkosti bych k ní měl proniknout senzorovým paprskem."

"Zvládnete to sám?"

"Ano, pane."

"Proveďte," přikývl kapitán. "Danielsi, převezměte stanoviště!"

Vysoký poručík, který do této chvíle pracoval na technickém panelu na zádi, si vyměnil s Datem místo a převzal konzoli. Android zatím vystoupal po plošině k zadnímu turbovýtahu a opustil můstek.

Několik minut proběhlo v klidu, každý se snažil dál shromáždit co nejvíce dostupných informací z počítače.

Pokračovali, i když se z reproduktoru ozval Datův hlas.

"Raketoplán žádá povolení ke startu!"

"Povolení uděleno! Udržujte otevřenou komunikační linku a hlase nám postup!"

"Rozumím, pane."

Na předním monitoru se za chvíli objevila malá ulita raketoplánu se dvěma baňatými gondolami pohonu. Jak se přiblížil, zvýraznila se velikost a rozpětí úkazu. Pilot zastavil několik metrů vedle sondy a kolem štítů se ovinul jemný oblak mlhy.

"Motory vypnuty. Přepnul jsem autopilota na udržování polohy. Aktivuji senzory."

Na okamžik se odmlčel a byly slyšet jen ozvy z jeho počítače, jak výstupy senzorů podávaly cvrlikavá hlášení.

"Povrch sondy je vyroben z nějaké nám dosud neznámé slitiny," sdělil jim Dat první poznatky. "Jsou v ní zastoupeny trilithiove komponenty, ale podle mých měření mají mnohem větší elektronové číslo."

"Kdo mohl něco takového vyrobit?" zeptal se Picard.

"Neznám žádnou rasu, schopnou tak pokročilé metalurgie. Ani Federace to nedokáže. Stále více se kloním k názoru, že i zlom je dilem technologicky vyvinutější civilizace."

Vzadu za sebou kapitán vycítil sérii rychlých pohybů, následovaných Worfovým hlasem.

"Sonda vyslala k raketoplánu senzorový paprsek!"

"Zaznamenávám," potvrdil Dat. "Zřejmě je to reakce na náš průzkum. Nijak moc to neomezuje v práci, proto ho nebudu rušit."

"Dobře. Ukažme jim, ať je to kdokoliv, že máme dobré úmysly!"

"Doufám jen, že oni je mají taky!"

Picard se ohlédl na prvního důstojníka a podepřel si bradu. "Ten, kdo je schopen postavit takto sofistikované zařízení, nebude násilnické povahy. Pravděpodobnost útoku -"

Bezpečnostní konzole se rozezněla pronikavým pískáním.

"Sonda prudce mění frekvenci paprsku!"

V následující vteřině se před přídělí Enterprise mohutně zablesklo a bílé světlo zcela zahltilo obrazovku. Snímače zareagovaly rychle a takřka okamžitě změnily nastavení světelného štítu. Nabídly však už jen pohled na mohutný ohnivý kotouč exploze v místech, kde měl být raketoplán. Drobné trosky se rozletly a v beztlakovém stavu se převalovaly prostorem. S člunem se ztratil i objekt jeho zájmu a anomálie se pozvolna rozplývala společně s ohnivými jiskrami.

Sonda zmizela s nejhlasitějším možným prásknutím dveří.

Na můstku ustala na okamžik veškerá činnost. Posádka ale byla příliš dobře vycvičená, než aby ji něco ochromilo na déle než zlomek vteřiny. Trosky se ještě nerozletěly a už začalo vyšetřování.

Picard s Rikerem vyskočili a nevěřícně zírali na zbytky raketoplánu.

"Trošečníci?" zeptal se komandér ztrnule.

"Pana Data nikde nevidím," odpověděl Daniels. "Všechny úlomky jsou příliš malé, než aby mohl přežít!"

Kapitán se ztuhle obrátil k posádce.

"Jak k tomu došlo? Co říkají záznamy počítače?"

Worf se probral údaji svého terminálu. "Podle nahrávky vyšel výboj ze sondy!"

"Jak je to možné?" Picard se mračil čím dál víc a na spáncích mu vyvstaly žíly hněvu. "Nebyly na ní ani stopy po zbraních!"

"To nedokážu vysvětlit, pane. Ale vystřelila zanedlouho po aktivaci svého senzoru."

"Mohla si naši zvědavost vysvětlit jako agresi," zamyslel se Riker. "Nebo třeba jen některý Datův úkon!"

"Měli jsme nastavené počítačové spojení s raketoplánem?"

"Ano, pane."

"Projděte tedy všechny postupy, které provedl," rozkázal kapitán. "Soustřeďte se na okamžiky před výbuchem. Prozkoumejte frekvenci, na které sonda vysílala vlastní paprsek a pokuste se zjistit, jestli ho nepřesměrovala!"

"Mám pokračovat v prohledávání pole trosek?" zvedl Daniels hlavu od panelu.

Picard na něj pohlédl a zcela iracionálně ho rozčililo, že poručík sedí na Datově místě. Byl však příliš velký profesionál, než aby to dal najevo. "Samozřejmě!" odtušil. "Projděte každý kousek a dejte mi vědět, až najdete... zbytky pana Data. Dokud je nevidím na vlastní oči, neuvěřím, že je pryč!"

Po těchto slovech se zavřel ve své pracovně.

5.

Aljaška

Android ležel na úzké kovové pryčně, v komoře oddělené od zbytku místnosti silovým polem. Za bariérou stáli bok po boku dva lidé, z nichž jeden vypadal jako androidovo jednovaječné dvojče.

"Je v pořádku?" promluvil jako první vysoký muž s plnovousem.

"Ano. Po mých úpravách sonda neměla problém transportovat ho."

"Proč se nehýbe?"

"Okamžitě jsem ho deaktivoval. Nemáme zapotřebí, aby nám tu pobíhal."

Riker se zamračil a přikývl. Pak váhavě zdvihl ruku k ovládání zabezpečení cely a pole vypnul. Když spadlo, překročil světelný práh a vkročil dovnitř.

"Co to děláš?" zadržel ho Lore.

"Chci ho vidět zblízka," odsekl kapitán. Stoupl si nad ležící tělo a pozorně si ho prohlédl. Android skutečně vypadal jako Lore. Byl oblečený do uniformy Spojené federace planet, to poznal okamžitě. Lišila se od stejnokrojů, jaké znal, pouze v maličkostech. Podle insignií na stojáčku límce byl poměrně vysoce postavený, měl hodnost nadporučíka. Nemyslel si, že by to bylo možné. Zdejší Flotila by umělé bytosti takto velké pravomoci určitě nedala.

"Kdy začneš?"

Lore vešel za ním, obešel lůžko a sklonil se k hlavě s otevřenýma očima. Ztuhlé zorničky barvy ryzího zlata se ani nehnuly. "Co nej dřív. Předtím bych ho ale rád trochu prozkoumal. Už nikdy pravděpodobně podobnou příležitost mít nebudu."

"To ne," souhlasil Riker. "Dobrá, jen dej pozor, ať ho nepoškodíš! Nechci riskovat další komplikace!"

"Budu opatrný," potvrdil Lore zamyšleně, aniž by se na něj podíval. Stále fascinovaně pozoroval obličej svého protějšku. Poprvé viděl bytost, která by se mu podobala. Připadal si, jako když hledí do zrcadla. Sice maličko pokřiveného - tento android vypadal i v deaktivovaném stavu mrtvolněji, chyběly mu vějířky od smíchu kolem očí a vrásky na čele -, ale byl to on.

"Máš na to čtyřicet hodin," dodal kapitán. "Pak začni pracovat na naší zbraní. Nechci to už déle odkládat! Čas běží!"

"Až s ním skončím, bude ti patřit všechny čas na celém světě," ujistil ho Lore. "Ale teď mě nech pracovat."

Riker se ještě jednou zamyšleně podíval na ležící tělo a odešel.

Stojící android počkal, až uslyší zasyčení dveří, a prohrábl si dozadu sčesané vlasy. Na chvíli se vzdálil do přilehlé místnosti, která na Aljašce sloužila jako jedna z podpůrných laboratoří, a vrátil se do provizorní vězeňské cely s průhledným datovým kabelem.

Sáhl svému dvojčeti za ucho, kde na temeni nahmatl záklopku. Usmál se, protože byla přesně na stejném místě, kde ji měl on. Odklopil ji a odhrnul vlasy, aby do panelu uvnitř zapojil kabel. Zástrčka s cvaknutím zapadla - standardní spoje jsou kompatibilní a vedou napříč všemi realitami. Tentýž úkon provedl na své hlavě a vzájemně tak propojil oba pozitronické mozky.

"Tak copak mi o sobě povíš, příteli," zašeptal a nechal proudit informace.

Kdyby si nedal pozor, okamžitě by ho hromada údajů zahltila, ale on si dal pozor. Všechno, co zatím nepotřeboval, odřízl. Zajímaly ho jen osobnostní soubory, ve kterých chtěl prozkoumat život svého protějšku. Možná to bylo trochu nepodstatné, ale Lorovi připadalo nesmírně zajímavé dozvědět se, jak jeho život vypadá nebo jak se utvářel jinde.

Nejprve s překvapením zjistil, že se nejmenuje Lore.

Zašel tedy do souborů hlouběji, a najednou mu mysl zaplavila změt' osudů. Stovky různých vzpomínek jakýchsi kolonistů mu vířily hlavou, až začal cítit, že to nezvládá a zmouchuje se ho chaos. Ještě než se odpojil, aby předešel přetížení svých obvodů, zachytil ještě někoho jiného. Byla to dívka jménem Lal.

S rozšířenými zorničkami a s dechem zrychleným pozoruhodným zážitkem rychle odpojil kabel od spánku a nechal ho spadnout na zem. Obrátil oči k objektu svého pokusu.

"Zajímáš mě čím dál tím víc, Date," zamumlal.

## Enterprise

Bud' milá, bud' milá, bud' milá, opakovala si Deanna celou cestu k matčině kajutě. Po rozhovoru s Worfem teď potřebovala někoho blízkého, a ne despotickou matku, s níž se pohádá. Usmyslela si proto omluvit se a vyhnout se všem kontroverzním tématům, jakkoliv tušila, že to nebude možné.

Zastavila se před diplomatickým apartmá a s výdechem se hluboce soustředila. Pak odhodlaně zaklepala.

Pojď dál, rezezvučel se jí v mozku matčin hlas, aby se po chvílce nahlas opravil. "Pojď dál!"

Na rozdíl od toho v hlavě byl fyzický hlas velvyslankyně slabý, tlumený, jako by přicházel z dálky. Deanna vstoupila do prázdného pokoje a rozhlédla se. Na pohovce pod oknem bylo pohozeno několik blůz a halenek a na skleněném povrchu konferenčního stolu vedle vázy s květinami ležely nějaké šperky.

"Jsem tady!" ozvala se paní Troi z ložnice.

Poradkyně následovala matčino zvolání a přešla rozlehlým obývacím do menších soukromých prostor. Lwaxana seděla na pelesti široké postele. Za ní na saténovém přehozu ležela šperkovnice a obvyklý lodní kufr obřích rozměrů, zpod jehož otevřeného víka vykukovala nadýchaná sukně. Zrovna mluvila do monitoru počítače na stěně, kde Deanna spatřila obraz pana Homna, matčina dvoumetrového mlčenlivého sluhu.

"Profesoru Xerxovi se za mne omluv a řekni mu, že se vrátím během několika málo týdnů," zaznamenala koutkem oka dceru a doplnila: "Nebo možná dřív, nevím ještě. V každém případě ten večírek uspořádáme potom. A bolianskému velvyslanci vyříd, že mé stanovisko k zapůjčení obrazů jejich galerii se dozví včas. Jestli během mé nepřítomnosti nebudeš mít co na práci, chtělo by to zase změnit barvu mých pokojů. Líbilo by se mi něco v barvě vanilky. Tak to u nás už dlouho nevonělo."

Než Deanna stihla tu myšlenku zahnat, vzpomněla si, jak Will kdysi po návštěvě u Troiových prohlásil, že to tam voní

po cyankáli.

"To bude všechno," rozloučila se paní Troi. Homn se uklonil, až mu byl na obrazovce vidět jen vršek holé hlavy, a bez jediného slova ukončil komunikaci. Jako vždy. Velvyslankyně vstala. Už se převlékla z bleděmodrých šatů do pohodlnějšího a prostšího kalhotového kostýmku.

Vteřinku proti sobě tiše stály.

"Promiň mi ten výbuch, maminko," začala Deanna.

Lwaxana neznatelně pokynula hlavou a uvolněně přivřela víčka.

"Já se omlouvám, že jsem tě přivedla do té trapné situace," uznala. Přistoupila k dceři a láskyplně se objaly.

"Jsem ráda, že jsi tu," políbila matku na tvář.

"Vždycky ti budu nablízku, maličká!"

Deanna se vysvobodila z matčiny náruče a nenápadně si utřela slzy, které jí vytekly na tvář, aniž by si rozmazala make-up. Sebrala z postele poházené svršky a pomohla je rozmístit po skříních a šuplicích. Vyhýbala se matčinu pohledu a snažila se mluvit vesele, ale nedělala mezi slovy skoro žádné pauzy.

"Zase máš ten svůj kufr? Doufám, že jsi nenutila kapitána nebo Willa, aby se ti sem s ním vláčeli?"

"Přinesl mi ho jeden mladý poručík, ještě jsem ho tu neviděla. A není tak těžký, tentokrát jsem odjížděla narychlo a sbalila jen to nejnnutnější. Mimochodem, pan Homn s ním nikdy nemá problémy!"

"Pan Homn nemá nikdy s ničím problémy! Když něco nezvládne, prostě to neudělá!"

"Máme ho už odnepaměti a vždycky všechno zařídil!"

"Proč nepřišel s tebou? Už jsem ho dlouho neviděla."

Velvyslankyně, která dceru pokradmu celou dobu pozorovala, už nevydržela předstírat bezstarostný rozhovor a sedla si. "Pojď ke mně," poklepala rukou na kraj postele. "Pověz mi, co se ti stalo."

Poradkyně zkroutěně zavřela šuplík v prádelníku a unaveně si přisedla.

"Proč jsi přijela?" povzdechla si.

"Abych tě viděla. Také proto, abych zjistila, co se s tebou děje. Z tvých dopisů jsem pochopila, že jsi zamilovaná. " Že do toho nepravého a podle ní nevhodného, si paní Troi zatím nechala pro sebe. Nechtěla hned rozpoutat další hádku. Na všechno jednou dojde.

"V mém životě je někdo, koho mám ráda," přiznala Deanna. "Dokonce ho miluji. Jenže teď je to mezi námi takové divné. Tvůj příjezd to ještě zhoršil."

"Viš, dcerunko," položila jí paní Troi láskyplně ruku kolem ramen, "za mých mladých let, když jsem chodila na univerzitu, a přiznávám, že to už bude nějaké to hvězdné datum, se tomu v chemii říkalo katalyzátor. Ten nelze z ničeho vinit, jen urychluje to, co je nevyhnutelné!"

"Ale s tebou je to takhle vždycky. Všechno je v pořádku, pak se objevíš ty a zasáhneš mi do života. Převrátíš všechno naruby!"

"Právě jsi řekla, že vám to neklape delší dobu," vzala ji Lwaxana za slovíčko. Přece jenom se dostávaly k tématu, které ji zajímalo.

Deanna se zvedla a zamračila se. Buď milá, připomenula si. Byla v rozpoložení, kdy nechtěla přiznat matce pravdu, i kdyby ji měla.

"Ale já jsem milá!" vztáhla si velvyslankyně dceřinu myšlenku na sebe. "Jen si myslím, že ten vztah s tímhle tvým... Woofem není to pravé!"

Poradkyně ihned matku prokoukla.

"Jmenuje se Worf!"

"Worf, Woof, všechna ta klingonská jména znějí jako dávení!"

"Pořád je to totéž," zlobila se teď už nepokrytě Deanna. "Jako když jsem chodila s Willem!"

"Takže pan 'Hvězdná Flotila' je už mimo hru?" chytila se toho paní Troi.

"Will není mimo hru," zvýšila hlas. "Stejně jako Worf není ve hře! Já zkrátka jen s někým chodím a poznávám ho! Nevím, koho si v budoucnosti vezmu a nevím, jestli si vůbec někoho vezmu! V každém případě se pro něj ale rozhodnu sama a nenechám si do toho mluvit!"

"Já jsem jen povinná pomoci ti s výběrem!"

"Přesně o tomhle mluvím!"

"Mám víc zkušeností a vím, kdo se pro tebe hodí. Hodnotím to s odstupem, protože ty přes tu svou zamilovanost nevidíš dál než na špičku nosu! Jsi moje dědička! Musíš myslet na své postavení!"

"Nemusím!" vykřikla Deanna. "Jak můžeš být takhle sobecká!"

"Já že jsem sobecká?" vyskočila Lwaxana z pelesti a její hlas nabral ostrý, vyčítavý tón. "Myslela jsi někdy na mě? Jaké by pro mě bylo mít v rodině Klingona? Válečník v rodině, postavené na duchovních tradicích a vzdělání!"

"Nemyslím, že dědeček byl nadšený, když mu do rodiny přibyl člověk!"

"S tvým otcem to bylo něco jiného!" zatvářila se paní Troi ublíženě.

"Tatínek si také musel své místo vybojovat!"

"Neopovažuj se srovnávat otce se svými milostnými avantýrami!"

Deanně se vzteky zatmělo před očima a musela se držet, aby matce nevetla do tváře něco, čeho by později opět litovala. "Raději půjdu," odtušila zlostně.

"Myslím, že bys měla," souhlasila velvyslankyně a pevně stiskla rty. "Vrať se, až přijdeš na to, jak se mluví s rodiči!"

Poradkyně ani nevěděla, jak se dostala do své kajuty. Celou cestu jí hučelo v hlavě a přemáhala se, aby nezačala brečet. Rovnou ode dveří zamířila k zapovězenému replikátoru, a bez výčitek si objednala horkou čokoládu.

"Prosím, specifikujte svůj výběr," odpověděl počítač, který nedostal přesnou objednávku. "V případě nerozhodnosti

vám mohu pomoci s výběrem."

Deanna do něj udeřila pěstí. Nikdy předtím ji nenapadlo, že palubní terminály mluví stejným hlasem jako její matka.

\* \* \*

Kapitán Picard tomu v duchu říkal okno do duše. To okno bylo v zadním rohu jeho pracovny, a obvykle ukazovalo hvězdy ubíhající za lodí. Ve chvílích, jako byla tato, když Enterprise stála na místě a jen se pohupovala v beztlakovém stavu, z něj rád pozoroval body zářící v dálce a probíral se desítkami těch, které už navštívil. Kolik dalších jich na něj ještě čeká?

Při kolika misích už ztratil člena své posádky, kolik lidí už poslal v dobré víře na smrt! Jak moc jich ještě bude? Opřel se rukou o rám a druhou si k očím přizvedl, když s hlášením o průzkumu trosek po raketoplánu. Stále nic nového.

Za zády mu zabzučel lodní interkom. Picard zmáčkl tlačítko na psacím stole a svezl se do křesla. "Slyším!"

"Kapitáne, přichází zpráva z velitelství Flotily!"

"Co v ní je?"

"Nevím, pane, je určena jenom vám. Je od admirála MacEcka."

"Peter MacEck?", zarazil se Picard. Když o tom starém lišákově slyšel naposledy, říkalo se, že byl jmenován šéfem rozvědky. Jestli to nebyl jen staniční šum a tamtamy měly tentokrát pravdu, muselo se jednat o něco opravdu velkého. Věřil další problémy.

"Přepojte mi to do pracovny, poručíku," přikázal obsluze komunikace a zapnul si svůj stolní počítač. Počkal, až plochá obrazovka notebooku blikla a nejprve zobrazila klasické logo Federace s hvězdami ovitými vavřínovým listem. To vystřídal uhlazený zevnějšek admirála středního věku.

"Admirále," pozdravil kapitán kývnutím hlavy a ve výrazu tváře se mu usadilo očekávání.

"Zdravím, Jean-Lucu," řekl MacEck přehnaně vřele a ve své kanceláři na velitelství Flotily v San Francisku se naklonil, aby byl blíže obrazovce. Byl to, na dosaženou vysokou hodnost, docela mladý muž střední postavy. Tmavé vlasy mu pod tíhou odpovědnosti začínaly na spáncích sednout, ale v očích a tvrdých vráskách kolem očí se mu zračila neústupnost a energičnost.

"Co pro vás může Enterprise udělat?"

"Obvykle bych se neptal, co vy můžete udělat pro nás, ale co my můžeme udělat pro tuto skvělou loď a posádku. Dnes ale reaguji na vaši zprávu o objevení neznámé anomálie a možném ohrožení R-358."

"Nejsem si vědom žádné planety toho jména."

"Jistěže ne," ohradil se admirál netrpělivě a za jeho bodrostí byla znát obava. "Ve vašich hvězdných mapách je označena jako Slendrian 2. Hlásili jste, že ji ohrožuje nějaké záření. Potřebuji znát podrobnosti."

"To je pravda," potvrdil Picard překvapeně. "Jak jsem řekl, vznikla tu možnost jistého ohrožení, ale nic, co bychom nezvládli. Nevěděl jsem, že do vaší kompetence spadá odbor ochrany prostředí."

"Nespadá."

"V tom případě nevím, jak vám mohu pomoci!"

Admirál se odmlčel. "Jistě jsi už slyšel, že jsem dostal nové pověření."

"Něco k mým uším dolehlo."

"Nemůžu ti říct, co přesně to je, je to tajné. Musíš vědět jen jednu důležitou věc!"

Kapitán si podvědomě urovnal uniformu. "Poslouchám."

"Slendrian a jeho okolí musí zůstat ušetřeno jakýchkoliv rušivých vlivů. Ta oblast je pro nás velice důležitá. Míří k vám průzkumná loď Boseman, která během osmačtyřiceti hodin převezme monitorování úkazu a provede opatření nutná k ochraně planety. Enterprise vyčká na místě do jejího přiletu a potom bude nasazena na jinou misi. Vaším úkolem pro tuto chvíli je neutralizovat záření na nejnižší možnou míru a tu udržet."

Picard si v hlavě srovnal, co se právě dozvěděl. Nebyl si jist, jaké zájmy může mít Federace na tak nevyvinutém světě, ale jeho povinností bylo spolupracovat. "Od posledního hlášení se seběhlo několik událostí, o kterých byste měl být informován!"

"Co se stalo?"

"Anomálie se objevila znovu, větší než předtím. V jejím nitru jsme objevili nějaké zařízení, pravděpodobně sondu. Raketoplán, který ji zkoumal, explodoval. Pilot je pohřešovaný!"

"Mrtvý?"

"Dal bych přednost výrazu pohřešovaný," zopakoval Picard a zamračil se. "Dosud jsme v troskách nenašli jeho pozůstatky. Vzhledem k tomu, že se jednalo o prostorovou deformaci, doufáme, že by možná mohl být i na druhé straně."

"Nebo jeho zbytky," konstatoval soustrastně admirál.

"Stále je naděje," zdůraznil Jean-Luc. "Neutrinové záření po výbuchu značně zesílilo a začalo nám dělat problémy i rozložení gravitačních sil. Stále nám ale zbývá čas na záchranné práce, než budeme muset zasáhnout."

"Nepřípustné! Ve světle těchto informací vám nařizuji okamžitě odletět na Slendrian a předejít této hrozbě."

"Pane! Neopustím člena své posádky!"

"Bezpečnost Federace je prioritou!"

"Co je na Slendrianu tak důležitého? Nikoho tu nenechám bez pádného důvodu!"

"Je to rozkaz!" vyštěkl admirál.

"Tak mi, prosím, řekněte něco víc! Neodletím jen proto, abych honil duchy!"

"Dobrá!" MacEck si rezignovaně odkašlal a provrtával kapitána očima jako nebozezy. "To, co teď uslyšíš, Jean-Lucu, je přísně důvěrné a vztahuje se na to stupeň nejvyššího utajení. Vzhledem k situaci ti povolují obeznámit s fakty i tvé starší důstojníky. - Na té planetě máme stálý výsadek a laboratoř."

"Pozorovatelná?"

"Něco podobného. Spíše taková menší výzkumná báze. Místní lidé o nás samozřejmě nevědí, a je důležité, aby to tak zůstalo. To záření by mohlo ovlivnit nebo znehodnotit některé přístroje a zničit výsledky výzkumu. To je pro nás nepřijatelné. Až dorazíte na oběžnou dráhu, vyšlete volání na této frekvenci," zadal do počítače mimo obraz data a odeslal je. "Jinak udržujte rádiový klid. Velitel základny vám dá další instrukce. Enterprise je zcela ve vašich rukou, ale velení akce má komandér Brosch. Budete přijímat jeho rozkazy."

"Rozumím," akceptoval to Picard neochotně. "Ještě -"

"Tato mise je neodkladná!" přerušil ho admirál prudce. Když zvýšil hlas, pronikl mu do výslovnosti odkaz, zanechaný generacemi jeho skotských předků.

"Je mi líto tvého pilota. Až dorazí Boseman, můžete se vrátit a dokončit průzkum."

"Jestli ještě bude co zkoumat."

"Nehodlám se omlouvat. MacEkk konec," odpojit se kapitánův nadřízený a zmizel za pohaslou obrazovkou.

Picard zůstal tiše sedět a vstřebával informace. Pohledem se vrátil k výřezu hvězdného pole za sklem a přemýšlel. Nebylo to poprvé, co se mu nelíbily dané rozkazy. Vždy si to vysvětloval tím, že nevidí do podrobností politiky Federace a spoléhal na rozhodnutí nadřízených. Zatím nikdy nemusel váhat mezi loajalitou ke svým lidem a zadáním.

Klík na komunikátor, připnutý na hrudi.

"Picard LaForgovi! Jak jste daleko?"

"Prohlédli jsme asi šedesát procent pole," zazněl z brože hlas hlavního inženýra. "Úlomky jsou příliš malé a musíme postupovat pečlivě, abychom něco nepřehlédli. Po Datovi ani stopy."

"Kolik času potřebujete?"

"Pět hodin. Snad čtyři."

"Nemáme čas," oznámil mu kapitán. "Byli jsme s okamžitou platností odveleni chránit Slendrian."

"To nám nemůžou udělat!"

"Udělal to, Geordi. Máte nějaké indicie?"

"Nic určitého," řekl inženýr nešťastně. "Podle mě je to tak půl na půl. Může být živý!"

"To mi nestačí," zdvihl Jean-Luc bradu a najednou se rozhodl. "Co runabout?"

"Jeho senzorové rozhraní nás bude omezovat. Průzkum potrvá déle."

"Nic lepšího pro vás nemám," vydechl. "Za deset minut startujete, vezměte si s sebou ještě někoho a připravte se. Enterprise vás tu vysadí a bude pokračovat v cestě. Později nás doženete!"

"Ano, pane!"

Picard už Geordiho déle nezdržoval. Raději se vrátil na můstek, na kterém se mohl cítit jako pán situace.

\* \* \*

Přední desítka byla jedna z prostor, kde se shromažďovala posádka ve chvílích volna a mimo službu. Tak to alespoň Fosterové popsal průvodce po lodi. Podle tohoto nic neříkajícího popisu si nebyla jistá, co má očekávat, a proto ji mile překvapilo, když vešla do příjemného světlého baru.

Okamžitě poznala, že tohle místo se musí těšit velké oblibě, už kvůli nádhernému výhledu z velkých klenutých oken. Díky umístění na samém předku diskové sekce poskytovaly nerušený pohled na prostor před lodí. U několika stolků pod nimi sedělo mnoho lidí, po dvou, po třech nebo i v početnějších skupinkách. Atmosféra nebyla tak živá, jak by si Clarice představovala, ale nebylo divu. I ji zpráva o katastrofě raketoplánu bolestivě zasáhla, přestože druhého důstojníka příliš neznala. Jeho společnost jí ale byla, pokud mohla posoudit během cesty ze základny, velice příjemná.

Přistoupila k baru, udělala si lokty místo a čekala, až si jí všimne číšník. Bylo jich tu několik, všichni však v tuto chvíli měli plné ruce práce s rozléváním různobarevných tekutin těm, kdo přišli dřív.

"Mohu vám něčím posloužit?"

Skoro se lekla melodicky laděného hlasu, který se jí nečekaně ozval za zády. Otočila se a spatřila nevysokou ženu. Objevila se tu jako duch, ale evidentně sem patřila, protože v ruce měla prázdný podnos.

"Prosím?" vyjekla.

"Pravděpodobně budete chtít něco k pití, že?" navrhla žena.

"Ach ano. Děkuji."

Snaživá pomocnice se vědoucně usmála a pak obešla bar. Fosterová ji na chvilku ztratila z očí, jak se proplétala mezi hosty a ostatním personálem, ale rychle ji zase objevila na druhé straně servírovacího pultu. Vyhoupala se na barovou stoličku. Barmanka měla hladkou čokoládovou pleť a moudré temné oči, nad kterými zcela chybělo obočí. To jí dodávalo pronikavý výraz, ze kterého měli všichni pocit, jako by se jim dívala přímo do duše. Což také dělala. Na sobě měla dlouhé splývavé šaty a hlavu jí zdobil velký oválný klobouk.

"Tak co si dáte? Doporučuji breenský čaj."

"Měla jsem na mysli spíš něco ostřejšího."

"Má třiatřicet procent alkoholu."

"Ach tak. V tom případě vás poslechnu."

Žena nasypala do širokého hrnku indigově modrý prášek a zalila ho vodou ze džbánu. Tekutina se zčeřila, zabarvila do tmavomodra a na povrchu se utvořila azurová pěna. Barmanka přisunula šálek k zákaznici a opřela se lokty o pult. Clarice zvědavě usrkla a v ústech jí vyšlehla pichlavá bolest.

"Au!" vykřikla. "Spálila jsem si jazyk!"

"Chcete do toho led?"

"Spálila jsem si ho mrazem!"

"Breeni jsou takové ledové náтуры," připustila žena. "Ale nebojte, to je jen poprvé. Při druhém doušku už neucítíte nic

než lahodnou aromatickou chuť nápoje."

Sice pochybovala, ale nechala se přesvědčit. Odhodlaně stiskla ouško hrnku a znovu se napila. Éterická barmanka měla pravdu, po bodavém mrazení nebylo ani stopy a v ústech se jí rozlila příjemná vůně.

"Vy jste na Enterprise nová?"

"Ano, přiletěla jsem dnes ráno," vydechla okouzleně, překvapená silnou chutí. "Ale už jsem stačila absolvovat prohlídku strojovny a seznámit se s většinou starších důstojníků. Oficiální služba mi začíná až zítra v deset nula nula. Máte pravdu, je to výborné, paní...?"

"Všichni mi říkají Guinan," pokrčila žena rameny. "Budu ráda, když se tu na ten čaj občas zastavíte. Nebo i když si budete chtít třeba jenom popovídat."

"Děkuji. Zatím tu nikoho neznám, takže přijdu ráda. Já jsem Clarice Fosterová."

"Jsem ráda, že vás poznávám, poručíku."

"Potěšení na mé straně, Guinan."

"Jak se vám líbí na lodi?"

Clarice chtěla nejprve říct nějakou nezávaznou pochvalnou frázi, ale někde v podvědomí cítila, že téhle ženě může povědět cokoliv. Její vnitřní, nepříjemně upřímné já se dostalo na povrch už po první větě.

"Enterprise je úžasná!" odložila čaj na pult a prsty zamyšleně přejížděla hranu pultu. "Jen lidé jsou jiní, než jsem čekala. Nepůsobí jako hrdinové, za jaké jsou doma pokládáni. Nejnornější mi připadal pan Dat."

"To by pro něj byl ten největší kompliment."

"Mrzí mě, co se mu stalo. Vždycky je to tu tak rušné?"

"Ne," zavrtěla vrchní barmanka rozhodně hlavou. "Bývá to horší!"

"Jak to ti lidé zvládají?"

"To nechám na vás, abyste to poznala," pousmála se Guinan mírně. "V této posádce se skrývá mnohem víc, než je na první pohled patrné." Pátravě se na zákaznici zadívala a podepřela si bradu. "Odkud jste, poručíku?"

"Devorax V."

"To je pěkně rušné místo."

"To si pište. Je to bývalá trestanecká kolonie, a je to na ní vidět. V tom místě je pořád spousta násilí, které na lidi působí. Neměla jsem lehké dětství a byla jsem ráda, když jsem se odtamtud dostala. Chvilku mi trvalo, než jsem si zvykla, že se ráno nemusím rvát o snídani."

"Nevypadáte na to."

"Já -" zarazila se a chápavě zamrkala. "Už vím, jak to myslíte."

"Jste velice zajímavá osoba, poručíku Fosterová," narovнала se Guinan. "Připomínáte mi ženu, kterou jsem nikdy nepoznala. Její duch se stále vznáší nad touto posádkou."

"To zní tajemně. Poslouchám."

"Není to veselá historka. A není zrovna vhodná pro první den na palubě."

"Později vám ji připomenu. Jsem zvědavá," dopila Clarice ledový čaj a na uniformě jí zapípal komunikátor. "Slyším!"

"Vím, že oficiální službu budete mít až od zítřka," ozval se Geordi LaForge, "ale napadlo mě, jestli byste mi nechtěla pomoci při jednom úkolu. Potřebuji někoho pro obsluhu senzorů runaboutu."

"Ráda, pane!"

"Čekám v hangáru!"

"Jsem na cestě!" Seskočila ze stoličky a ještě se otočila. "Musím jít, Guinan. Ještě jednou děkuji!"

"Možná na vás posádka dojem neudělala, ale vy jste rozhodně udělala dojem na hlavního inženýra."

"Neřekla jsem, že se mi tu nikdo nelíbí!" mrkla poručice zářivě a vyběhla z Přední desítky.

## Aljaška

Lore zkoumal Data několik hodin. Kdyby byl jeho mozek organický, skoro by mohl říct, že zapomněl na čas. Ale nebylo tomu tak, věděl přesně, kolik času mu věnoval. Opět byl s druhým androidem propojen a opatrně se pokoušel proniknout do souborů, které se týkaly dívky, již krátce zachytil při prvním pokusu.

Z nějakého důvodu však tentokrát nebyl schopen se k nim dostat.

Zamračil se a zamyšleně si vytáhl spojovací kabel. Ta dívka podnítila jeho zvědavost. Vzpomínka na ni byla v Datově hlavě velice silná, a přestože Lore už věděl, že tento android není vybaven emocemi tak jako on, dalo by se říci, že i láskyplná. A pak tu bylo to slovo, které uslyšel, když do jeho mysli vstoupil. Nebo si myslel, že ho slyšel.

Skutečně ho mohla oslovit otče?

Usedl na lůžko vedle Data, a tak jako už několikrát se mu zadíval do strnulého obličeje. Jsme tak stejní, a přitom tak odlišní.

Stále v něm sílila neodbytná touha po bližším poznání tohoto protějšku, touha, která se nedala zastoupit prostým okopírováním osobních dat. Obrátil tedy tělo na bok a nahmatl na zádech spínač, který byl vlastní jim oběma. Než ho stiskl, krátce zaváhal, ale nakonec se pevně rozhodl převzít zodpovědnost.

Dat měl oči otevřené po celou dobu, ale teď přece několikrát zamrkal. Člověk na jeho místě by byl jistě dezorientovaný a zmatený, ale on ne. Jenom zkrátka nevěděl, kde se momentálně nachází, to ho však nijak nevyvedlo z míry. Ve chvíli, kdy byl aktivován, byl otočený ke stěně, a tak se prostě obrátil a toporně se posadil. Jediné, co by bylo možno považovat za lidskou reakci, bylo lehké rozšíření zorniček, když spatřil, kdo vedle něj sedí.

"Lore?" oslovil ho tázavě.

Lore emoce měl, a tak dal překvapení nepokrytě najevo.

"Ty mě znáš?"

"Jistě," kývl Dat bezelstně upřímně. "Jsi můj bratr. Když jsme se viděli naposledy, měl jsem za to, že jsem tě deaktivoval jednou provždy."

"Skutečně?" uchopil Lore bratrovu bradu a nastavil si jeho obličej tak, aby se mu podíval přímo do očí. "V tom případě možná rád uslyšíš, že všechno je jinak!"

6.

Aljaška

Poslední dobou cítil jizvu čím dál častěji. Samozřejmě věděl, že to je pouze psychologický pocit, kůže na obličeji byla dávno jen kusem masa bez nervů. Možná to bylo rostoucím očekáváním, že se jeho odysea chýlí ke konci. Silou vůle se donutil přestat si mnout tvář a položil ruku na opěrku křesla.

Můstek byl v tuto dobu klidný, Aljaška se volně vznášela v prostoru na pozadí pásu roztroušených asteroidů a jen občas se musela vyhnout některému vychýlenému meteoritu. Autopilot však ovládal trysky s neochvějnou jistotou a muž na Lorově sedadle tak neměl nic na práci. Stejně jako jeho podrážděný kapitán.

Riker nevydržel déle nečinně sedět a jal se přecházet podél stanovišť. Celé mu to přišlo zbytečné. Vyčítal si, že dovolil Lorovi zabývat se tím androidem. Stejně to nepřinese nic kromě dalšího zdržení. Každý další den čekání mu způsoboval muka. Těšil se na chvíli, kdy konečně vypustí svoji věčnou zbraň, i když věděl, že nikdy neuvidí výsledek její pouti.

Komunikátor zabzučel. "Slyším," ohlásil se.

"Měl byste se stavít v laboratoři, pane."

"Proč, Lore?" zavrčel morousovitě. "Nepotřebuji slyšet další špatné zprávy."

"Tuhle bych do té kolonky nezařadil," ujistil ho první důstojník. "Usmálo se na nás štěstí!"

"Bylo by na čase. Dobrá, jsem na cestě!"

Přenechal hlídku na můstku kormidelníkovi a vyšel z šedě natřených dveří, které vedly do krátkého koridoru. Na nejhořejší palubě byl kromě operačního centra pouze malý sklad a vedle dveří otřískaného výtahu ještě průlezová šachta, opatřená žebříkem; vedla napříč všemi pěti palubami. Riker nastoupil do kabiny a nechal se odvézt dolů.

Když vstoupil do laboratoře, jejíž výklenek vzadu sloužil jako cela, okamžik nevěděl, ke komu se obrátit. Vedle sebe tam seděli dva totožní muži, vzájemně propojení datovým kabelem. Toho pro sebe pravého androida rozpoznal, až když promluvil.

"Kapitáne," vstal Lore.

"Co se to tu, sakra, děje!" vyjel na něj Riker a zaznamenal vyčítavé mrknutí nedobrovolného hosta. "Domluvili jsme se, že zůstane deaktivovaný!"

"Okolnosti mě přesvědčily o nutnosti tohoto kroku."

"Co jsi objevil?"

"To nejsem já," ukázal Lore na sedícího androida.

Kapitán konsternovaně zamrkal. "K čertu! To přece vím!"

"Přesněji řečeno," pokračoval, "není to můj protějšek z alternativního vesmíru. Je to jiný android."

"Nechápu, kam tím míříš? Vypadá úplně stejně jako ty."

"Je úplně stejný. Jen je vyrobený jako další. V jeho realitě doktor Soong nezemřel poté, co mě stvořil. Žil ještě několik let a stvořil přinejmenším ještě jednoho dalšího androida. Jeho."

"Dobře," rozhodl Riker ruce. "Tak jsou tam u nich dva. Nevidím nic, co by mělo znamenat 'dobrou zprávu'. Pro naše účely postačí on!"

"Jestli dovolíte, pane," vmísil se do toho host a také vstal, "rád bych vás upozornil, že moje přítomnost zde je nedobrovolná. Omezováním mé osobní svobody se dopouštíte porušení několika směrnic a základních ustanovení. Jako důstojník Spojené federace planet jsem -"

Lore otráveně obrátil oči v sloup a mírným pohybem hlavy vyslal do připojeného mozku tichý příkaz, který litanii přerušil. Androidova ústa se pohybovala dál, jen z nich nevycházel žádný zvuk. Pár slov ještě řekl naprázdno, ale jakmile zaznamenal marnost svého počínání, sevřel trucovitě rty a opět se posadil.

"Opakuje to pořád dokola," vysvětlil Lore užaslému Rikerovi. "Tak jsem mu odpojil řečové centrum. Není s ním snadná spolupráce." Osvobodil se z propojení a vyšel z cely. Okamžitě za sebou zapnul silové pole, které vězně odřízlo a uvěznilo uvnitř.

"Tak o co tady jde?"

"Jmenuje se Dat," odvedl Lore kapitána dál od cely, aby je návštěvník neposlouchal. "Dalo by se říci, že je to můj bratr. Podle paměťových bloků, ke kterým jsem získal přístup, Soong nebyl docela spokojen s mojí maličkostí a vyrobil dalšího androida."

"Proč s tebou nebyl Soong spokojen?"

"Nevím," zalhal. "Nedostal jsem se ke všem informacím."

"Co je tedy ta dobrá zpráva?" zeptal se Riker znovu.

Lore se ušklíbl. "Snad proto, že mu byl dopřán delší život, zanechal otec víc poznatků. Také díky tomu byl Dat schopen vyrobit submicronovou pozitronickou matici. On to prostě dokázal!"

"Chceš mi naznačit, že v jeho hlavě je ukrytý návod na výrobu androidů?"

"Značně zjednodušeně řečeno, ale v zásadě je to tak. Dat stvořil dceru. Nejsem schopen dostat se do souborů týkajících se specifikace, ale její existence je ověřená. Kdyby se nám podařilo dostat se k těm údajům, znamenalo by to netušené možnosti."

Riker se poprvé po dlouhé době neznatelně usmál. "Pusť se do toho!"

"Mám jeden malý problém," dodal. "Dat mě do těch souborů ve své mysli už nepustí. Když jsem se k nim chtěl dostat, zablokoval mi přístup. Nedokážu překonat jeho zakódování. Je to velice chytrý android."

"Dostanu to z něj," zavrčel kapitán. Takhle blízko mě přece nic nezastaví!

"Jak? Mám-li soudit podle sebe, neexistuje mučení, které by dokázalo dostat z necítící bytosti informace. Nemáme mu ani čím vyhrožovat. Nicméně mám jednodušší nápad."

"Povídej!"

"Předpokládám, že stejná data jsou uložena i někde jinde než jen v jeho hlavě. Jsou natolik důležitá, že by neriskoval jejich ztrátu, kdyby se mu něco stalo nebo byl zničen."

"Kde?"

"Kde jinde než na lodi, která se mu stala domovem? Je to po jeho mozku to nejbezpečnější místo. Není mnoho těch, kdo by se dokázali dostat k počítači vlajkové lodi snadněji než do jeho mysli."

Kapitán Riker dlouho neváhal se svolením k akci.

\* \* \*

Lore stál připraven na transportní plošině Aljašky. Nebylo to zrovna moderní zařízení, nicméně svému účelu sloužilo dostatečně. Mělo čtyři osobní a jednu velkou nákladní jednotku. Android byl na té největší. Na sobě měl uniformu. Nebyla to černá kombinéza, jakou nosil v Rikerových službách, ale potrhaný žlutočerný stejnokroj Hvězdné flotily, který vzal Datovi.

"Jsem připravený," oznámil do interkomu, který spojoval přenosový box s můstkem.

"Slyším," potvrdil Riker. "Třicet vteřin do aktivace sondy!"

"O.K.," přikývl Lore, přestože ho nikdo neviděl. Zkontroloval, jestli je všechno na svém místě a ještě si pro efekt trochu rozcuchal vlasy. "Nezapomeň být na místě přesně za dvacet čtyři hodiny."

"Už jsem rande neměl několik let, ale tohle mi připomínat nemusíš. Budu tady čekat."

"Spoléhám na to."

"Je to ale všechno, co ti mohu slíbit. Až tam budeš, nebudu mít žádnou možnost ti pomoci nebo se s tebou spojit. Zůstane to jenom na tobě."

"Zvládnu to," pronesl android sebejistě a na nástěnném ovládacím panelu transportu zadal poslední příkaz. "Zahajují přenos!"

Soustava složitých počítačových zařízení rozložila Lora na nejmenší částice hmoty a paprskem je odnesla z lodi. Zároveň je začala opět skládat dohromady na cílovém místě, několik kilometrů od příde Aljašky. Molekuly se podle komplikovaného vzorce za mihotavého modrého záření zformovaly a poskládaly do známé postavy.

Lore se ocitl ve volném vesmíru.

Hodiny v jeho hlavě odpočítávaly sekundy do spuštění posledního kroku, z něhož už nebude návratu. Stejně by teď ale neměl jak dát najevo, kdyby si to rozmyslel, uvědomil si. Sice měl na blůze připevněný Datův komunikátor, který pracoval na stejné komunikační frekvenci jako vysílačky Rikerovy lodi, ale nemohl do něj promluvit. Jednoduše proto, že vzduchoprázdnem se zvuk nešíří. Setrvačnost pohybu jím v beztížném prostoru monotónně otáčela, a zkrátka ho nasměrovala čelem k Aljašce. Od tmavého plátování centrální kopule se odrážely paprsky vzdálené hvězdy a sklouzávaly po ocasovitém pylonu a nástavcích. Za lodí poklidně proplouvalo mračno asteroidů, vířících za sebou hvězdný prach, který tvořil chomáčovité brázdy. Sonda, připravená na pravoboku plavidla, se mezi nimi skoro ztrácela.

Nyní byla před sondy přímo proti němu. V tomto nepatrném pohybu Lore rozpoznal startovací sekvenci a připravil se na něco, co dosud nikdo před ním nezažil. Poprvé v životě se v něm ozvaly nejistota a pochybnost, jestli jeho vlastní výpočty byly správné. Měly by být.

Roztáhl ruce, aby změnil geometrii těla, a udělal několik pohybů, jako kdyby chtěl plavat. Otáčení se zastavilo a Lore se sondou za zády čelil tomu, co sám vymyslel. Před ním se z černoty vytvořila barevná deformace - připomínala vír s prasklinou uprostřed. Nebyla moc velká, ale jemu z bezprostřední blízkosti připadala obrovská.

Gravitační síla ho začala pomalu přitahovat. Android se uvolnil a nechal na sebe její vliv působit. Pozvolna sklouzával do nitra, pokrčenýma nohama napřed. Za okamžik ho prostorová anomálie pohltila a na této straně vesmíru se ztratila.

\* \* \*

Lore měl pocit, jako když je všude a zároveň nikde. Nevnímal, ani nemohl, žádné zvukové nebo optické vjemy, zkrátka byl. Podstata jeho těla se rozpínala do nekonečných rozměrů a současně smřšťovala do jediného atomu. Byl na místě, kde prostor a čas nemají žádnou váhu nebo tu sebemenší pravomoc.

Runabout

Enterprise zmizela v zážehu warpu před několika hodinami a Geordi stále nemohl objevit ani stopu po příteli. Systematicky proplouval polem trosek a zbytků toho, co bývalo jedním z jejich standardních průzkumných raketoplánů. Všechny kusy, které přišly pod bedlivé oko palubního senzoru, byly vyhodnoceny jako pozůstatek toho či onoho zařízení, prokazatelně náležejícího do výbavy plavidla. Po umělém pilotovi ani stopy.

"To není možné," hudoval. "Musí tu někde být alespoň kousek!"

"Stále nám zbývá osmnáct procent oblasti, kde bychom ho mohli najít!"

Inženýr skepticky pohlédl na svoji plavovlasou společnost.

"Poručíku, jestli byl uvnitř, výbuch by ho roztrhal a rozptýlil rovnoměrně, tak jako všechno ostatní. Není pravděpodobné, že by se soustředil do tak malé oblasti."

Fosterová si odfoukla pramen vlasů z čela a otočila se s křeslem k Geordimu. "Není možné, abychom něco přehlédli? Těch neutrin je tu takové množství, že by to zahálilo i malou družici."

"Není," odsekl. "Bereme to tu doslova po centimetrech."

"Čím si to tedy vysvětlujete?"

"Datova oblíbená postava často říká, že vyloučíme-li všechny logické předpoklady, to, co nám zůstane, jakkoliv nepravděpodobné, musí být pravda!"

"Co je to za postavu?"

"Sherlock Holmes."

"Vidím, že simulátory jsou tady opravdu oblíbené. Budu to muset také zkusit. Slíbil jste mi je ukázat," připomněla mu rozhovor z prvního setkání a byla zvědavá, jestli se ke slibu přihlásí. Doufala, že ano.

Geordi LaForge nebyl vyhlášený svůdník ani za normální situace, natož teď.

"Uvidíme," zabručel nepřítomně a pozorně sledoval obrazovku počítače. "Ani tady není. Začínám skenovat čtverec gama osm." Nasměroval člun k dalšímu chumlu trosk a opožděně si uvědomil, že na něj Clarice mluvila. "Prosím?"

"Nic důležitého," mávla zklamaně rukou. "Co by tedy vydedukoval ten váš Holmes?"

"Podle mě Dat nebyl při výbuchu uvnitř."

"Vždyť s ním až do poslední chvíle na můstku mluvili!"

"Já vím," zamyšleně se odtáhl od konzole, aby nechal počítač pracovat. "Ale nemůžu to pustit z hlavy. Ta sonda ho mohla někam přenést. Paprsek, jaký vyslala, nepracoval na obvyčejné frekvenci."

"Kam by ho přenášela? Široko daleko nic není!"

"Může být tam, kde je sonda."

"Taky mohla explodovat a kousky tu někde poletují -"

"Ne, to určitě ne. Našli bychom kusy té zvláštní slitiny. Podle mě zmizela v té prostorové trhlině, i s Datem. To si myslí i kapitán."

"Co budeme dělat, jestli je to pravda?"

"Nemůžeme dělat vůbec nic," povzdechl si. "Snad jenom čekat, jestli se znovu objeví."

"Trhlina nebo Dat?"

"Jedno z toho." Šéfinženýr netečně hleděl z okna runaboutu na chmurný hřbitov vesmírného šrotu, kde se možná nacházel přítel. Nebo také ne, ale ta nejistota na tom byla to nejhorší. Fosterová ho lítostivě pozorovala. Viděla, že jeho úzkost není jen profesionální, byl to velice osobní zármutek.

"Nadporučík Dat vám byl velice blízký, že?"

"Byl to jeden z mých nejbližších přátel. Dalo by se říci, že možná ten nejlepší."

"Android? Není to zvláštní?"

"Ne pro inženýra," usmál se smutně. "Musela byste ho znát. Bylo v něm něco tak... lidského."

"Také jsem si všimla. Škoda, že jsem ho nemohla poznat lépe."

"Ještě ho neodepisujte, poručíku," obrátil se na ni vyčítavě. "Jestli je tam někde venku, na druhé straně, postará se o sebe!"

Oba členové posádky runaboutu se vrátili k práci a pokračovali v senzorem průzkumu. Člun ladně proplouval kosmem a sem tam se mu od štítu se zajiskřením odrazil neškodný kus poletujícího plechu. Jeden takový kousek přeletěl přes příď a pokračoval v pouti, ale najednou se jeho trajektorie nepřírozně změnila a zakřivila.

"Něco se děje!" vykřikla Fosterová, když se jí na panelu rozsvítila kontrolka a počítač začal varovně pípat. "Enormně se zvyšuje počet neutrin a gravitonů! Zachycuji neznámou formu energie, stejnou, jakou jsme zaznamenali u té deformace."

"Kde přesně?"

"Nemohu to zaměřit. Někde blízko!" Anomálie se nečekaně vyloupila z prostoru pouze několik desítek metrů za zádi runaboutu. Loď se prudce rozhoupla a pohonné gondoly pracně zahučely námahou. Geordi však zkušenými rukama pilota dokázal udržet polohu a člun stabilizoval. Rozvířené smetí začalo hromadně dopadat na vzpouzející se štíty, a tak je raději vypnul. Trupu to nijak ublížit nemohlo a výboje jen ubíraly energii jiným, důležitějším přístrojům.

\* \* \*

Lorovo bytí opět nabralo konkrétní podobu. Pomalu se vynořil do reality v záři různobarevného světla a před sebou spatřil trup raketoplánu. Až příliš blízko.

Gravitační proud jím smýkl a aniž by tomu mohl zabránit, těžce dopadl na povrch plavidla. Kdyby byly aktivované štíty, asi by mu to trochu pocuchalo obvod, naštěstí mu však nic nebránilo v kontaktu s pláštěm. Chytil se rukou za jeden výstupek a přilepil se na runabout jako pavouk. Pomalu se začal plazit k nejbližšímu průzoru. Deformace, která se zbavila rušivého nákladu, se zase uklidnila a zmizela.

"Je pryč!"

"Tentokrát to bylo rychlé!" pronesl LaForge otráveně. "Nikde jsem nezaznamenal sondu!"

"Já také ne," přidala se Fosterová. "Ani jsem pořádně nestačila zaměřit její polohu!"

Inženýr vstal a přeběhl k zadnímu terminálu. "Jestli jsme potřebovali důkaz o tom, zda je vytvořená uměle, myslím, že ho máme. Počítač právě zpracovává složení té energie."

Prekvapil ho náhlý hysterický výkřik kolegyně.

Otočil se do kokpitu a spatřil, jak se na přední okno zvenku přísála mrtvolně bledá dlaň, následovaná dlouhou rukou v roztrhaném rukávu. Paži následovala známá tvář, která se přitáhla až těsně ke sklu a nakukovala dovnitř.

"To je Dat!" zajásal Geordi. Skočil rychle zpátky do sedadla vedle vystrašené poručice a vyvolal si na konzoli ovládání transportéru. Oblíčeje za oknem se rozplynul a pošramocený android se zhmotnil na zadní přenosové plošině uvnitř.

"Už jsem se o tebe začínal bát!" zahlaholil inženýr, opilý úlevou z přítelova slavného návratu, a objal ho. "Jak se cítíš?"

"Jako obvykle."

"Na hloupou otázku hloupá odpověď, co?"

"Když myslíš." Lore z Data sice nezískal všechny informace, jaké potřeboval, ale některé stačil absorbovat. Třeba jména posádky Enterprise a jejich hodnoty spolu se stručnými životopisy. Proto mohl s jistotou inženýrovi přátelsky odpovědět. "Jsem rád, že jsem zpátky, Geordi."

"My taky, Date. My taky."

Enterprise

Za velkými okny se míhaly hvězdy.

Místa u čela dlouhého poradního stolu na observatoři byla obsazená, a hosté byli jako jeden člověk otočeni k muži vpředu. Kapitán Picard byl také rád, když uviděl většinou svých starších důstojníků, kteří se mu v uplynulých sedmi letech tolik osvědčili. Věděl, že se na ně může spolehnout a že má jejich důvěru, stejně jako oni měli jeho.

To je pro kapitána hvězdné lodi jedna z nejdůležitějších věcí.

Právě je seznámil s rozkazy admirála MacEkka, které je odváděly od slibného průzkumu neznámé anomálie, a nechal je vstřebat první dojmy. Vnímali zprávu pozorně, přesto však zaznamenal nepatrnou roztěkanost, jak si část jejich podvědomí nárokovala starost o Data. Cítil se podobně, nemohl si to ale dovolit. Nemohl to dovolit ani jim, Slendrian se blížil a potřeboval je mít koncentrované na misi, o které sám věděl tak málo.

"Admirál byl velice skoupý na informace, proto se zbytek dozvíme až na místě," dokončil briefing. "Upozorňuji vás však, že se jedná o přísně tajné poslání. Nic se nesmí dostat z této místnosti."

"Rozumím, kapitáne," přisvědčil Riker a rozhlédl se tázavě po kolezích. Ve všech očích našel stejnou otázku. "Mohu mluvit upřímně?"

"Vždycky."

"Admirál MacEkk? Má to co dělat s rozvědkou?"

"Na to vám nemohu odpovědět," zachoval Picard kamennou tvář. "Sám si nejsem jistý."

"To je také odpověď," pochopil první důstojník. "Lze tedy předpokládat, že pokud místní lidé chytí nebo zabijí někoho z našeho výsadku, Federace se od všeho distancuje?"

"Nemohu předjímat rozhodnutí Federace. Nehodlám však takovou situaci připustit."

"Ano, pane."

"Výborně," položil kapitán dlaně na desku stolu a opřel je o hranu. "Protože přesně nevím, co můžeme očekávat, rád bych připravil loď na všechny možnosti. Chci, aby posádka byla v pohotovosti. Doktorko, vy připravte ošetřovnu. Doufám, že opatření budou zbytečná, ale nechci riskovat."

"Uvedu veškerý zdravotnický personál do služby," slíbila Beverly Crusherová.

"To bude stačit. A pan..." zatápal Picard v mysli po jménu, ale musel se pro radu obrátit na komandéra. "Kdo je ve velení strojovny po panu LaForgovi?"

"Poručík Jones."

"Děkuji. Ať pan Jones zajistí warp jádro. Je to -"

Z mřížky komunikace na stole ho přerušilo pípnutí. "Kapitáne, máme zprávu od pana LaForge. Chcete ji přijmout osobně?"

Posádka si vyměnila pohledy.

"Jistěže!"

Kapitán se natočil kreslem k malé obrazovce, umístěné na zadní přepážce ve výši očí, a pozdvihl obočí. Nečekal hlášení tak brzy. Za zády mu to zašumělo očekáváním. Riker, Beverly Crusherová a dokonce i Worf s poradkyní, mezi kterými bylo cítit takřka hmatatelné napětí, se přišouplí blíž ke stolu, aby dobře viděli na monitor.

"Na obrazovku!"

Ze tmy na ně vystoupila šéfinženýrova ebenově černá tvář v řídicí kabině runaboutu. V úsměvu mu svítily bílé zuby.

"Pane, jsme na cestě domů," ohlásil. "Připravte dok, na večeri jsme doma!"

"Zjistili jste, co se stalo Datovi?"

"Můžete se ho zeptat sám, kapitáne." Geordi se usmál a záběr posunul na stanoviště druhého pilota, kde seděl postrádaný android.

Picard překvapeně, nicméně spokojeně zamrkal.

"Nadporučíku! Je dobré vás vidět živého a... fungujícího!"

"Nápodobně, kapitáne," kvitoval to Dat. "Ve vesmíru není moc příjemně."

"Těším se na hlášení. Vyšetřování vaší nehody však bude muset počkat, ačkoliv naše současná mise s ní má mnoho společného. Také vás tu, tuším, čeká oslava návratu ztraceného syna," mrkl na Rikera, který mu pohled oplatil.

"Vy máte syna, pane?"

"To je idiom."

"Jmenuje se Idiom?"

"Já...", mávl nad tím Picard rukou a nakonec se jen usmál. "Probereme to později. Očekáváme vás, Enterprise konec."

"Tak to bychom měli," nechal se slyšet Worf po zhasnutí obrazovky.

"O jednu starost míň," komentoval to Riker. "Ještěže to tak dopadlo."

"Přesně tak. Kde jsme to skončili, Jedničko?" navázal kapitán na poradě, opět v pracovním režimu. "Už vím! Až do odvolání budeme udržovat žlutý poplach. To je všechno. Otázky?"

"Co vlastně víme o Slendrianu?" využila poradkyně možnosti.

Protože Dat byl, jak víme, dva světelné roky daleko, ve skutečnosti však ještě dál, ujal se slova Worf, který měl před sebou na stole padd s požadovanými informacemi. Úslužně svá zjištění směřoval na Deannu, ale ona se na něj nedívala.

"Je to jediná oběžnice slunce toho sektoru. Planeta velice podobná Zemi, a to i faunou a flórou. Obydlená humanoidním obyvatelstvem na úrovni vývoje odpovídající pozemskému divokému západu."

"Kdy tu byla naposledy hlídka Federace?"

"Poslední oficiální návštěva proběhla před patnácti lety," zodpověděl Worf komandérovi otázku. "Pouze pozorovací, samozřejmě. Nejsou připraveni na kontakt. Od té doby tam nikdo nebyl. Planeta leží daleko od důležitých plavebních koridorů."

"Proto si ji asi admirál vybral pro svůj... projekt."

"Není to proti našim směrnicím?" zapojila se do diskuse Beverly. "Nemůžeme přece využívat prostor cizí planety k vlastním výzkumům!"

"Zatím nevíme, co se tam děje. Ale ať je to cokoli, zdá se, že se to děje s pozhledáním Federace. Ještě něco?"

Nikdo se už neozval.

"Rozchod."

Posádka se pozvolna začala trousit ven z místnosti, jen Picard zůstal dál sedět na místě. Komandér Riker se vrátil do služby na můstek a doktorka se vydala splnit kapitánův rozkaz, připravit ošetřovnu. Když se za Beverly zavřely dveře, Troi, jež nedostala nic na práci, zamířila za ní.

"Pomohu doktorce s přípravami," oznámila kapitánovi. Dostalo se jí tichého souhlasu.

"Doprovodím vás," nabídl se Worf.

"Trefím sama," odmítla přehnaně sladce. Prošla kolem něj a mentální štít jí skoro zajiskřil nelibostí, jak Klingona mýjela. Ten stál jako opařený, zahanben, že kapitán byl svědkem této rozmlůvky. Nakonec zachmuřeně odešel, pro jistotu jinými dveřmi než ona.

Picard osaměl a mohl jen zavrtět hlavou nad neshodami, které se rozdmýchaly v soukromí jeho bezpečnostního důstojníka a poradkyně. Dokud to však neovlivní jejich pracovní výkonnost, neměl právo do toho zasahovat.

Opřel se a vrátil se očima k obrazovce.

"Počítači, zobraz služební záznam. Brosch, Mark. Komandér."

"Tato složka klasifikována jako tajná a vyžaduje přístupové heslo."

Proč asi? "Picard-alfa-omega."

"Přístup povolen," přistoupil počítač na ověření a nabídl požadované informace. Ty sestávaly z oficiální fotografie, osobních údajů a seznamu zařazení. Muž na obrázku působil nedůvěřivě. Tedy ve smyslu, že on nikdy nikomu nevěří, ne že by sám nebyl důvěryhodný. Oči měl skoro pronikavě černé, ale nebyl Betazoid, jak si kapitán ověřil letmým pohledem na iniciály. S krátkými tmavými vlasy a špičatou bradou připomínal slídového teriéra.

Služební záznamy měl vynikající.

Na Akademii vystudoval mezidruhovou diplomacii a velice dobře se pohyboval i v technologických oblastech. První přidělení dostal na Khitomer, kde se vypracoval až na pobočníka kapitána Forestera, tamního ataše. Potom se vrátil na Zemi, kde pracoval na velitelství jako styčný důstojník s několika velvyslanci. Od hvězdného data 44658 byl výpis jeho zařazení přerušen.

"Kde je zbytek?" zeptal se.

"K této informaci není přístup."

"Zobraz psychologický profil daného subjektu."

"Přístup zamítnut."

Kapitán se zamračil a počítač vypnul. V tomto případě věděl o Broschově současném nasazení víc než on. Náhle ucítil, jak loď zpomalila. Bylo to velice nepatrné zachvění, kterého by si většina lidí nevšimla, ale on znal svou Enterprise důvěrně. Vstal a prošel spojovacími dveřmi na můstek, kde se připojil k prvnímu důstojníkovi. Charakteristickým pohybem si urovnal uniformu, a s pohledem upřeným na blížící se modrozelenou planetu obalenou mraky na hlavní obrazovce si stoupl vedle něj.

"Blížíme se ke Slendrianu 2, pane. Právě jsme opustili warp."

"Zaujměte standardní orbitu."

Poručík Daniels splnil příkaz a planeta sklouzla z monitoru, jak se loď narovnávala nad povrchem planety. Když se plavidlo ustálilo na oběžné dráze, obsluha zobrazení vrátila. Plochu na obrazovce zabíral velký členitý kontinent, převážně zelený, s nevelkou pouští u západního pobřeží. Ta byla oddělena od zbytku světadílu masivním, místy přerušovaným pohořím.

"Známky života?"

"Asi šest set osmdesát milionů. Jsou rozmístěny skoro pravidelně na všech třech kontinentech, pokrývajících čtyřicet procent planety. Sdružují se do menších měst a osad. Zbytek jsou oceány a vodní plochy."

"Je někde na povrchu znát přítomnost jiných inteligentních druhů?"

"Zatím nic nevidím," snažil se Daniels. "Slendriani mají biologický obraz skoro stejný jako lidé a příbuzní humanoidé, dá velkou práci je odlišit. Druhy s diametrálně odlišnou fyziologií tu nejsou."

"Jsou na planetě nebo v jejím okolí nějaká technologická zařízení?"

"Senzory nic nezaznamenávají."

"Může to být maskované," navrhl Riker.

"To brzy poznáme. Praporčíku Hawku," obrátil se kapitán ke komunikaci. "V počítači najdete uloženou frekvenci od admirála MacEkka. Nastavte ji a vyšlete k povrchu naše pozdravy."

"Mám ji," potvrdil praporčík. "Do které oblasti?"

"Pokryjte celý povrch. Široké pásmo."

"Ano, pane!" Hawk, relativně nový člen posádky, odeslal volání. Oboustranně nastavená komunikační linka však mlčela. Neozval se ani statický šum. "Žádná reakce!"

"Zkoušejte to dál v desetiminutových intervalech!"

"Rozumím!"

"Ať strojořna začne zpracovávat záchranné scénáře a vyhodnotí nejúčinnější ochranu proti poruše a neutrinovému záření!"

Picard s Rikerem zaujali svá místa na sousedících velitelských sedadlech. Přestože kapitán nevěděl o úkolu o mnoho více než komandér, nesdílel jeho nervozitu, kterou dal Riker najevo bubnováním prstů do opěradla. Jestli je na povrchu výsadek rozvědky, neodpoví hned, ale budou si chtít Enterprise prověřit.

"Najděte na planetě stopy lidského výsadku!"

"To počítači chvíli zabere."

"V tom případě nám nezbyvá nic jiného než čekat," smířil se s tím kapitán. "Alespoň se můžeme věnovat panu Datovi, až dorazí. Jsem velice zvědavý, co se vlastně stalo v tom raketoplánu."

7.

Enterprise

Runabout s Geordim a Datem měl dorazit každou chvíli. Z povrchu Slendrianu zatím nedorazila očekávaná odpověď na volání Enterprise a počítač dosud nebyl s to potvrdit přítomnost lidského výsadku na planetě. Starší důstojníci proto měli zatím volno do doby, než se zjistí něco určitého. Rutinní práci stejně dobře zvládala posádka, ale i přesto si byli všichni vědomi pohotovosti a službu tak docela neopustili ani v soukromí.

Riker zamířil do Přední desítky. Potřeboval se něčeho napít a potreboval společnost někoho, kdo nebude mít v hlavě jenom krizovou situaci nebo jiné starosti. Odreagovat se, to bylo to správné slovo. Přijít na jiné myšlenky.

V baru nebylo tolik lidí, jak by v tuto denní hodinu očekával. Jistě, bylo to díky právě vyhlášenému stavu. Ani se moc nerozhlízel a zamířil rovnou k pultu. Opřel se předloktím o desku a čekal na obsluhu. Za okamžik k němu přišla.

"Ahoj, Guinan."

"Dobrá večer, komandéře," zapředla. "Jako obvykle?"

"Prosím," přitakal a natočil se do místnosti. Zatímco čekal na drink, všiml si u jednoho stolku ve vzdáleném koutě povědomé postavy. Seděla pod panoramatickým oknem a o samotě upíjela hustou tmavofialovou tekutinu.

Zrcadla

"Potřeboval by přítele," poznamenala barmanka významně, když si všimla, kam se dívá. Riker se na ni otočil a zamračil se. Tak nějak necítil, že by tím zahaněčem chmur měl být zrovna on.

"Worf? Nemyslím."

Guinan pokrčila rameny a naservírovala mu syntheol, jako by tím pro ni debata skončila. Will zdvihl sklenici ke rtům a uskrkl, dál se však mračil, dívaje se na bezpečnostního důstojníka. Prázdná místnost mu moc jiných cílů nenabídla.

"Třeba by ocenil vaši radu," navázala Guinan po několika minutách Rikerova hloubavého upíjení.

"Není toho mnoho, s čím bych mu mohl pomoci."

"Ale existuje něco, s čím mu můžete pomoci jedinečně vy."

"Co je to?"

"Myslím, že to víte," usmála se moudře. "Není těžké to uhodnout."

Riker se díval, jak bez dalšího slova odchází a úslužně kyne hlavou ve velkém klobouku těm několika málo hostům. Šaty se jí zavlnily kolem lýtek a od východu z baru se na něj ještě podívala. Tázavě nakrčila čelo v místech, kde lidé mívají obočí, a pro dnešek opustila službu.

Krátce se zamyslel a pak naráz dopil zbytek replikované whiskey. Guinan měla pravdu, ostatně jako vždy. Přestože mu Worfův vztah s Deannou byl proti srsti, jakkoliv to nedával navenek najevo, poručík byl také jedním z jeho nejbližších přátel. Možná dokonce ještě bližší než ostatní, protože spolu sdíleli podobné postoje i povahu. Riker se tedy odlepil od baru a přešel k jeho stolku.

"Je tu volno?"

"Ano," zvedl Worf otráveně oči a zabručel: "Ale je volno i u těch ostatních."

Komandér přešel očima po poloprázdné místnosti. "Mně by se nejvíce líbilo tady." Snědý válečník jen pokrčil rameny a přijal tak nevyžádanou společnost. Will se posadil a chvíli si prsty nerozhodně hrál s okrajem prázdné skleničky.

"Problémy?"

"Vypadám jako někdo, kdo má problémy?"

"Worfe, jste Klingon. Vypadáte, jako by vám právě umřela polovina rodiny."

Poručík se narovnal a vrhl na něj pohled, v němž se zračila nekonečná nechuť.

"Jestliže mám starosti, pane, věřte, že nijak nezasahují do mých povinností. V opačném případě byste se o nich

dozvěděl jako první."

Slušně mi naznačil, že mi do toho nic není. Nehodlal se ale hned vzdát. "Jen chci, abyste věděl, že za mnou můžete kdykoliv přijít."

Worf chvílku mlčel a neochotně si olízl rty. "Děkuji. Vážím si toho. Ale jsou věci, v nichž mi pravděpodobně nebudete chtít radit."

A je to tady. "Deanna?" nadhodil Riker tiše.

"Možná jste si všiml, že se poslední dobou... vídáme."

"Zaznamenal jsem to," přiznal, aniž by hnul brvou. Uchoval si netečný výraz, ale teď, když to slyšel naplno, zvedla se v něm vlna neopodstatněné nevole. Začal si vyčítat, že se dal k rozhovoru přesvědčit.

"Náš vztah se zatím nerozvinul do něčeho vážného," pokračoval Worf. "Jako by tomu vždycky něco bránilo. Já to vnímal velice silně, a myslím, že poradkyně vnitřně taky. Nikdy jsme si to ale nahlas nepřiznali."

"Co to bylo?"

"Vždycky tu byl někdo třetí."

Riker se musel proti své vůli usmát, když si vybavil ranní přilet runaboutu. "Znám ten pocit. Lwaxana Deannu vždycky silně ovlivňovala, a bylo jedno, jestli je na lodi nebo na druhé straně Galaxie. Když jsem sloužil na Betazedu, kde jsem se s Deannou poznal, sváděli jsme s paní Troi lité boje. Chtěla si na mě dokonce stěžovat na velitelství, a nakonec to neudělala pouze proto, že mi byla vděčná za jistou pomoc. Ale to nikdy nebyl Deannin problém, ta si s matkou pokaždé dokázala poradit. Náš rozchod s ní nakonec neměl co dělat. Zkazil jsem si to sám."

"Pokud by šlo jen o paní Troi, dokázal bych se s tím vypořádat. I když její postoj byl další kapkou do poháru mé trpělivosti."

"O co tedy jde?"

"O vás," zamračil se.

Prvnímu důstojníkovi ztuhly rysy. Nevěděl, jak zareagovat. Nikdy mu nepřišlo na mysl, že by mohl komplikovat milostný život svých kolegů pouze svojí přítomností. V žádném případě však nehodlal působit jako dohazovač. A už vůbec ne v tomto případě. "Co na to říci?" vydechl potichu.

"Komandéře, zapomeňte na to," narovnal se najednou Worf. "Nechtěl jsem vás do toho zatahovat."

"Naběhl jsem si sám," zachmuřil se. "A už je pozdě vzít to zpátky."

"Nerad bych komplikoval vaše vztahy."

"Tady není co komplikovat," povzdychl si Will a podrbl se na bradě. "Můžu k tomu říct jen tolik: mezi námi to dávno skončilo. Já jsem měl jiné ženy, ona poznala jiné muže. Jsme výborní přátelé, ale kdybychom se nesetkali na Enterprise, nejsem si jistý, jestli bychom se ještě někdy viděli."

"A co to znamená?"

Riker se mu podíval pevně do očí. "Nemůžu vám dát pozhřebání, jestli se ptáte na tohle," pronesl vážně. "Lhal bych, kdybych řekl, že k ní nic necítím. Víte, co znamená imzadi?"

"Ne."

"Je to betazedský výraz. Má to několik významů, ale pro nás, mě a Deannu, to znamená první. Nemyslím tím ve fyzickém slova smyslu, jsme spolu spojení duševně, psychicky. Jsme vzájemně jeden druhému imzadi. Vždycky budeme víc než jen přátelé, ale neznamená to, že si jsme souzeni nadosmrti. Chci, aby byla šťastná."

"Tak to říkala i ona."

"Tak to také je. A jestli to znamená, že bude šťastná s vámi, budu šťastný s ní." Nevěřil, že to řekl. Ale je to přece pravda, přesvědčoval se. Chodili jsme spolu, šanci jsem dostal, a za dobu naší společné služby jsem se o nic nepokusil. Možná náš vztah ochladl, a to dalo Worfovi právo zamilovat se do Deanny. Nic mu nevyčítal, ale zároveň cítil, že ještě neřekl poslední slovo. Uvnitř mu stále doutnal věčný plamínek.

"Cením si vaší upřímnosti," přikývl Klingon, když si přebral Willova slova. Opravdu mu to usnadnilo vyřešení vlastního vnitřního dilematu, i když ještě stále narážel na věci, s nimiž se teprve musel poprat. "Pomohl jste mi srovnat si to v hlavě. Něco takového jsem od vás potřeboval slyšet."

"To je v pořádku, Worfe," přikývl Will důležitě. A je to.

Náhle se barem začaly šířit oslavné výkřiky a volání. Ohlédli se a spatřili mezi dveřmi Geordiho a Data. Ti dva, s Fosterovou vlastně tři, sem zamířili snad rovnou z doku, protože android měl na sobě stále tu potrhanou uniformu, v jaké se dostal na palubu runaboutu.

Skupinka se prodírala asi tuctem lidí, kteří už v Přední desítce byli, a několika dalšími, které posbírali cestou z hangáru. Všichni zaplavili Data hromadou otázek a ten měl co dělat, aby ho tlačence kolem jeho osoby neporazila.

Geordi si zatím proklestil cestu k Rikerovi a úsměvem od ucha k uchu se mu připomněl. "Hlásím, že jsme zpět, pane."

Komandér mu potřásl rukou. "Vítejte. Ale jsem mimo službu, musíte se ohlásit kapitánovi."

"Už to ví. Dal nám hodinu na aklimatizaci, pak má Dat přijít na můstek."

"Tak to tu hodinu musíme využít," mávl rukou na číšníka lelkujícího za barem. Ten hned přispěchal, protože ostatní hosté měli právě jiné starosti. "Jednu rundu všem, na můj účet," objednal. "A pro pana Worfa švestkový džus!"

Geordi uznale pokynul hlavou. "To je slovo chlapa. Jste si jistý, že víte, co děláte?"

"Víc než dobře, poručíku," mrkl Riker lišácky. "Až bude řada na vás, bude tu už mnohem víc lidí. Ta zpráva se roznese rychlostí warpu!"

"Je vidět, že povýšení nedávají jen tak pro nic za nic," vykřikl inženýr v hraném zděšení.

"Jednou budete také velet. Už teď si tím jsem jistý."

"Tak na to si připiju," zdvihl LaForge sklenici s drinkem, který číšník donesl. "Na velení, a na přátele, bez kterých je osamělé!"

"Na Data," dodal první důstojník a všichni se napili. To už se k nim připojil i oslavenec. "Mohu se přidat?"

"Dokonce musíte, Date. Bez vás by to nebylo ono! Je to vaše oslava."

"Ve skutečnosti ten povyk tak docela nechápu," zamrkal bezelstně android. "Byl jsem pryč pouze několik hodin."

"Báli jsme se o vás. Oslavujeme, že jste naživu!"

"Ve skutečnosti nejsem tak docela živý," připomenul mu Dat. "Jsem stroj."

"To není vaše chyba," vzal ho Riker kamarádsky kolem ramen. "To je náš problém. A my se s tím nějak musíme vyrovnat."

Nezbylo než s ním souhlasit.

\* \* \*

Dat-Lore musel potlačit všechny své emoce, což nebylo zrovna jednoduché, a tvářit se normálně. Bezvýrazně. Prostředí, do kterého se dostal, bylo úplně jiné, než očekával. Všechno, lidé i jejich vztahy, bylo na hony vzdálené tomu, co znal. Dlouhá léta žil na lodi, kde nejcharakterističtějšími prvky atmosféry byly deprese a touha po pomstě.

Zdejší Riker byl tak odlišný! Skutečně by jeho kapitán a přítel dopadl takto, kdyby ho nepotkala ta hrůza, kterou prošel? Rozhodl se, že mu dá novou šanci tím, že za každou cenu splní úkol, který dostal. Bude-li kvůli tomu muset obětovat někoho z těchto lidí, udělá to. Oni si svůj díl spokojenosti užili, teď je řada na jiných.

Přestože se mu nepovedlo získat z Data všechno, co potřeboval, na těch několik hodin to bude muset stačit. Základní rysy jeho chování dokázal napodobit; nakonec přece nejsou tak rozdílní. Kdyby se někomu zdálo, že se chová podivně, může to svěst na nějaké poškození během předěšlých událostí.

\* \* \*

Lwaxana Troi měla nadání pořádat i ty nejobyčejnější záležitosti každodenního života ve velkém stylu. Pro dnešní večer se jí podařilo přemluvit kapitána Picarda na malou večeři, ačkoliv se jí dostalo upozornění, že se pravděpodobně bude muset brzy věnovat svým závazkům na můstku.

Žlutý poplach ale neznamenal omluvu pro zpoždění. Velvyslankyně hosta očekávala usazená ve velkém polstrovaném ušáku v předpokojí, oblečená do zlatostříbrné večerní róby, doplněné tradičními rodinnými šperky. Když se konečně ozval zvonek, zdvihla se a upravila si vlasy pohybem, jaký je vrozený jen urozeným ženám a nedá se naučit.

"Vstupte," zvolala milostivě.

Křídla dveří se tiše zasunula a odhalila přešlapujícího kapitána, který v ruce držel láhev vína. Tím rozptýlil roztrpčení stran své nedochvilnosti do nenávratna. "Omlouvám se, ale pro dnešek budu muset část pozornosti věnovat povinnostem. Jistě jste si všimla, že na lodi máme pohotovost," varoval ji dopředu.

"Jsem s tím srozuměna," usmála se. "Vím o tom."

Picard se uvolnil a přijal pozvání ke stolu. "Také se nesmíte urazit, že opět nemám ceremoniální uniformu," dodal, když si uvědomil, jak je paní Troi nastrojená. "Dnes musí protokol stranou."

"Jean-Lucu, víte dobře, že bych vám odpustila, i kdybyste na sobě neměl žádnou uniformu."

Pakliže se kapitán dosud tvářil takřka klidně, teď se mu do pohybů vrátila nejistota. S obavami usedl k bohatě prostřenému stolu se soupravou podnosů a talířků. U jedné strany stál několikaramenný svícen, který opticky vyvažoval vázu s pestrobarevnými květinami naproti. Postavil láhev mezi všemožné ubrousky a stolní náčiní tak, jako by ho měla před velvyslankyní ochránit, a přehodil si nohu přes nohu.

Paní Troi láhev hbitě převzala a Jean-Lucovi i sobě štědře nalila. Pak se také usadila a s rozkoší sledovala kapitánův výraz. Milovala, když byli muži v její přítomnosti nejistí.

"Ehm," odkašlal si Picard a trochu si odtáhl stojáček límce. "Už jste se zabydlela?"

"Ach ano. Jsem ráda, že bylo k dispozici mé obvyklé apartmá, přestože jsem přijela trochu neočekávaně."

"Ano, to ano. Doufám jen, že vaše problémy nejsou příliš vážné?"

"Myslíte, že bych se sem trmácela kvůli maličkosti? Nebudte tak ješitný."

"To jistě ne. Nechtěl jsem -"

"Jste ohleduplný, že nevyzvídáte," zastavila ho pohybem ruky. "Ale nemusíte chodit kolem horké kaše. Pozvala jsem vás právě kvůli tomu. Tedy, převážně kvůli tomu," mrkla na něj svůdně.

"Vážím si vaší... důvěry."

"Za tu dobu, co se známe, jste se stal téměř rodinným přítelem, ne-li důvěrníkem," pokračovala. "Vím dobře, že moje dcera k vám vzhlíží skoro jako k otci."

Picarda ta slova potěšila. Pohodlně se opřel a rozprostřel si na klín ubrousek. "Vždy jí rád poskytnu radu, bude-li to v mých silách a zkušenostech."

"Pevně věřím, že ano. Ráda bych, abyste jí poradil i tentokrát."

"Pokud mě o to požádá..."

"Já vás o to žádám!"

"Obávám se, že nerozumím?"

Velvyslankyně si starostlivě promnula čelo a nejprve odklopila stříbrný kryt, pod kterým byl tác s jídlem. Ohlášeným skromným pokrmem se ukázala být perlička na másle s pepřovou omáčkou. Vůně jídla prostoupila salón a na okamžik připoutala kapitánovu pozornost. Původně očekával něco jako míchaná vajíčka nebo toast. Troi uchopila servírovací vidličku, odkrojila dva velké kusy masa a elegantně je naservírovala.

"Deanna je velice tvrdohlavá, a navíc není ochotná mi naslouchat," řekla, když rozložila talíře a opět se posadila.

"Přitom si sama neumí pomoci. A mých rad nedbá jen proto, že pocházejí ode mne."

Kapitán mlčel.

"Přitom mám na srdci jen její blaho. Uznávám, že má právo se... vybouřit, ale ve svém věku by už měla dávno pomýšlet na rodinu. A přestože chovám pana Worfa ve velké úctě, nemyslím si -"

"Než budete pokračovat," zarazil ji, jakmile pochopil, kam míří, "chtěl bych vás upozornit, že v tomto případě vám pomoci nemohu."

"Prosím?" nevěřila vlastním uším.

Picard si osušil koutky úst ubrouskem a vrátil si ho na klín. "Nepřisluší mi zasahovat do osobních záležitostí."

"Ale vy přece musíte! Nedovolím, aby moje dcera skončila jako služka na Qo'noSu!"

"Bude-li to její svobodná volba, není v silách nikoho z nás ji v tom zabránit."

Lwaxana nahněvaně odložila příbor. "Jean-Lucu, vy nemáte děti, že ne?"

"Ne, nemám," musel přiznat. S postupem času a přibývajícímí lety se mu ta truchlivá skutečnost připomínala stále častěji. A bolestněji.

"Potom mé pocity nemůžete chápat. Chci po vás jen, aby jste mi prokázal jednu službu. Chci, abyste pana Worfa přeložil. Co nejdál od mé dcery."

"K tomu ale nemám nejmenší důvod!" Už se začínal zlobit.

"Mám spoustu přátel. Buď to uděláte vy, nebo někdo jiný!"

"V tom vám asi nezabráním," zvedl se rezervovaně ze židle, čímž dal najevo, že v rozhovoru nehodlá pokračovat. "Ale udělám všechno pro to, abyste to neměla jednoduché. Tato posádka je skutečně něco jako moje rodina, a profesionalitu těchto osobností nic nenarušuje. Nedovolím, aby tak výkonný celek rozdělila taková lehkomyšlnost!"

"Lehkomyšlný je vztah Deanny s Worfem!"

"Nemyslím," vydal se kapitán ke dveřím. "Kdybych měl dceru, byl bych hrdý, vzala-li by si někoho, jako je pan Worf."

"Kapitáne!" vykřikla a vykročila za ním; odmítala se s tím smířit. "Znamená to, že mi nepomůžete?"

Picard se zastavil, otočil se a vzal její křečovitě zaťaté ruce do svých. "Velvyslankyně... Lwaxano," oslovil ji klidně.

"Jako přítel vám můžu poradit jen jedno jediné: nechte to být. Dopřejte tomu volný průběh. Jestli proti Worfovi budete brojit, ztratíte Deannu."

"Ale vždyť... je to moje jediné dítě!"

"Věřte mi."

A ona mu věřila, protože podobnou situaci už jednou prošla. Její chování tehdy přivedlo dceru až sem, do služeb Flotily. Paní Troi zabořila hlavu do kapitánova hrudníku a zcela nedůstojně se jako matka rozplakala lítostí nad marností svého počínání.

\* \* \*

V Přední desítce už byl doslova každý, kdo neměl službu nebo nebyl vázán pohotovostí. Hlučné skupinky se živě bavily, rozdělovaly se a zase spojovaly do nových uskupení, stejně veselých a rozjařených. Chyběly jen pestrobarevné kloboučky, krepoví hadi a konfety. Oslavná hodinka povolená kapitánem se však neochvějně blížila ke konci a hloučky se pozvolna začínaly rozpadat.

Geordi s Worfem stáli pospolu u stolku s trojrozměrnou šachovnicí a pozorovali Dannyho Gasta, jak sebevědomě přijímá jednu výzvu za druhou a ustavičně vyhrává. Nováček roznese na kopytech i kované staré mazáky, kteří tu vysedávali každý večer.

"Ten chlapec má talent," hvízdal uznale LaForge.

"Tohle je víc než jen talent," oponoval mu Worf. "Nikdy jsem nic podobného nezažil."

"Rád bych ho viděl hrát proti Datovi."

Praporčík skončil další kolo a znovu rozestavěl skleněné figurky z matného a čirého skla do základního postavení. "Chce si ještě někdo zahrát?"

"Mám pro vás hráče," přihlásil se Geordi. "Chvilíčku počkejte. Date!" zavolal na androida klábosícího u baru. "Pojď sem, potřebujeme pro pana Gasta zdatného protivníka!"

Lore zaváhal, protože netušil, o čem inženýr mluví, ale poslušně se dostavil. Celkem se mu ulevilo, když uviděl stolní hru, nejprve ho totiž napadlo, že se jedná o nějaký fyzický souboj. Byly to tři hlavní desky s vyznačenými poli 4x4, umístěné ve stojanu nad sebou. Na těch byly rozestavěny všechny figurky. Na konstrukci byla připevněna ještě řada vedlejších desek, menších, s plochou 2x2. Celkově hra připomínala staré pozemské šachy, zakládala se na stejném principu. Lore ji viděl poprvé v životě.

"Mám hrát proti panu Datovi?" zarazil se Danny. "Ale to nemám šanci vyhrát!"

"To ne. Ale možná byste mohl docílit remízy!" Geordi vtlačil přítele do židle proti praporčíkovi. "Sám jsem zvědavý."

"Já bych tak optimistický nebyl," ozval se opatrně Lore.

"Vždyť jsi přeborník!" zasmál se inženýr. "Jen mu to ukaž! A vy, Danny, můžete táhnout první, to bude jediné fér."

Gast kývl a soustředěně se zamračil, na opláceném obličejí mu to vytvořilo měkké vrásky. S rozmyslem uchopil jednu malou bílou figurku na nejspodnější ploše a přesunul ji o patro výš.

"Kriskovův gambit," šeptl Geordi Worfovi. "Dat teď určitě odpoví výměnou el-Mitra. To je jediná účinná obrana proti tomuhle tahu. Rozbíhá se to dobře!"

Lore se chvilku tvářil, jako že přemýšlí, ale vůbec z toho nebyl moudrý. Obyčejné šachy uměl, několikrát je s Rikerem hrál, a vždycky vyhrál. Jenže tohle bylo něco jiného. Zkusmo uchopil něco, co vypadalo jako střelec, a posunul to o dvě políčka. Pak stáhl ruku zpět a čekal na reakci.

"To by byl geniální tah," zamrkal Danny překvapeně. "Jenže pravidla ho nepovolují!"

"To jsem nevěděl."

"Date! Co blázníš!" vykřikl LaForge. "Jsi v pořádku?"

"Nic mi není," vymlouval se. "Ale můj krátkodobý pobyt ve vakuu měl možná vliv na nepatrné procento některých méně důležitých bloků. Ještě jsem neměl čas provést vnitřní diagnostiku."

Geordi se dál starostlivě mračil zpoza svého vizoru. "Jsi si jistý?"

"Ano. Ale myslím, že bych se měl už hlásit na můstku," pokoušel se to android přejít a zdvihl se od hracího stolečku. "Stejně se ještě musím převléknout."

"Máš pravdu. To my všichni," souhlasil nejistě inženýr. "Doprovodím tě, máme společnou cestu."

Důstojníci tedy opustili lodní bar, kde pomalu utichalo veselí, a za dveřmi zabočili do koridoru k turbovýtahům. Když přijel, Geordi zadal jako svou cílovou stanici palubu sedm, kde byly jeho a Datovy kajuty. Worf pokračoval až na můstek. Jakmile se výtah rozjel, Klingon zřejmě získal dojem soukromí a obrátil se na inženýra se svým osobním problémem. Cítil spřízněnou duši.

"Mohu mít dotaz, poručíku?"

"Jistě, Worfe, ptejte se!"

"Kdybyste chtěl dát... ženě nějakou pěknou květinu, jakou byste vybral?" zamumlal diskrétně.

"To je dost individuální otázka," zauvažoval LaForge. "Každá žena má jiný vkus. Já nevím. Co myslíš, Date, jaká květina je nejkrásnější?" zapojil do debaty přítele. "Jakou bys daroval ty, jako výraz...?"

"Úcty," dořekl raději Worf, když se na něj kolega potutelně podíval.

"Frenetis digitalis."

"Není to ta psychotropní orchidej z Ferenginaru?" zavzpomínal neurčitě bezpečnostní důstojník na hodiny botaniky.

"Ano. To je ona."

"Myslím, že Worf nechce poradkyni nadrogovat," potřásl Geordi hlavou.

"V tom případě poslouží pozemská růže," pokrčil Dat rameny. Kabina se zastavila a otevřel se východ. "Ale s frenetis byste dosáhl svých úmyslů mnohem dříve," dodal android vážně a vystoupil, aniž by jim věnoval další pohled. "Ať už jsou jakékoliv."

Oba jeho přátelé se za ním dívali s otevřenými ústy, jen Klingon lehce zesinal. "Přisahal bych, že si z nás právě udělal legraci," vydechl Geordi nevěřicně a náměsíčně vykročil do ohybu chodby.

Aljaška

Riker se znovu probudil uprostřed noci. Aby měl důvod vyhnout se dalšímu snu, z něhož by se probudil zbrcený potem, vstal a rozsvítil. Na neokázalé vybavení jeho kajuty padlo pochmurné mdlé světlo, tak jak je nastavil do počítače. Prožíval další ze svých záchvatů marnosti. Oblékl se raději do kombinézy a vyšel na chodbu.

Přirozeně, že byla prázdná. Kromě kapitána nikdo neměl důvod potulovat se v noci po lodi. A jestli někdo z posádky měl noční můry, bylo to kvůli němu, a to byl o důvod víc nechodit Rikerovi na oči. A Lore byl pryč, jediný jeho... přítel.

Podíval se na hodiny. Už uplynulo deset hodin od chvíle, co jeho důstojník zmizel v bráně. Ještě dalších čtrnáct dlouhých hodin nejistoty. Promnul si obličej a zív. Vydržel několik let, vydrží snad už i těch několik hodin. Materiál pro zbraň měl, a to, co Lore získá, bude jen takový bonus. Však se uvidí. Jeho už nic neohroží. Jak tak přemítal, kroky ho samovolně zavedly před laboratoř, kde držel svého vězně. Dříve než si uvědomil, co dělá, zastavil se před silovým polem cely. Překvapilo ho, že vězeň zůstal aktivovaný, zřejmě Lore nepovažoval za nutné ho vypínat. Alespoň mohl kapitánovi poskytnout rozptýlení.

Android seděl na prýčně a zkoumal obnažené obvody v otevřeném panýlku nad zápěstím levé ruky. Když Riker vešel, urychleně ho zaklapl a přetáhl přes něj rukáv tuniky - tu dostal jako náhradu za uniformu, již mu odebral Lore.

"Hledáš něco, co by ti pomohlo utéct?" zeptal se ho unaveně kapitán, který pohyb viděl a pochopil. "Nevyčítám ti to. Ale je to zbytečné. Přes silové pole se dostat můžeš, ale kam bys šel potom?"

"Domů."

"To je dál, než si myslíš."

"Dlouhé cestování mi nedělá problémy."

"To rád slyším. Brzy budeš cestovat hodně daleko a hodně dlouho."

Dat mlčel a s dětsky upřímným neuhýbajícím pohledem zamrkal. Na takový pohled nebyl Riker od svého androida zvyklý. "Proč mě tu ještě držíte? Nebudu s vámi spolupracovat. Kde je Lore?"

"Tvůj bratr to pojal jako rodinnou záležitost. Jel se podívat po své neteři."

"Máte na mysli Lal?" podívil se Dat.

"Ano. Může nám být užitečná."

"Ale ona už delší dobu neexistuje."

"Jak to?"

"Mnou vytvořená matrice nebyla stabilní. Žila pouze několik dní."

"Lžeš!" odfrkl Riker popuzeně. "Lore ve tvé hlavě objevil informace a vzpomínky!"

"To je možné. Zkopiroval jsem její zážitky a uložil v sobě, a tak jsem ji uchoval pro budoucnost. Není však pravděpodobné, že bych byl schopen stvořit nové tělo. To nedokáže nikdo."

"Ksaku!" zakřičel Riker zlostně. Vnitřně instinktivně věděl, že Dat nelže. Udeřil rukou do rámu silového pole, až se otfásl a uvolnil se na něm kryt s ovladači. Nevšiml si toho, jak byl zaslepený vztekem. "Stejně je to jedno," zavrčel. "Až se Lore vrátí, může pracovat s tebou! Tvoje matrice pro mé účely stačí!"

"Snad máte pravdu. Nemyslím si však, že se váš záměr podaří uskutečnit. Sice nevím, proč to děláte, ale je to jen zoufalý experiment," a Dat se k němu obrátil zády. Nepotřeboval pokračovat v tomto hovoru.

Riker ještě jednou zařal pěsti, ale pak jen zavrtěl hlavou a odešel.

Enterprise

Kapitán Picard se vrátil na můstek právě ve chvíli, kdy už jeho důstojníci zaujali svá místa. Bylo pěkné mít u navigace Data, už se těšil na jeho hlášení. To a všechno ostatní spojené s anomálií ale bude muset počkat, protože gravitační porucha, která vznikla při její explozi, se blížila a společně s ní se zvyšovalo procento neutrin v okolním vesmíru. To by samo o sobě neznamenal žádné nebezpečí pro netechnický život na planetě, ale mohlo by to ohrozit některé citlivější přístroje na tajné základně.

Z té se ještě nikdo neozval, přestože Enterprise byla na orbitě už několik hodin a v pravidelných intervalech opakovala pozdravy na speciální volací frekvenci. Picard se posadil vedle komandéra Rikera a přelétl pohledem výše planety na obrazovce.

"Jaká byla večere?" neodpustil si komandér kousavě.

"Jaká se dala očekávat," odtušil kapitán. "Paní Troi potom naš... bohužel rozbolela hlava. Něco nového?"

"Senzory stále nenašly lidské známky života ani stopy po energetické činnosti."

"Jak daleko je porucha?"

"Asi deset hodin. Šíří se ze směru 8-8-8 na 5-2-3. Postupně ztrácí sílu, ale ne dost rychle. Pak se dostane do takové blízkosti, že začne ovlivňovat osu planety."

"Můžeme tomu předejít?"

"Poměrně snadno. Podle Geordiho stačí vystřelit z vychylovače dostatečně silný pulz, a ten poruchu rozptýlí do menších a neškodných proudů. Neutrina můžeme neutralizovat rozprášením debyzenových částic do atmosféry Slendrianu, ale abychom měli jistotu, že bázi ochrání, musíme vědět, kde přesně se nalézá, a tam zacílit. Účinek bude okamžitý. Čekáme, až nám dají vědět svoji polohu."

"Chápu," přijal řešení kapitán. "Zatím tedy máme čas, ale jejich mlčení začíná být podezřelé. Už měli dávno odpovědět."

"Mohlo se tam něco stát?"

"To se nedozvíme, dokud je nenajdeme."

"Neměli bychom požádat o další instrukce od admirála?"

"Ne," zavrtěl Picard hlavou. "Máme rozkaz udržet v subprostoru rádiový klid. Musíme se s tím vypořádat, než dorazí Boseman. Jeho kapitán by měl mít lepší a podrobnější informace."

Vzápětí se od Datovy konzole ozvala série potvrzovacích signálů. Následovalo je suché zvolání: "Bingo!" Velení lodi zpozornělo.

"Kapitáne, našel jsem na povrchu jednu lidskou známku života!"

"Podrobnosti, prosím?"

"Na severním kontinentu je potvrzený výskyt člověka. Nalézá se ve společnosti několika stovek původních obyvatel. Podle demografického rozložení se jedná o jedno z jejich měst."

"Je v zajetí?" napadlo Rikera.

"Nic tomu nenasvědčuje. Pohybuje se pravidelně ve volném prostoru po větší ploše, asi se jedná o jakési náměstí. Je sám, nikdo jeho pohyb nekopíruje."

"Zaměřte senzory do okolí této oblasti!" přikázal kapitán. "Jestli patří ke skupině, nebude daleko od základny! Wille, sestavte malé výsadky a podívejte se tam, musíme si být jisti, než ho kontaktujeme. Může to být třeba jen nějaký pašerák, který nerespektoval zákaz kontaktu."

"Ano, pane," potvrdil komandér a zamířil k výtahu. "Date, doprovodíte mě!"

Android předal stanoviště opět Danielsovi a připojil se k prvnímu důstojníkovi na zadní plošině. Než nastoupili do turbovýtahu, Picard se k nim ze svého křesla obrátil a přes bezpečnostní terminál na ně ještě zavolal.

"Jedničko! Nezapomeňte, hlavně nenápadně!"

Riker kývl. Posuvné dveře kabiny výtahu je pozvaly dovnitř, důstojníci vstoupili a Will klikl na svůj komunikátor. "Počítači, vytvoř podle záznamů databanky oblečení pro dva obchodníky ze Slendrianu. Míry urči podle osobních složek nadporučíka Data a mých."

Ve chvíli, kdy vcházel do transportní místnosti, měli už připraveny požadované šaty, přiměřené jejich inkognitu.

Slendrian

Riker s pseudo Datem se materializovali na volném prostranství. Savana s dlouhou polehlou trávou se vlnila a táhla do všech směrů, sem tam oživená nízkým keřem nebo zakrslým stromem s řídkým listovím. Na horizontu zapadalo bledé slunce a nadvládu přebíraly stíny. Komandér zrovna nemiloval noční výsadky, ale dnes neměl na vybranou.

Obrátil se na Data a nemohl se ubránit smíchu. Pak se podíval na sebe a trochu ho to přešlo. Oba vypadali jako vystřižení ze starých westernů, chyběl jen černobílý poškrábaný obraz a věrný kůň. Riker měl na sobě něco mezi semišovým kabátem a sakem, doplněný brokátovou vestou s černou vázankou. V kapsičce našel povědomé zlaté cibule. Jen číslice na nich byly cizí, elegantně špičaté. Na nohy mu počítač určil hnědé kožené kalhoty a boty s úzkou špičkou.

Dat stál vedle něj, s černým pláštěm a kloboukem jako z Alexandrova hororománu. Na hry však nebyl čas.

"Jak daleko jsme od cíle?"

Android vyndal z kapsy kabátu trikordér a zamířil ho do prostoru. "Dva tisíce tři sta metrů," určil. "Tímto směrem," ukázal k siluetě malého městečka v povzdálí. "Stále se pohybuje nepravidelnou rychlostí v jednom místě."

"Proč jsme se přenesli tak daleko?"

"Musíme mít jistotu, že nás nikdo z obyvatel nezpozoruje."

"Tak se na to podíváme. Jdeme."

Vydali se pláni k dřevěným stěnám nízkých, nejvýše dvoupatrových domů. Podobnost s americkým divokým západem byla čím dál zřejmější a Rikerovi opět vyvstala na mysli stará otázka, jak je možné, že většina světů, se kterými se seznámil, vypadala jako Země v některém stádiu svého vývoje. Dávalo to za pravdu teorii o paralelním vývoji planet a neustále přibývala různá vysvětlení tohoto úkazu.

V dálce se před nimi objevil oblak prachu. Zastavili se a komandér přimhouřil oči do tmy, aby rozpoznal původce.

"Je to dostavník," prozradil mu Dat, jehož mnohem dokonalejší zrak neměl žádné potíže.

"Jede k nám?"

"Ano. Trasa vede k městu. Kočí nás ještě nemůže vidět, ztrácíme se na pozadí vegetace."

"Dobře. Musíme se na něj připravit."

"Jak připravit?"

"Takhle," usmál se Riker a trhnutím si urval klopou. Pak si sundal klobouk a zmuchlal ho, načež si ho narazil na hlavu. Do hrsti si nabral směr prachu a suché hlíny a obojí si rozmazal po oblečení.

Kolega na něj zíral a několikrát rychle zamrkal.

"Jaký je účel tohoto chování?"

"Musíme jim nějak vysvětlit, proč nemáme koně nebo povoz," řekl Will. "Jako obchodníci bychom bez nich byli podezřelí. Dělejte!"

"Ach tak." Tenhle Riker taky není hloupý. Lore si lehl na zem a vyválel se v trávě. Když vstal, byl už také špinavý jako vandrák. "Bude to stačit?"

"Více než dost," pochválil ho komandér. "Už se blíží, zamávejte na něj."

Android zvedl pokrývku hlavy do výšky a začal jí mávat. Navíc pronikavě hvízdal. Dostavník zatím nabral pevné obrysy i pro Rikera; pozoroval, jak v oblaku zvířeného prachu kola poskakují po rozježděné silnici a na střeše mu hopsají zavazadla. Starý zarostlý kočí zatáhl za opratě svého dvojspřeží a zastavil před nimi téměř na pětníku.

"Můžete nás svést do města?" křikl na něj Riker.

"A koho povezu?" zamručel muž na kozlíku a měřil si podezřelou dvojici. "Je to jen kousek!"

"Prosím," smekl komandér klobouk. "Jsme obchodníci, ale nedaleko odtud nás přepadla nějaká banda a ukradla nám koně a zboží. Rádi bychom se dostali do města, než bude úplná tma."

"To musela být Luckyho tlupa," usoudil vozka uklidněně. "Tak jo, vmáčknete se tam dozadu, gentlemani."

Důstojníci poděkovali a nastoupili do kočáru.

Uvnitř seděli tři unavení a zaprášení lidé. Zřejmě cestovali celý den a byli tak utmácení, že ani neprotestovali proti dalším pasažérům. Jen přešli cizince mdlým, vyčerpaným pohledem a zase se vrátili do svého vnitřního světa.

Dostavník se houpavě rozjel a kodrcal se dál k městu, v jehož oknech se už rozsvěcovaly první lampy.

8.

## Enterprise

"Kapitáne, senzory konečně zaměřily polohu základny!"

"Tak najednou?" podivil se Picard. "Co se stalo?"

Daniels pečlivě zaznamenával údaje a při práci ještě stačil odpovídat. Už si zvykl na vysoké tempo a nároky, které se na tento post kladly a šly s ním ruku v ruce. Nebylo divu, že byl většinou obsazen druhým důstojníkem, přestože na jiných lodích se museli spokojit s "normálním" poručíkem.

"Sklopili maskování i silové štíty," hlásil soustředěně. "Báze je situovaná třicet tři kilometry od současné pozice komandéra Rikera. Je umístěna v nízkém pohoří. To odděluje oblast na západě od pouště, která se táhne až k pobřeží."

"Kontaktoval už výsadek svůj cíl?"

"Ne, pane. Jsou od něj ještě daleko. Sklopení štítu základny s tím pravděpodobně nemá žádnou spojitost."

"Zkuste je znovu pozdravit!" pokynul Picard. "Možná už ověřili naši identifikaci."

Worf přerušil nastavenou komunikační linku s desetiminutovými prodlevami a vyslal výzvu na povrch manuálně. Na hlavní obrazovce rotoval obraz planety v běžném pozorovacím měřítku. Výřez v něm představoval panoramatickou plastickou mapu, kterou bylo možno nastavit do libovolného úhlu. Zahrnoval malé město, velkou pustou oblast s minimem známek civilizace a za ním postupně se zvedající pahorkatinu, ve které bylo jen málo skalnatých výběžků. Tady sken našel základnu a označil ji jasným červeným bodem.

"Stále nereagují," nemohl si pomoci bezpečnostní důstojník. "Ověřuji správnost zadané frekvence, ale ta je bezchybná," komentoval svoje postupy. "Porucha není na našem příjimači."

"Nemohou mít něco s rádiem oni?"

"Jejich energetická síť je v pořádku. Nezaznamenávám žádnou poruchu."

"Nelíbí se mi to," zamračil se kapitán. Tahle mise je od začátku šitá horkou jehlou. "Proč neodpovídají?" Byla to řečnická otázka, na kterou si hned sám zadumaně odpověděl. "Buď nemohou, nebo nechtějí. Návrhy?"

Jediný, kdo byl teď na můstku v postavení, které dovovalo radit velícímu důstojníkovi, byl šéf bezpečnosti. Jeho návrhy většinou nivaly jistý nezaměnitelný a specifický charakter.

"Měli bychom vypálit varovný fázový výboj do jejich blízkosti. Jestli jsou schopni reakce, tak je to musí k něčemu vyprovokovat. Jestli ne, budeme alespoň vědět, na čem jsme."

"Beru to jako poslední možnost," vzal to Picard na vědomí. "Přiznám se, že to nepovažuji za adekvátní řešení. Nevíme, co na té základně dělají, a já nechci riskovat její poškození. Admirál dal dostatečně najevo, jak mu na ní záleží."

"Pak tedy ozbrojený výsadek!"

"Nerad posílám lidi do takto záhadných a nepřehledných situací."

"Můj tým to zvládne," ujistil ho Klingon hrdě.

"Rád bych si tím byl jist," zapřemýšlel kapitán nahlas. "Můžeme zjistit, kolik se na základně pohybuje lidí?"

"Dvacet pět. Většina je shromážděna v jednom prostoru," probíral Daniels informace z nově načteného objektu. Chvilku mu trvalo, než všechno dokázal zpracovat. "Jejich životní signály jsou stabilní."

"Dobře. Pane Worfe, vy a..."

Na můstek dorazila poradkyně; přišla oznámit, že ve spolupráci s doktorkou připravily ošetrovnu na pohotovostní režim. Jakmile vykročila z výtahu, přitáhl její pohled obraz Slendrianu a zvětšený počítačový záznam báze. Zorničky se jí lehce rozostřily, když se oči střetly se zářícím červeným bodem na mapě. Ucítila mocnou vlnu emocí, která ji přinutila vykřiknout uprostřed kapitánova slova. Musela se pevně chytit zdi, aby neupadla. Byla tak dezorientovaná, že si ani neuvědomila, že to byl Worf, kdo jí přiběhl jako první na pomoc a pomohl jí dojít ke křeslu a posadit.

"Je vám něco?" Nevěděla, či je to hlas, přicházel jakoby ze snu. Postupně se však zaostřoval a získal kapitánovu charakteristiku. Starostlivě se k ní společně s Worfem skláněli.

"Ano," zmobilizovala síly a narovнала se. Jen lehce potřásla hlavou, aby vyhnala zbylé ozvěny. "Už jsem v pořádku."

"Zamotala se vám hlava? Mám zavolat doktorku?"

"Ne, to nic není," odmítla. "Jen na mě dolehla silná sťena emocí. Nebyla jsem na to připravená."

"Bylo to odněkud z lodi?"

Troi obrátila zrak k obrazovce, na pulzující označení báze. Prožila celou řadu pocitů, od úzkosti po zklamání, které ji vehnaly do očí slzy.

"Bylo to z planety," určila s jistotou. "Jsou tam lidé, kteří se cítí zrazeni. Hrozně zrazeni. Bolí je to a mají velký strach!"

"Mají strach z nás?" ptal se Picard. "Je to kvůli Enterprise? Myslí si, že je chceme zradit?"

"Ne. Je to z něčeho nebo někoho tam dole."

"Pane!" vykřikl náhle Daniels. "V jednom energetickém článku na základně prudce vzrůstají hodnoty -" Než to dořekl, ztratilo původní hlášení smysl a musel začít nanovo. "Došlo tam k vnitřní explozi. Nejméně dvacet lidí je mrtvých, zbytek nemohu zaměřit. Z místa výbuchu uniká trilitiové záření!"

Červený bod na monitoru se varovně rozblikal a poradkyně bolestně zavzdychala.

"Co ho způsobilo?" zahromoval kapitán.

"Nemohu to určit," přiznal poručík provinile. "Před chvílí bylo všechno v pořádku!"

"Worfe, jděte dolů!" Picard už neměl jinou možnost a ani nemohl čekat. "Doprovodíte doktorku Crusherovou, dám ji pokyn, aby na vás čekala v transportní místnosti. Zajistěte celé místo a pokuste se najít někoho, kdo přežil. Chci odpovědi!"

"Ano, pane. Ale dokud se trilitium nerozptýlí, nebude možná komunikace."

"Beru na vědomí. Máme přesné souřadnice k transportu?"

"Jsou uloženy v počítači."

"Dobře. Pro zpáteční cestu si vezměte zesilovače signálu. Nerad bych použil raketoplán."

"Rozumím."

"Kapitáne?" ozvala se Troi, stále s třpytivou vládou v očích. "Dovolte mi, abych se připojila k doktorce."

"Může to být nebezpečné," chystal se Deanninu prosbu odmítnout. "Nevím, co nás tam dole vůbec čeká."

"Jestli někdo přežil, bude v šoku," namítla. "Budou mě potřebovat."

Nerad musel nakonec souhlasit. Živí svědkové pro něj znamenali důležité, ale hlavně jediné zdroje informací.

## Slendrian

V místnosti, do které je zanesl transportní paprsek, bylo nevlídné šero. Worf hned zapnul ruční svítidlo, kterou měl připevněnou na zápěstí, aby zkontroloval, jestli se všichni transportovali v pořádku. V kuželu bílého světla napočítal tři postavy. To bylo správně. Spolu s ním, doktorkou Crusherovou a Deannou se přenesl ještě jeden člen jeho ostrahy, který nesl zesilovače. První věcí, kterou po materializaci udělal bylo, že je rozložil a aktivoval.

"Až se budeme vracet, musíme se všichni dostavit do tohoto prostoru," ukázal mezi tři sloupky s modrým blikajícím majáčkem. "Je to jediné místo na palubě, kde nás Enterprise může zaměřit a komunikovat s námi."

Bylo to však jen pro připomenutí, výsadek se skládal ze zkušených členů posádky.

Rozmístili se podle naučeného prohlédávacího schématu a procházeli poničenou prostorou, která byla předtím asi astrometrikou nebo hvězdnou laboratoří. Na stěnách byly popraskané panely s hvězdnými mapami a diagramy, které zobrazovaly různé části vesmíru. Většinou se jednalo o pohraniční oblasti a kolonie v Neutrální zóně. Uprostřed byla kruhová počítačová konzole, na kterou ještě dosedal prach po výbuchu.

"Trikordéry jsou nám tu taky k ničemu," zaklapla doktorka svůj lékařský přístroj poté, co s ním prohlédla okolí, a rezolutně ho zasunula do brašny. "Je to tu hodně zamořené částicemi. Nechci, aby se tu kdokoli z vás zdržoval déle, než bude nutné!" rozkázala. "Prohledejte trosky a co nejrychleji se vrátíme na loď, kde se budete hlásit na ošetrovnu. Dám vám vakcínu proti ozáření."

"Souhlasím," ujistil ji Worf. "Není to tu tak velké, stihneme to dřív, než nastanou zdravotní komplikace."

"Deanno, můžeš nás navést k raněným?"

"Někdo tu je," poradkyně soustředěně zapátrala v mysli. "Ale nemůžu určit kde."

"Nebudeme se tedy zdržovat. Každá promarněná vteřina může znamenat hodně!"

Celá základna nebyla moc rozsáhlá, tvořilo ji několik místností a pár obytných buněk pro posádku, vše vzájemně propojené úzkými chodbami. K tomuto slepenci byla přilácná ještě společenská místnost, do které se dalo vejít pouze hlavním spojovacím koridorem. To celé dalo dohromady pouze několik stovek metrů čtverečních.

Z centrálního střediska, kde se nacházeli, vedly dva východy. Bylo nasnadě, že výsadek se rozdělí na dvě skupinky, otázkou zůstávalo, kdo zůstane s kým. Naštěstí pro Worf se rozřazování ujala Beverly a vysvobodila ho tak z rozpaků.

"Já a Worf máme nejvyšší hodnoty, každý z nás proto povede jeden tým. Se mnou půjde praporčík Claveek," vybrala si bezpečnostního technika a obrátila se ke zbytku výsadku. "Vy dva budete druhé družstvo. Poradkyně má dobré medicínské znalosti," dodala nekompromisně, než pár stihl zaprotестovat. "Bylo by kontraproduktivní, abychom šly my dvě spolu."

Troi nic nenamítala, ale ani se na Klingona nepodívala. Ignorovala ho, a přestože se tak obvykle nechovala, šlo jí to víc než dobře. Ostatně, měla velice dobrou učitelku.

"Já půjdu do společenské místnosti," pokračovala Crusherová, "kde bylo před explozí nejvíce lidí. Vy prohledejte zbytek. Pak se k nám vraťte. Pojďte, praporčíku," pokynula doprovodu a zamířila ven z místnosti.

Worf se obrátil ke druhým dveřím a přešel jimi do další laboratoře. Deannu nechal, ať ho následuje. Nevnucoval se jí. Ačkoliv jemu by tma nevadila, nemyslel si, že tohle by bylo dobré místo na usmíření.

Poradkyně ho vzdorovitě následovala. Bylo zvláštní, že nevyčítala přítomnost nikoho dalšího. Ani toho, kdo je ze zákrytu pozoroval.

Skřípot střepů skla pod jejich nohama byl jediný zvuk, který se rozléhal dlouhou chodbou. Doktorka mířila k průchodu na konci koridoru, a cestou bedlivě napínala uši. Poslouchala, jestli odněkud neuslyší slabé zasténání raněného nebo vyděšeného člověka. Nedaleko za zády se jí držel Claveek, s fázem vytaženým z opasku, a podezřívavě pozoroval každý stín.

Občas jeden nebo druhý zavadili o kabel, vypadly z vedení ve stěně. Oba se vylekali, když některé dráty ještě nečekaně zajiskřily a kroutily se na podlaze jako rozzlomení probuzení hadi. Opatrně nebezpečné vodiče obešli a blížili se k uzavřené odpočívárně. Cestou minuli pootevřené dveře jedné z laboratoří. Beverly zaváhala, jestli se do ní snad nemá podívat, ale došla k závěru, že přednější bude nejprve prohlédnout hlavní místnost. Potom se sem může vrátit.

Došli na konec chodby, ale vchod před nimi zůstal zapečetěný.

"Musí být poškozené ovládání nebo fotobuňky," usoudil praporčík a vstřčil jí do ruky fáz. Prsty vyloupil z obložení nejbližší kryt vedení a vypořil jističe ve stěně. Pak se rukama zapřel do spáry mezi dveřními křídly a roztáhl je. Chvilku vzdorovala, ale nakonec se podvolila a těžce zajela do stran. Beverly Claveekovi vrátila zbraň, kterou štitivě držela mezi palcem a ukazovákem, a vstoupila dovnitř.

V první chvíli nebyla schopna slova. Před ní leželo několik mrtvých těl, porůznu rozházených po podlaze nebo zhroutených v židlích za jídelními stoly. Všichni na sobě měli overaly federačních vědců nebo uniformy důstojníků. Zády byli otočeni k zadní rozervané stěně, ze které přišla exploze. Zřejmě se ještě stačili instinktivně odvrátit.

Sklonila se k nejbližšímu z nich. Byl mrtvý. Rozhlédla se a napočítala osmnáct dalších těl. Někde by tu tedy mělo být přinejmenším ještě šest lidí, tedy podle toho, co zjistily senzory před výbuchem. "Je tu někdo?" zavolala nahlas. Odpovědi jí byl jen zastřený hlas praporčíka, který ještě nikdy neviděl tolik mrtvých pohromadě. "To je hrozné."

Doktorka se narovнала a přešla k dalšímu tělu; stejná diagnóza. Tlaková vlna a drobné úlomky kovu působily jako smrtelné projektily, a provrtaly posádku základny jako řešeto. Bude hodně papírování.

"Michaeli," oslovila praporčíka, "prohlédněte pro jistotu ostatní. Já se podívám do té laboratoře, kterou jsme měli. Tam by někdo mohl mít šanci."

Claveek začal procházet odpočívárnou, se slabou nadějí, že najde někoho živého, a Beverly se vrátila do přístupové chodby. Pootevřené dveře byly asi na půli chodby mezi společenskou místností a vchodem, jímž sem přišli. Svítilnou si pomohla nalézt nejsnadnější cestu a hbitě prokličkovala mezi sutí. Zásuvný vchod se zasekl několik desítek centimetrů před rámem, ale štíhlá žena, jakou doktorka Crusherová byla, se dovnitř protáhla celkem snadno, jen předtím musela odložit brašnu.

Posvítla si do prostoru a s úžasem zjistila, že místnost popsaná jako laboratoř je ve skutečnosti dost podivným skladem. U jedné stěny byly prostorné regály s přístroji a počítačovými terminály a úzká plošina kovového výtahu do podzemí. Druhou stranu zabírala obrazovka a malá přenosová jednotka.

Zamířila zvědavě k jednomu z terminálů, ale málem o něco zakopla. Sklopila světlo na zem a spatřila ženské tělo s propáleným hrudníkem a pažemi nepřírozně zkroutenými pod zády. Přiklekla k tělu a velice rychle zjistila, že takovou ránu může způsobit pouze fáz nebo disruptor nastavený na maximální hodnotu. Obrátila nebožáčku na záda, aby zjistila příčinu té nepřírozné polohy. S údivem zjistila, že žena má na zápěstích pevně utažená pouta.

Byla popravená, uvědomila si hrůznou skutečnost.

Rychle se postavila a pohled jí padl na šatní skříň, která se krčila v rohu za regály. Vyčuhovaly z ní šaty podivného, ale povědomého střihu. Přišla blíž a uchopila látku do rukou. Oči se jí rozšířily poznáním, když prsty přejela po prošívaném vzoru. Byla to uniforma romulanského vojáka.

"Worfe!" vykřikla nahlas, ale v témže okamžiku ucítila silný stisk mezi krkem a ramenem, právě na trapézovém svalu. Začala upadat do bezvědomí, ale než přestala vnímat, spatřila, že se nad ní sklání silueta hlavy se špičatými konečky uší.

\* \* \*

Bezpečnostní důstojník prohledával jednu z obytných buněk na druhé straně chodby, ale doktorčin polekaný výkřik uslyšel i přes několik místností. Následován vylekanou poradkyní, hned vyběhl za hlasem, a instinkty ho dovedly až do koridoru ke společenské místnosti. Před dveřmi v půli tmavé chodby uviděl ležet Beverlyin opuštěný lékařský

kufřík. Zastavil se a okamžik naslouchal, jestli neuslyší hlasy. Doktorka nemohla být daleko.

"Nemohu najít ji ani praporčíka," zašeptala Troi za ním.

"Je tu kromě raněných někdo jiný?"

"Nevím. Nemohu na nikoho zaostřit. Něco mi ruší smysly."

"Nebo nejsou při smyslech oni," zamručel Worf další možné vysvětlení a vypnul svítlnu. Pomalu se přikradl k pootevřeným dveřím a nakoukl do nich. Nebylo toho mnoho, co viděl, ale spíše než stín vytušil opatrný pohyb.

Uchopil fázér pevněji a volnou rukou zabral za okraj dveří. Ty se pod jeho ohromnou silou překvapivě lehce zasunuly.

Co byste udělali vy, kdybyste spatřili podezřelou postavu se satanskými rysy sklánět se nad bezvládným tělem svého přítele?

Ano, Worf také vystřelil. Na okamžik dokonalý výcvik ustoupil do pozadí a na povrch se dostala vrozená nenávist vůči dávným zapřísáhlým nepřítelům vlastního druhu. Viděl jen těla dvou žen a vojáka.

Rachot od dveří upozornil Romulana na nebezpečí a jen díky tomu sklonil hlavu zlomek vteřiny předtím, než mu kolem uší zasvištěl fázérový výboj. Vrhł po útočnickovi letný pohled a jistě ho stálo hodně sebeovládání, aby se nezatvářil udiveně. Klingona tady asi nečekal. Ještě než Worf stihl pečlivěji a s rozvahou zamířit, vrhl se do zákrytu jednoho stanoviště a začal palbu opěťovat. Chodbu prosvětlyly oranžové a zelené výboje energetických zbraní. Střely syčely a převážně končily zajiskřením na přepážkách, kde se jejich nakumulovaná síla neškodně rozložila.

Troi se krčila za stěnou u Worfových zad, a doposud z celé přestřelky viděla pouze jeho záda a profil. Vždycky, když vypálil dávku nebo sérii krátkých výstřelů, skryl se za stěnu, vydechl a čekal, až se mu naskytne možnost lepšího postavení.

Romulan vždy v pravidelných intervalech čtyřikrát vystřelil a zase se skrčil. Při jedné takové prodlevě se Worf opět vyklonil a chystal se zaútočit, ale do ramene ho zasáhla nečekaná pátá střela. Vztekla zařval. Zelený plivanec disruptoru ho odhodil a udeřil jím o zadní přepážku chodby. Klingon zachroptěl a fázér mu vypadl z rukou.

Nastalo mrtvé ticho.

Šokovaná Deanna hleděla na nehybnou postavu. Pak uslyšela, jak se za rohem někdo zvedá a na kovové podlaze laboratoře zaduněly kroky, blížící se k jejímu bezmocnému příteli. Nepřemýšlela, jen skočila po odhozené zbraní, a ještě v pokleku se otočila a vypálila. Nebylo to ani tak z pudu sebezáchrany, jako snaha ochránit Worfa. Romulan o schované Troi dosud nevěděl a tak si na střelu doslova naběhl.

Paprsek se vojákově zařizl do hrudníku a poslal ho do limbu. Nebyl nastavený na zabití. Romulan obrátil oči v sloup a okamžik se vši silou snažil udržet při vědomí, avšak marně. Těžce klesl na kolena a ochablé prsty se křečovitě napnuly. Disruptor mu se zařinčením vypadl na zem, ale cestou něco spustilo mechanismus a zbraň vychrlila poslední výboj. Ten se odrazil od země a škrábl Deannu na noze.

Nebylo to nic vážného, ale trochu to zabolelo.

Nevšímal si svého zranění a připlazila se k ležícímu Worfovi. Přiložila mu ukazováček s prostředníčkem na krční tepnu. Dýchal pravidelně, takže to nebylo tak vážné, jak to na první pohled vypadalo. Romulan tedy také neměl zbraň nastavenou na maximum. S úlevou se natáhla pro doktorčinu lékárníčku, která tu stále ležela.

Najednou se ozvalo tlumené zahučení nějakého zdroje a poradkyně ucítila lehké vibrace. Za jejími zády se ze země začala zdvihat plošina výtahu, a na ní se jako duch vynořila postava muže v červené uniformě komandéra Flotily. Špinavý a neoholený důstojník se rozhlédl po ležících tělech, překročil doktorku a rychle odkopl ležící fázér, aby snad Troi nenapadlo se s ním zase ohánět.

"Kdo sakra jste a co tu děláte?" ucedil ne příliš přátelsky a pevně ji chytil za loket, aby ji smýknutím postavil na nohy. Sykla bolestí, lehká popálenina na lýtku byla nepříjemná. Vytrhla mu ruku a opřela se o dveře.

"Jsme z lodi Spojené federace planet Enterprise," odsekla. "Přišli jsme vám na pomoc."

\* \* \*

Dostavník zastavil na široké ulici, kterou z obou stran obklopovaly dřevěné stavby s rozličnými nápisy. Písmu na nich Riker nerozuměl, ale doprovodným obrázkům ano. Jednalo se vesměs o prádelny, márnici, šerifovu kancelář a saloon. Přímou vedle zastávky dostavníku byla banka křížená s poštou a jakási vývařovna, soudě podle libé vůně zevnitř. Z okna přímo před zraky cestovatelů vylétla useknutá hlava kuřeti podobného zvířete a žbluňkla do vody v korytu pro koně. Vozka k němu přivázel unavené tahouny a vypráhl kočár.

"Panstvo, vystupovat," zakrákoral do vozu. "Stetson City, konečná stanice! Prosím, vystupte!"

Cestující se jeden po druhém vysoukali z úzkého špinavého prostoru a na silnici si protahovali končetiny. Teprve teď, když všichni kolem něj stáli, si Riker všiml, že celá populace města, potažmo planety, je trochu většího vzrůstu. Přestože on sám se považoval za poměrně vysokého, průměrná výška mužů zde byla o dobrých deset centimetrů větší. Kočí zkontroloval, jestli mu někdo nezůstal ve voze a vyšvihl se zpět na kozlík, aby si tu posbíral svůj majetek, ošoupaný plášť se záplatovanými kapsami.

"Jestli se mnou budete chtít opustit město, pánové, odjíždím zejtra v devět," oznámil jim na půl huby. "Ani o minutu pozděje."

"Dáme vám vědět," poděkoval Riker.

Kočí něco zamručel a seskočil zase na zem, až mu pod holínkami vystříklo mazlavé bláto, jehož byla celá silnice plná.

"Chlapi jako vy by v tomhle městě neměli zůstat dlouho," řekl jim. "Nemaj tu rádi ani obchodníky, ani cizince. Radim vám, zejtra v devět tu bud'te!"

"Děkujeme za radu."

"Za poděkování si toho moc nekoupím," utrousil muž a oblékl si kabát. Otočil se k saloonu, kde měl na noc rezervovaný pokoj, a odplivl si. "Mimochodem, cestovný do Faragutu dělá deset elasů."

"Zatím jsme bez peněz," připomenul mu Riker. Stejně nepředpokládal, že při odjezdu využijí jeho služeb.

"Tak byste se měli po nějakých podívat. Pěšky je to dlouhá cesta," dodal vozka na rozloučenou, aniž by tušil, jak velkou má pravdu, a odkráčel do hotelu. Z jednoho okna už na něj mávala spoře oblečená dívka a něco na něj volala. Co to bylo komandér nevěděl, protože byla mimo dosah univerzálního tlumočníka. Počkal, až se muž vzdálí dostatečně daleko na to, aby je neslyšel, a obrátil se na kolegu.

"Date, taky bych odtud rád vypadl co nejrychleji. Jak daleko jsme od zdroje signálu?"

Android si sáhl do náprsní kapsy, kde měl schovaný trikordér, a nenápadně ho vyndal. Podržel ho v jedné ruce pod kabátem a proskočil okolo. "Jsme přímo u něj," zjistil a zaměřil se na saloon. "Náš člověk se nachází v tamhleté budově. V jeho bezprostřední blízkosti se pohybuje skupinka pěti dalších lidí."

"Musíme ho od nich oddělit. Já si vezmu na starost jeho, vy odlákáte pozornost těch ostatních."

Lore si na souhlas stáhl klobouk víc do čela, aby mu krempa stínila bledý obličej a zakryla zlaté zorničky, a houpavým krokem dobytkaře vyšli několik schůdků na verandu, ze které vedly dvojkrídle litačky do místního hostince-hotelu. Venku už byla skoro úplná tma a hlavní třídu osvětlovalo pár pohodlných domech. Nebyl to nejbezpečnější způsob osvětlení dřevěných domů, ale plynovými lampami se tu mohlo pochlubit jen několik bohatších majitelů nemovitostí. Lore rozrazil skřipající dvířka a zastavil se. Jeho nevysoká postava vrhla do přeplněného baru dlouhý stín.

Oči přítomných se k němu otočily, a na všech tvářích se objevil úšklebek. Ani android ani Riker nevypadali zrovna hrozně. Místní se zase v klidu vrátili ke svým drinkům a karbanu, a výsadek se skoro bez povšimnutí přemístil k baru.

"Je to ten muž na druhém konci pultu, pane," upozornil Lore Rikera.

"Ano, já vím." Poznal by ho sám i bez trikordéru. Byl o hlavu menší než ostatní lidé, kteří se kolem něj motali. Vypadalo to, že se hádají, ale mluvili zatím tiše, takže je nebylo přes halas v sále a rozjásané bříkání klavíru slyšet. Skupinu čtyř hromotluků vedl dobře oblečený chlap s dlouhými plavými vlasy. Vysvětloval cosi menšímu pozenšťanovi s rozčuchanými vlasy stále agresivnější a začal prudce rozhazovat rukama.

"Budete něco pít?" přitočil se k přichozím barman v kostkované košili.

"Za chvíli," odmítl Will. "Jen mi řekněte, co je to za chlapa?" ukázal na blondáka.

Barman se zamračil. "Neznáte Jima Luckyho? Patří mu polovina kraje. Neměl byste na něj tak ukazovat, jestli je vám ta ruka milá."

"Nevíte, proč se hádá s tím mužem?"

"Neznám ho, nějaký cizinec. Nestarám se o to," zdůraznil jim diskrétně. "A vy byste taky neměli. Jestli nebudete pít, tak radši odejděte."

Hádka nabrala prudký spád dřív, než Riker s Lorem museli řešit svou objednávku. Lucky uchopil muže za klopy saka a mrštil jím na stůl. Přitáhl si jeho obličej až k sobě a se zlostným šklebem na něj zakřičel: "Tak naposledy, Samuelsi! Cos udělal s mým elasitem?"

"To ti nemůžu říct, Lucky," zavrtěl Samuels rozhodně hlavou a pokoušel se vysvobodit ze sevření. To však bylo velice pevné.

"V tom případě s tebou budu zacházet jako se zlodějem!"

"Vrátím ti ho!"

"Kdy? Za deset let, až si na něj vyděláš?" blondák stiskl pěst a zdvihl muže, jako by byl peříčko. "Nemyslím. Budu radši, když mi zaplatíš hned. Tak, jako platějí všichni zloději ve Stetson City!"

Lucky dal znamení svým pochopům a ti nebožáka čapli a vyveklí ho před saloon. Osazenstvo lokálu si samozřejmě nechtělo nechat ujít takovouhle příležitost a následovalo je ven. Hromotluci tam drželi vzpouzejícího se Samuelse, který mezi nimi vypadal jako nedorostlý mladíček. Jim Lucky je vedl k nedalekému stromu a cestou odvázal z hrušky sedla svého koně lano. Muž poznal, že ho chtějí oběsit, a bránil se ještě víc. Proti pěti mužům ale neměl šanci. Během nerovného zápasu mu z kapsy vypadlo nějaké zařízení, které rozhodně nepocházelo odsud. Zdálo se, že nikdo kromě důstojníků si toho nevšiml.

Riker nemohl dovolit, aby se tomu muži cokoliv stalo, a tak mu nezbylo nic jiného, než vystoupit z davu a Samuelse se zastat.

"Hej!" křikl na skupinku. "Nechtě ho být!" Blondák se překvapeně zastavil, otočil se a s nevěřicným studeným úsměvem si Rikera prohlédl. "Máš odvahu, ať jsi kdo jsi," odplivl si. "Proto budu dělat, že jsem to neslyšel."

"Jsem... Bill!"

"Táhni odtud, Bille! Nechtěj, abych se o tebe začal zajímat. Mohl bys dopadnout jako tenhle ubožák!"

"Ten ubožák je ze stejného města jako já. Jestli ti něco dluží, můžeš se dohodnout se mnou."

Rozklepaný Samuels zaostřil na člověka, který mu chtěl pomoci, ale nepoznával ho.

"Co je to za město?" ušklíbl se Lucky.

"San Francisko!"

Samuelovi nárazka došla a vypadal, že se mu ulevilo. Dokonce na Rikera mrkl. Jeho šance přežít se právě mnohonásobně zvětšily. Samozvaný soudce a popravčí v jedné osobě se hrdelně zasmál, a poslušně s ním i všichni přihlížející místní.

"V životě jsem vo tý díře neslyšel," prskal pobaveně. "Sou tam všichni takový naparáděný a navoněný zženštilí panáci, jako seš ty? Je tu ještě nějaký váš krajanek, ať vás máme pohromadě?"

Za Rikerova záda se tiše postavil Lore.

"Tak to už máme tři!" spráskl Lucky ruce. "Náhodou tu mám tři volný větve! Slušely by takovej hubenej skrčkům, jako ste vy! Neměl ses míchat do věcí, do kterých ti nic není, Billy-boy."

"Co na to říká šerif?"

"Já jsem šerif," přihlásil se jeden z habánů, co stále drželi Samuelse.

Na kožené vestě se mu zaleskl odznak. Rikerovi zacukalo v koutku úst. Skutečná nefalšovaná klasika. Být to

holoprogram, náramně by se bavil.

"Šerife, zatkněte ty muže," přikázal mu Lucky povýšeně a zaujal jeho místo u odsouzeného vězně. Hromotluk si vyhrnul rukávy a zlomyslně se mu blýsklo v krvi podlitých očích.

"Zvládneme to, Date?" šeptl komandér za záda a svlékl si kabát.

"Bez problémů, pane," vyhodnotil android přesilu. "Jejich hrubá síla bude proti našemu výcviku v nevýhodě.

Postarám se o ty čtyři, vy zaměstnejte pana Luckyho a osvobodte Samuelse. Kdyby se vyskytly potíže, zavolejte."

"O.K.," usmál se nepokrytě Riker. Vykročil do strany, aby se vyhnul blížícímu se šerifovi, a zamířil k Luckymu. Lore si mezitím promnul ruce, jednou rukou chytil muže zákona za opasek a bez viditelné námahy ho zdvihl nad hlavu. Šerif vystrašeně vykvikl, ale to už letěl vzduchem do chumlu přihlízejících a dopadl jako pytel mouky na tvrdou zem. Diváci se rozprchli z bezprostřední blízkosti potyčky a utvořili prostorný kruh. Někteří dokonce přinesli pochodně, aby si na noční ring posvítili.

Lucky uznale kývl hlavou. "Kamarád má pěknou páru," zavolal na Rikera a chytil Samuelse ještě pevněji.

"Ale proti nim nemá šanci," řekl a poslal na androida všechny zbylé muže najednou.

Tři grobiáni se rozeběhli a jako jeden na Lora skočili. Povalili ho na zem do písku a zalehli ho. Jeden mu seděl na nohou, druhý držel ruce a poslední mu klekl na hrudník. Zaťal ohromnou pěst a vši silou ho udeřil do břicha. Něco křuplo, ale v ležícím důstojníkovi to nebylo.

Hromotlukovi se po tváři rozlil udivený výraz a do mozku mu se zpožděním dorazilo oznámení o narůstající bolesti ve zlomeném zápěstí. Lore ho škubnutím setřásl a vysvobodil jednu nohu zpod další živé váhy. Povedlo se mu to skoro okamžitě. Volnou končetinu pokrčil v koleni a botou prudce kopl do zad druhého muže. Ten se ohlédl a schytl další kopanec podpatkem přímo do obličeje.

Rikerovi, který se na kolegu zrovna podíval, to na okamžik přišlo, jako když ho Dat nakopl s gusem. Ale to přece nebylo možné, to hned vyhnal z hlavy a dál se propracovával k šéfovi bandy.

Jim Lucky si už tak jistý nebyl. Rychle vstrčil neodporujícímu Samuelsovi jednu ruku do připravené oprátky a smyčku utáhl, druhý konec omotal kolem kmene stromu. Přivázal si vězně, aby mu neutekl, a uvolnil si tak ruce. Will se po něm ohnal, dokud viděl, že není pevně rozkročen a připraven, ale muž zareagoval včas a ránu odrazil. Oba hrdí bojovníci se postavili proti sobě a měřili se upřenými pohledy.

Jako první zaútočil Riker, nechtělo se mu dát většímu protivníkovi výhodu tím, že mu poskytne možnost první rány. Sklopil hlavu a vrhl se proti jeho nohám. Potřeboval ho dostat na zem, aby výška nehrála roli a neznevýhodňovala ho. Lucky opravdu upadl a schytl hned několik úderů do obličeje. Z nosu se mu spustil pramínek krve a ušpinil mu límec košile. Zatvářil se, jako by ho to opravdu zamrzelo, a tvař se mu zkřivila do nenávislné grimasy. Riker se připravil na nepřítelův výpad, ale blondák zůstal ležet a v očích mu zlomyslně blesklo.

"Pozor!" uslyšel Riker najednou Lorův výkřik. Ohlédl se a uviděl, jak se několik metrů od něj zase zvedá omráčený šerif a sahá si k opasku pro zbraň. Lucky vycenil zuby a stiskl železnou silou Rikerovi ruce, aby nemohl střepe uhnout.

Android už se také zvedal, osvobodit si ruce mu nedalo velkou práci. Poslal posledního ze svých útočníků do limbu a chystal se na pomoc komandérovi. Pistole už ale byla z šerifova pouzdra venku a hromotluk zrovna omámeně mřel. Lore už by to nestihl ani k němu, natožpak k Rikerovi, a tak mu moc možností nezbylo. Nahmatal v prachu silnice kabát a vytáhl z něj fázet. Rychle ho nastavil a zamířil na šerifa.

Riker to uviděl a projelo jím zděšení.

"Date, ne!" vykřikl zoufale, ale marně.

Jasný paprsek zazářil nocí nad hlavní třídou divokého Stetson City a prot'al mužovu lopatku. V místě zásahu zadoutnalo oblečení a pod ním se objevila hluboká rozškvařená rána. Mužův zrak zesklovatěl a šerif se pomalu složil na břicho. Diváci přestali povzbuzovat a křičet a ztichli. Lucky vytřeštil oči a pustil Rikera. Ten se zvedl a upřel na androida vyčítavý a nevěřící pohled.

Lore sklonil ruku se zbraní a zdvihl ze země svůj kabát a Samuelsův přístroj. Z hloučku přihlízejících se odlepila drobná figurka místního felčara a přiklekla k šerifovi. Prohlídka netrvala moc dlouho.

"Jíme, ten muž je mrtvý," oznámil hrobovým hlasem Luckymu.

"Co jste zač?" zachroptěl ještě před minutou sebevědomý vlastník města. Riker ho ignoroval, vstal, a s nasupeným výrazem odebral Lorovi fázet. Prohlédl nastavení a jen s největším sebeovládáním jadrně nezaklel nahlas.

"Je nastavený na zabití!" sykl na Lora. "Date, co jste to udělal!"

"Zachránil jsem vám život," zamračil se android.

"Tentokrát vám nepoděkuju! Musíme odtud co nejrychleji zmizet!"

Přihlížejícím davem se začala šířit vlna emocí vyvolaná smrtí jejich šerifa. Jakkoliv úplatného a špatného, takovéhle věci cizincům neprocházejí. Jestli doposud s obchodníky tajně sympatizovali, teď se jejich zlost obrátila proti nim. V rukou se objevily hořící hole a v rudém svitu se zpoceně obličeje místních hrozivě mračily. Kruh se začal stahovat.

Riker chytil Lora a zacloumal jím. "Rychle odsud! Musíme se dostat někam, kde nás neuvidí se transportovat!" Osvobodil přivázaného Samuelse. Zamanévroval ztichlým mužem k jedné úzké uličce mezi saloonem a bankou a rychle ho strkal před sebou. Fázerem si držel od těla nazlobený hlouček, pro který byla neznámá zbraň jedinou překážkou k lynčování cizinců. Počkal, až android s pasažérem zaběhnou do stínů a pak šel za nimi, čelem stále k davu, a držel jej v šachu.

Jakmile se připojil k oběma mužům a lidé mu zmizeli z očí, nahmatal pod vestou komunikátor.

"Enterprise, tři k nouzovému transportu. Hned!" Postavil se co nejbližší ostatním a vzápětí se všichni rozplynuli v modrém vlnění vzduchu.

Rozčilení lidé za rohem se zastavili. Nerozhodně se po sobě dívali a poslouchali neznámý zvuk. Za tu chvíli se vzpamatoval i Lucky. Oprášil si oblečení a vztekle se utrhoval na každého, kdo mu chtěl pomoci. Štítivě překročil

mrtvolu šerifa a z opasku vytáhl šestiranný kolt s prodlouženou hlavní.

"Je to slepá ulička, daleko se nedostanou," ucedil a otřel si krev z nosu. "Chci je chytit živé, a chci tu zbraň!" přikázal zbylým pochopům, kteří se mohli hýbat jen s bolestmi, a mávl na dav. "Za nimi!"

Masa místních dobytčáků, kovbojů a všech možných obyvatel města se nahrnula do temné, úzké a odpadky páchnoucí uličky, kde cizinci zmizeli. Ta po několika metrech končila zdí nevěstince, ve které nebyla okna ani žádný jiný otvor, jímž by se dalo utéct. Přesto zela prázdnotou.

Lucky se prodral do čela davu, a když si uvědomil, že se Rikerovi s osvobozeným Samuelsem a Lorem podařilo uprchnout, mohl jen několikrát vztekle vystřelit naprázdno do vzduchu.

Enterprise

Riker pomáhal unavenému a potlučenému Samuelsovi sestoupit z centrální přepravní plošiny. Do transportní místnosti tři se už dostavila sestra Ogawa, která ho od něj převzala a jemně si ho odvedla na ošetřovnu. Komandér počkal, až ona i obsluha odejdou, pak se vyčerpaně svezl na okraj plošiny a složil si hlavu do dlaní.

"Jste v pořádku?" zeptal se ho Lore, který dosud stál nahoře.

"Víte, co jste udělal?" opáčil Will mde místo odpovědi. "Vy jste ho chladnokrevně zabil!"

"Nemohl jsem ho přece nechat, aby vás ohrozil!"

"Date, co je to s vámi!" zmátožil se první důstojník, jak mu stoupala hladina adrenalinu. "Je přece spousta jiných možností, jak situaci řešit, než použijete fázer! A už vůbec ne s maximálním nastavením! Ten muž nemohl ani pořádně zamířit, pochybuji, že by se trefil!"

"Ale já -"

"Porušil jste ten nejdůležitější zákon Základní směrnice! Jak se to mohlo stát? Stalo se něco s vaším programem?!"

"Funguji v rámci normálních parametrů."

"To si nemyslím!" vyštěkl Riker a strčil mu těsně před oči fázer. "Dat, kterého znám, by tohle nikdy neudělal! Našel by jiné východisko!"

Otevřely se dveře místnosti a dovnitř energicky vkročil Picard. Zaznamenal, že oba jeho nejvyšší důstojníci stojí na nohách, ale přece jen se svého zástupce pro jistotu zeptal: "Jste oba nezranění?"

"Nic nám není," odušil Riker a prohrábl si zaprášené vlasy. "Jen pár oděrek."

"Našli jste toho člověka?"

"Je na ošetřovně. Zastihli jsme ho, zrovna když se dostal do křížku s místními. Museli jsme zasáhnout, jinak by ho zabili."

Picard přikývl, ale spokojený nebyl. Bylo to vidět ve výrazu, s jakým hlášení vyslechl. Neslyšel rád, když se výsadek dostal do těsného kontaktu s obyvateli neznámé planety. Vzrůstalo tím nebezpečí ovlivnění. A to ještě neslyšel to hlavní.

"Kdo je to? Zjistili jste o něm něco?"

"Neměli jsme možnost," pokračoval komandér. "Jen jsme u něj našli tento přístroj, vypadá to jako vysílačka," podal Jean-Lucovi zařízení. "Seběhlo se to hrozně rychle. Byli jsme vtaženi do rvačky o jeho život. Jsou to velice silní lidé a měli nad námi velkou převahu."

"Očividně jste to zvládli. Proč jste žádali o nouzový transport?"

Riker se nešťastně ohlédl na Lora. "Pan Dat během rvačky zastřelil jednoho z místních lidí. Museli jsme utéct před davem."

Kapitán ztuhl. "Cože udělal?"

"Jeden z rváčů na mě vytáhl pistoli," vypravil ze sebe Riker a sklopil zrak. "Dat mě chtěl zachránit."

Ticho.

"Bylo použití zbraně... nezbytné?"

Lore vrhl na Rikera tážavý pohled.

"Ne, pane. Nebylo," přiznal první důstojník potichu.

"Ani tak by to nebylo omluvitelné," Picard se znovu na okamžik odmlčel. Číslo z něj nebetyčné zklamání svými nejlepšími lidmi. "Komandéře, uvědomujete si, že jako velitel výsadku nesete odpovědnost?"

"Ano, kapitáne. Plně ji přijímám."

"Dobře," uzavřel kapitán chladně. "Chci úplné hlášení, co nejdřív. Poručíku Date," otočil se na zakaboněného androida, "až do vyšetření případu jste postaven mimo službu. Pravděpodobně s vámi bude zahájeno řízení. Odchod!" rozkázal.

Ale byl to on, kdo se odvrátil a odešel.

9.

Enterprise

Lore procházel chodbami té neznámé lodi a měl co dělat, aby udržel klidný a neutrální výraz. Přitom mu to hluboko uvnitř mysli jen vřelo. Hněv na kapitána Picarda, který ho takto degradoval, ponížil a odsoudil k domácímu vězení, se nedal srovnat s rodící se záští ke zdejšímu Rikerovi. Komandérovo chování poté, co mu zachránil život, cítil jako hlubokou osobní krivdu. A co má být, že kvůli němu zastřelil jednoho domorodce? Sám si naběhl. Sálala z něj zloba.

Byl vlastním zklamáním trochu překvapený. Co mohl čekat? Přesto, když se na zdejšího prvního důstojníka podíval,

nemohl nevidět tvář člověka, o kterém si myslel, že ho důvěrně zná.

Nehodlal se však dál užírat něčím, na čem stejně pramálo záleželo. Jejich problémy se ho netýkaly. Nucený pobyt v kajutě mu, když už nic jiného, dopřeje dostatek času na vyhledání potřebných informací o Lal. A pak se musí nějak dostat k souřadnicím zlomu, to se zdálo zatím problémem nejožehavějším.

Zabočil do dlouhého koridoru, kterým musel projít, aby se dostal ke své ubikaci. Tak mu to řekl palubní počítač, on sám se tady ještě nevyznal. Paluby byly díky poplachu prázdné a to mu vyhovovalo. Nějakému hnidopichovi by mohlo být divné, že se android musí na cestu ptát.

Jedny ze dveří, kolem kterých procházel, se otevřely a vyplula z nich dobře udržovaná žena. Vyplula je správný výraz, protože nic obvyčejnějšího tento obraz popsat nemůže. Přidržela si lem dlouhých šatů, aby si na něj nešlápla, a pátravě se chodbou rozhlédla na obě strany. Lorova přítomnost jí na tváři vykouzlila úsměv.

"Á, pane Date, dobře že jste tady!" mávla na něj a vykročila mu naproti. "Jdete jako na zavalanou! Vy mi jistě poradíte, kde je tu nejbližší kadeřník. Potřebuji upravit vlasy a protože tu není můj obvyklý služebník..."

Co je to sakra za ženskou? podivil se v duchu Lore a nasadil zdvořilou masku.

Velvyslankyně se zastavila a zmlkla uprostřed věty. Upravené obočí jí vylétlo vzhůru a potřásla nevěřičně hlavou. Pak se naklonila a dlouze zkoumala, jestli za androidem někdo nestojí nebo se neschovává někde jinde. Nikde nikdo.

"Stalo se vám něco?"

Paní Troi udiveně zamrkala. "Asi se mi jen něco zdálo," připustila.

"Nepotřebujete lékaře?"

"Ne, opravdu mi nic není."

"Dobře. V tom případě mě omluvte, musím se věnovat své práci," obešel ji Lore a hodlal pokračovat v cestě. Velvyslankyně ho však neměla v úmyslu jen tak propustit.

"Jste v pořádku vy, drahoušku?" dohnala ho a srovnala s ním krok. "Zdáte se mi takový... přepracovaný!"

Proč tu mají všichni tendenci analyzovat moje chování? Proč mě nenechají na pokoji?

Lwaxana se ještě jednou nenápadně rozhlédla, jestli je někdo nenásleduje. Ne. Ale byla si jistá, že něco slyší, a muselo to být z bezprostřední blízkosti. Je skutečně možné, aby to pocházelo z toho umělého nadporučíka?

"Jsem v pořádku," Lore usilovně přemýšlel, jak se jí co nejdříve zbavit.

"Neviděl jste tu někde moji dceru? Ráda bych s ní o něčem mluvila," pokračovala Troi.

Zpomalil a koutkem oka si šperky ověšenou ženu ještě jednou prohlédl. Nevypadala, že by si kradmého pohledu všimla, a rozverně se ohlížela po přepážkách. Připadala mu vzdáleně povědomá, ale dokázal ji zařadit, až když se po něm podívala svými hlubokými očima. Ten pohled znal, ne osobně, ale z fotografie v kajutě svého kapitána. Ta otravná betazedská velvyslankyně musela být Rikerova bývalá tchýně! Věděl, že Deanna Troi slouží na této lodi, takže by to souhlasilo.

"Nevím, kde poradkyně je. S tím vám nejlépe poradí palubní počítač," zkusil opatrně.

"Ach tak."

Je to ona! Až tohle Will uslyší!

"Ale vy byste mi mohl poradit s tím počítačem," poprosila ho. "Ta mašina si se mnou nerozumí! Odmítá mě poslouchat!"

Já se jí snad nezavím. Je jako klíště!

Paní Troi přivřela oči a soustředěně zadržela dech. Teď už se skutečně urazila. Sice ani za mák nerozuměla tomu, co ty cizí myšlenky v její hlavě mají znamenat ani proč je vlastně slyší, ale nebylo pochyb, že jejich původcem je Dat. Tušila, že něco není v pořádku, avšak byla natolik moudrá, aby si to nechala pro sebe.

"Nebudu vás déle zdržovat, zeptám se někoho jiného," zastavila se na nejbližší odbočce a pokynula mu. Android se usmál.

"Ano, madam," odpověděl slušně. "Jak si přejete."

Ale Lwaxana Troi věděla, že je to jen přetvářka. Že v něm klokotá potlačovaný vztek a nenávist, která se musí dostat na povrch. Bylo to hnutí mysli natolik silné, až ho tak zkušená telepatka, jako byla ona, mohla doslova fyzicky cítit. Hleděla za odcházejícím nadporučíkem. Vypadal stejně jako obvykle, ale uvnitř byl jako shnilé a otrávené jablko.

Slendrian

Deanna podezíravě sledovala nepřátelsky se tvářícího muže v uniformě Flotily. Její nabídka pomoci mu v očích vyloudila nevěřičný záblesk, zvláště poté, co se kriticky rozhlédl po místnosti. Pohled na několik zhroucených postav nevyvolával zdání úspěšné záchranné akce ani vzdáleně.

Když mezi těly spatřil popravenou ženu, rozšířily se mu zorničky a z pootevřených úst mu uniklo přidušené zaúpění. Sklonil se k ní, ale stejně jako prve doktorka Crusherová i on ihned poznal, že už dlouho se pro ni nic udělat nedá.

"Obávám se, že vaši pomoc nepotřebujeme," zavrčel a zatlačil mrtvé ženě oči. Narovnal tělo do důstojnější polohy a podepřel jí hlavu. Ukazovákem jemně přejel po zřítlocích rtech a setřel z nich vrstvu popela. "Stejně už je pozdě."

"Měli bychom se transportovat na naši loď," přerušila poradkyně jeho tryznu. Přestože nechtěla naléhat, musela myslet na bezpečnost výsadku. "Můžou přijít další útočníci!"

"Nemyslím," sklouzl skelným pohledem na ležícího vojáka.

"Kdo jste?"

"Kdo jsem?" zopakoval muž nepřítomně Deanninu otázku a teprve pak se myšlenkami vrátil do současnosti. Nemohl si dovolit prodlévat. "Jsem komandér Brosch, velitel této základny," podíval se na ni autoritativně. "Z jaké lodi jste říkala, že jste?"

"Enterprise."

"Picardova loď?" ujasnil si. "Výborně, to nám všechno ulehčí."

"Co se stalo? Proč vás napadli Romulané?"

"Hloupost!" povzdechl znechuceně a mávl nad tím rukou. "Oni to nebyli. Náš nepřítel se ukázal být mnohem zákeřnějším," konstatoval a přesunul se k Romulanovi. "Podejte mi hyposprej s jednou dávkou nějakého stimulantu!" přikázal jí.

"Je to bezpečné?"

"Věřte mi, prosím," natáhl naléhavě ruku pro nástroj a zatím vojákovi odtáhl límec uniformy, aby se dostal k tepnám na krku. Poradkyně poslušně vyndala z kufříku požadované náčiní, do zásobníku vložila ampulku se stimulantem a podala mu je. Komandér aplikoval lék, vrátil hyposprej a lehce bezvládného vojáka profackoval.

"Nebudete ho mučit, že ne?" vyděsila se.

"To zcela určitě ne."

Romulanovi se zachvěla víčka a pomalu otevřel oči. Nad zjištěním, že je naživu, se mu uznale zachvělo jedno obočí, jinak to přijal se stoickým klidem. Hýbat se mohl jen s obtížemi, ale s Broschovou pomocí se mu podařilo vstát.

"Jste v pořádku, T'Rale?"

Muž zkusmo pohnul končetinami a svaly. "Ano, pane," potvrdil. "Naštěstí jsou zbraně Flotily standardně nastavené jen na omráčení. To bylo moje... štěstí."

"To je poprvé, co vás slyším mluvit o něčem tak emocionálně nízkém," usmál se lehce komandér.

"Můžete to přičíst šoku ze zásahu fázérem," připustil Romulan. "Poručík Mooreová takové pocity bohužel neměla."

"Ano, vím," zavadil pohledem o tělo ženy.

Voják si upravil tuniku uniformy a v místě Deannina zásahu našel propálený otvor. Zvedl pohled, jako by si na něco vzpomněl, a zaměřil se na poradkyni. "Doufám, že jsem vám nezpůsobil nějaké zranění?" dodal, když si všiml její ohořelé nohavičky.

"Nic vážného," přiznala užasle. "To je ale to poslední, co teď zaměstnává moji mysl. Kdo jste? Co tu děláte? Proč jste neodpovídali na naše volání?" S poslední otázkou se otočila na Brosche.

"Poradkyně, kdybych vám to řekl, tak bych vás musel potom zabít," podíval se na ni arogantně. "Nevím jaké, nebo jestli vůbec máte pověření k přístupu k tajným informacím. Chci co nejdřív mluvit s vaším kapitánem."

"Nemůžete očekávat, že pustíme na palubu romulanského vojáka, který po nás před okamžikem střílel a zranil mého kolegu," zamačala se teď ona. Jeho chování se jí nelíbilo o nic víc než vzniklá situace.

"Kapitán T'Ral je z vulkanské Tajné služby V'Shar. Víc vám povědět opravdu nemohu."

"Komandéře, prosím," položil voják ruku na Broschovo rameno. "Dovolte, abych vysvětlil své jednání," přistoupil k Troi. "Jak je zřejmé, potýkali jsme se tu s jistými problémy, jejichž podstatu vám nemůžeme sdělit. Když jsem objevil vaše lidi, považoval jsem je omylem za původce našeho stavu, proto jsem reagoval tak, jak jsem reagoval. Ten klingonský válečník ve mně vyvolal mylný dojem."

Worf dál ležel na zemi v bezvědomí a netušil, že se mluví o něm.

"Pro další potvrzení vás musím poslat za admirálem MacEkkem," doplnil komandér. "Navrhuji, abychom teď posbírali vaše přátele a vrátili se na Enterprise, kde se domluvíme přímo s Picardem."

Poradkyně pomalu přikývla, vyslovení admirálova jména v ní vzbudilo domněnku, že ten namyšlený komandér mluví pravdu. Do vyprázdněného hypospreje vložila další dávku a sklonila se k doktorce. Beverly se probrala o něco pomaleji než T'Ral - bylo to dáno jejich odlišnou fyziologií.

"Co se stalo?" zvedla se mátožně.

"Doktorka se seznámila s vulkanským nervovým stiskem," ozval se zpravodajský důstojník v romulanské uniformě. "Neměl jsem jinou možnost. Bolest hlavy by měla pominout během několika minut."

"Vy jste Vulkanec?" zaostříla na něj Beverly ospale.

"Ano, jsem."

"Proč jste to neřekl hned?"

"Neměl jsem příležitost se představit," pokrčil rameny. "Nemohl jsem vám dovolit, abyste zalarmovala případného protivníka. Omlouvám se."

"Jsou ostatní v pořádku?" vzpomínala se lékařka. "Našli jste někoho naživu?"

"Jen kapitána T'Rala a komandéra Brosche," ukázala na stojící muže. "Jinak nikoho."

"Jídelna je plná mrtvých, není to hezký pohled. Nechala jsem u nich praporčíka Claveeka."

"Neviděla jsem ho tu," podívala se Troi tázavě na Vulkance. "Zvláštní, že nám nepřišel na pomoc."

"Je v pořádku," řekl T'Ral. "Jen ho... také bude bolet hlava."

"Měla bys prohlédnout Worfa," pomohla poradkyně zvedající se přítelkyni na nohy. "Dostal zásah do hrudníku. Fázér byl nastaven na omráčení, ale nějaké popáleniny asi utrpěl."

Doktorka se sklonila ke Klingonovi. "Je v pořádku, nic, co bych nemohla napravit," uklidnila Troi. "Probudím ho až na lodi, jenom by ho to teď bolelo. A ty si sedni, podívám se ti na tu nohu," přikázala a loupla očima po důstojnících.

"Jestli s tím budeš běhat, může se ti to zanítit. Máte nám co vysvětlovat, pánové."

"Se vši úctou, dlužíme vysvětlení pouze vašemu kapitánovi," odbyl ji Brosch.

"Jak myslíte, pane," zarazila se, ale pak se skoro škodolibě usmála. "Sám jste si o to řekl."

Enterprise

Geordi LaForge seděl naproti kapitánovi u jeho psacího stolu v pracovně vedle můstku. Picard měl vypnutý počítač,

soustředěně naslouchal inženýrovi vysvětlování a sledoval při tom pomocnou názornou holoprojekci z emitoru na desce stolu.

"Budeme muset snížit synchronní oběžnou dráhu těsně nad hranici atmosféry," popisoval Geordi pohybující se zhmotnělé světlo mezi ním a kapitánem. "Z této pozice vyšleme několik torpéd, která budou obsahovat nasycené debenzenové částice."

Z malé napodobeniny Enterprise vyšlehlo několik desítek miniaturních náloží a ty zamířily do atmosféry planety.

"Jakmile dosáhnou naprogramovaných souřadnic, aktivují se a vypustí náklad. Účinek bude okamžitý, v našem případě skoro až preventivní. Neutrína ztratí svůj rušivý prvek a stanou se neškodnou částičkou. Postupně se rozptýlí docela, protože molekuly ztratí vaznost."

Torpéda se mezitím rozmístila pravidelně nad povrchem a demonstrativně explodovala. Globus se na okamžik zahalil do mlhy, ale hned z ní zase vykoukl a dál se mírumilovně otáčel kolem své osy.

"Kdy budete připraveni?"

"Už jsme, pane, čekáme na váš pokyn."

"Provedeme to co nejdříve, až se vrátí druhý výsadek," rozhodl Picard. "Jaké plány máte na vyrušení té gravimetrické distorze? Komandér Riker říkal, že na to chcete použít vychylovač?"

Inženýr ťukl do ovládacího panelu, projekce se rozplynula a nahradila ji jiná. Tentokrát nezobrazovala žádnou konkrétní věc, ale jen jakési vlnící se pole energie. Šinulo si to prázdnotou jako vlna uprostřed oceánu a nemělo žádný pojem z věcí, jako je vesmír nebo život.

"To je pravda," přitakal. "Během dvou hodin se nám dostane na dosah. Navedeme loď do kolizního kurzu a počkáme, až se vlna přiblíží na dostřel. Potom z hlavního deflektoru vyšleme pulz, který poruchu rozštěpí do menších proudů."

Hologram se zachoval přesně podle předpovědi a rozpadl se.

"Jsou vaše výpočty přesné?"

"Ano, pane. Je to poměrně jednoduchá operace."

"Výborně," pochválil ho Picard. Přinejmenším jeden z jeho lidí pracoval podle očekávání. "Budu vás informovat, až výsadek dorazí. Další odklady už nebudou." Nechal okamžik poručíka vydechnout, ale ještě ho nepustil. "Je tu ještě jedna věc, o které jsem s vámi chtěl mluvit."

Geordi vypnul projekci a složil ruce do klína.

Kapitán se zatvářil, jako by musel píchnout do vosího hnízda a stočil pohled k oknu, aby si krátce srovnal myšlenky.

"Může být něco v nepořádku s panem Datem?" zeptal se přímo.

"Proč se ptáte, pane?" vyjelo překvapeně z inženýrových úst.

"Během plnění mise na planetě se stala nehoda. Dat zabil jednoho místního obyvatele."

"Cože udělal?"

"Slyšel jste dobře," potvrdil mu to Picard pochmurně.

"V sebeobraně?"

"Podle komandéra Rikera to byla docela zbytečná smrt," pokračoval kapitán. "Podrobné hlášení na stole ještě nemám, ale je jisté, že to bude mít vážné důsledky. Jedná se o porušení Základní směrnice toho nejhoršího druhu."

"Při vši úctě, pane, to není možné."

"Jsem nakloněn věřit svému prvnímu důstojníkovi!"

"Tak jsem to nemyslel," přeformuloval Geordi svou poznámku. "Zkrátka se takové jednání vymyká všemu, co o Datovi víme. Známe ho, pracujeme s ním každý den! Toho by nebyl schopen!"

"Ten mrtvý člověk dole na planetě je pro mě hlavním důkazem."

"Pane, pochopte, že taková věc jde zkrátka proti jeho základnímu naprogramování! Je s ním v přímém rozporu! Muselo se stát něco skutečně závažného, aby použil smrtící sílu nebo prostředky. Nedovoluje mu to jeho etický program!"

"Může být něco špatně s tím programem?"

"Při poslední prohlídce bylo po technické stránce všechno v pořádku."

"Emoční čip?"

"Ten stále leží v krabici v jeho kajutě."

"Ještě stále Dat experimentuje se svým podvědomím?" napadla Picarda další možná příčina. "Mohlo něco z toho ovlivnit jeho jednání?"

"Jsem inženýr, ne doktor psychologie," zavrtěl inženýr bezradně hlavou. "Upřímně si to ale nemyslím. Jeho experimenty se zatím odehrávají v rovině snů. Od té doby nikam dál nepokročil, určitě by nám o tom řekl."

"Nějaké změny v jeho chování jste nezpozoroval?"

"Jak teď nad tím přemýšlím," uvědomil si Geordi v této souvislosti ohromně, "nedávno mě docela překvapil. Jeli jsme v turbovýtahu, a on řekl něco jako vtip. Myslel jsem, že je to náhoda, občas se mu něco takového povede."

"Napadá vás nějaké jiné vysvětlení? Dovolují něco takového zákony robotiky?"

"Na to by vám odpověděl spíš Isaac Asimov. Já vám zatím musím říct, že nevíím."

"Zjistěte to," poprosil ho kapitán. "Chci znát všechny možnosti, každou pravděpodobnou příčinu. Prozkoumejte, jestli nemůže být ovlivněn nějakou cizí bytostí, prohlédněte každý kousek jeho sítě. Nehodlám ho jen tak odepsat. Tato posádka mu hodně dluží."

"Co se s ním stane, když nic nenajdeme?" ozvala se v šéfinženýrovi neblahá předtucha.

Picard se dramaticky nadechl. "Polní soud. Předpokládám, že ztráta hodnoty bude to nejmenší," uvažoval.

"Pravděpodobně to navíc dá do rukou trumfy všem jeho odpůrcům, v čele s komandérem Maddoxem. Tentokrát budou mít dost argumentů na to, aby si vynutili jeho rozebrání a restartování."

"Tím ho definitivně zničí!"

"Ano. Já vím." Kapitán nakrčil čelo a promnul si kořen nosu. "Nemůžu s tím ale nic dělat."

Zvonek u dveří ohlásil do nastalého těžkého ticha návštěvu.

"Vstupte!"

Dovnitř vpadla záhadně a rozčileně se tvářící velvyslankyně Troi.

"Jean-Lucu," spustila neodbytně a přivlnila se až k jeho stolu, "musím s tebou mluvit! Právě se mi stalo něco velice zvláštního, skoro bych až řekla -"

"To bude muset počkat," přerušil ji Picard podrážděně. "Mám tu skutečně důležitou práci s poručíkem LaForgem. O veškeré vaše potřeby se postará personál naší lodi, já vám budu k dispozici hned, jak mi to moje povinnosti dovolí! Enterprise není holubník!"

Lwaxana Troi se nenechala zaskočit příkrým tónem a důrazně položila dlaně na psací desku. Naklonila se k němu a vložila do toho gesta veškeré své přesvědčovací schopnosti. "Tohle je důležitější," dala si záležet na výslovnosti. "A tvůj mechanik tu může zůstat," svolila milostivě, "jeho se to také týká!"

"Tak dobrá, ale rychle," nechal se kapitán umluvit. "Co se stalo?"

"Právě jsem potkala vašeho poručíka androida. Bylo by velkým zlehčováním říct, že se ke mně choval neslušně," stěžovala si. "Jeho vulgarita a vztek se mě osobně dotkly. Dokonce si dovolil odmítnout mi pomoc! Myslím, že by potřeboval do servisu, aby se mu někdo podíval pod kapotu!" Významně se obrátila k Geordimu. "A to je tuším vaše práce, že, mladíku?"

"Jistě, madam."

"Pan Dat k vám byl hrubý?" ověřoval si Picard.

"Ano. Ne tedy přímo slovně nebo fyzicky, ale cítila jsem jeho nepříjemné myšlenky," upřesňovala. "Vyšší důstojníci by měli být schopni trochu kontrolovat své emoce, ať se jedná o kohokoliv! To vás ve Flotile neučí?"

Kapitán s inženýrem se po sobě podívali. "Řekla jste emoce?"

"A jaké! Takový hněv jsem už dlouho necítila. Nic mi do toho není, kapitáne, ale vy jste u něj také nevyšel s čistým štítem. Nechtějte, abych nahlas opakovala, co si o vás váš druhý důstojník myslí!"

"To nebude nutné," uklidnil ji. "Děkuji, že jste mě informovala, postarám se o to."

"Není zač," přichystala se velvyslankyně k odchodu. "Domluvíme se zítra na oběd?"

"Uvidím, co se dá dělat."

"Tedy ano," vysvětlila si to, jak se jí hodilo. "Apropos, Jean-Lucu, kde je moje dcera? Nemohu ji najít."

"Poradkyně se účastní výsadku na planetě. Jejich návrat očekávám každou chvíli."

"Výsadku?" zopakovala paní Troi s nelibostí. "Nevěděla jsem, že se na nich podílejí i lodní poradci! Měla jsem za to, že jejich služba je omezena na palubu."

"Nestává se to často, ale občas to události vyžadují," usmál se mírně. "Ujist'uji vás, že jí nehrozí žádné nebezpečí."

"Crusherová Picardovi!" ozvalo se v tu chvíli z komunikátoru, jako by se jednalo o smlouvenou a nacvičenou narážku.

"To jsou oni." Kapitán klepl na odznak, aby zpřístupnil kanál. "Slyším!"

"Jsme na souřadnicích k transportu," odpověděla mu Beverly. "Je nás šest. Poručík Worf a Deanna jsou ranění, k tomu máme ještě dva hosty! Nikdo další z posádky základny nepřežil!"

"Rozumím!" potvrdil a přepnul linku. "Transportní místnosti tři, výsadek přeneste rovnou na ošetrovnu. Jsem na cestě!" Během posledních slov už vyšel z pracovny k výtahům a snažil se nevidět rozšířené a upřímně vyděšené oči velvyslankyně.

"Moje dcera je zraněná?"

"Jsem si jist, že se nejedná o nic vážného."

Paní Troi se k němu přilepila a následovala ho v těsném závěsu. "Chci ji vidět!"

Kapitán jí dal přednost při vstupu do výtahu a modlil se, aby měl pravdu. Hysterická velvyslankyně nатуry Lwaxany Troi by mu mohla v případě Deannina ohrožení zkomplikovat život víc než vrtochy všemocného Q.

"Geordi, vite co máte dělat," stihl ještě oslovit šéfinženýra, který je následoval, ale zastavil se na můstku. Než kabina odjela, dostalo se mu od muže s vizorem vážného němeého potvrzení.

\* \* \*

Výsadek se přenesl na ošetrovnu přesně v tom postavení, v jakém zaujal pozici mezi zesilovacími majáčky v hlavní laboratoři. Jakmile se úplně materializovali, doktorka s pomocí několika ošetřovatelů přenesla Worfa na lůžko a začala se mu věnovat. Další ze sester pomohla Deanně posadit se na pelest jedné z dalších postelí a okamžitě vyšetřila rozsah popáleniny.

Praporčík Claveek, komandér Brosch a T'Ral nevykazovali žádné viditelné poranění, a proto byli ponecháni uprostřed místnosti. Na ně přijde řada za chvíli, nejdůležitější bylo, aby prozatím nepřekáželi.

"Dejte mi třicet kubiků tricordrazinu!" dirigovala doktorka svůj sbor a aplikovala látku do Worfova ramene. Panel monitorující Klingonovy životní funkce jim okamžitě poskytl příznivé informace a ukazatele se vrátily do běžných hodnot.

Worf otevřel oči a nechápavě se podíval na stropní panel nemocničního oddělení.

"Co tu dělám?"

"Jsi na Enterprise, všechno je v pořádku," tišila ho doktorka.

"Kde je Deanna? Byla tam se mnou, když -"

"Je tady, má jen škrábnutou nohu."

Bezpečnostní důstojník se zdvihl na loktech a podíval se na vedlejší lůžko. Radkyně tam seděla s nohou pokrčenou a sestra jí ošetřovala malou popáleninu. Pod hojivými paprsky přístroje se ranka přímo před očima zacelovala a tvořila se nová kůže. Deanna si ho všimla a usmála se na něj. Byl to opět ten její krásný úsměv, a to mu stačilo. Zase si lehl a

začal vnímat popálený hrudník.

"Já vím," zadržela mu Beverly ruku, aby se neškrabal. "Disruptory jsou pěkní neřádi! Chvilku drž a přestane to." Zatímco na něj mluvila, jednou rukou mu regenerátorem přejížděla po zranění. Měla pravdu, Worf cítil, jak bolest ustupuje. "Několik dnů nedělejte prudké pohyby, mohly by se ti tam udělat jizvy."

"Jak na tom jsou?" zeptal se kapitán hned ve dveřích, kde se objevil i s velvyslankyní.

"Všichni jsou stabilizováni," hlásila doktorka. "Měli by se sice nějaký čas šetřit, ale nepředpokládám, že by poslechli."

"Už jste si zvykla?" ozval se Worf s nadějí.

"Ne," zavádila lehce přístrojem o zbytek popálené tkáně, aby mu připomněla, kdo je tu pánem. Klingonovi ujelo zavření.

"Holčičko!" odstrčila Picarda paní Troi a hrnula se přes celou místnost s otevřenou náručí k dceři. "Není ti nic?"

"Opravdu ne," přivítala ji poradkyně zdrženlivě a nechala se obejmout.

"Jak se ti to stalo?"

"Musela jsem ochránit Worfa."

"Musíš ho skutečně milovat," poznamenala velvyslankyně dojatě.

"To ano."

"Měla jsem takový strach, když jsem slyšela to hlášení," roztřásla se Lwaxana. "Nikdy bych si neodpustila, kdyby se ti něco stalo. Slib mi, že už se nikdy nebudeme hádat!"

"To ti slíbit nemohu."

"Tak mi alespoň slib, že už nikdy neuděláš takovou hloupost, aby ses nechala postřelit!"

"To ti doufám slíbit můžu," usmála se Deanna. "A když jsme u těch hloupostí," sklouzla pohledem k ležícímu Worfovi, tak -"

Mami!

"Vždyť nevíš, co jsem chtěla říct!" bránila se paní Troi pohoršeně. "Ráda bych s tebou zítra poobědvala. S vámi oběma," pozvala je. "Máme si co říct."

"Domluvíme se s Worfem a dáme ti vědět."

"Počítám s vámi," poplácala ji láskyplně po ruce. "Teď si odpočiň. A my to budeme muset přesunout na jindy," obrátila se k Picardovi.

"To je mi skutečně líto."

"Nebojte se, než odjedu, tak si to vynahradíme," slíbila.

"O tom nepochybují." Počkal, až velvyslankyně vyklidí prostor, a přešel k Troi. "Jak k tomu došlo?"

"Byli jsme považováni za narušitele, zbytek posádky se bránil. Než jsme si to vysvětlili, vyměnili jsme si pár výstřelů."

"Kapitáne, mohu s vámi mluvit?" přistoupil k nim zezadu jeden ze zachráněných.

"To je komandér Brosch," představila ho Deanna. "Velitel báze. Ten vám všechno vysvětlí."

"To doufám," procedil Picard mezi zuby. "Mělo by to být dobré vysvětlení, protože mě ta vaše hra na tajemství málem stála životy mých lidí a druhý výsadek se také vrátil jen tak tak."

"Věřte, že to nebyla moje hra."

"Já čekám, komandéře."

"Můžeme si promluvit v soukromí?" Brosch se podezíravě rozhlédl po přeplněné místnosti.

Kapitán mu pokynul do pracovny doktorky Crusherové, která byla od hluku oddělena stěnou. Kapitán T'Ral je následoval.

"Než začnu, kapitáne," promluvil uvnitř jako první Brosch, "měl bych vám vysvětlit účel naší základny. Bude to o to jednodušší, že vy jste jako jeden z mála důstojníků Flotily obeznámeni s podzemním hnutím na Romulu."

Picard zbystřil.

"Jakkoliv jsou snahy velvyslance Spocka ve věci sjednocení chvályhodné, Federace si nemůže dovolit nechat podobné činy bez dozoru, ať už jsou konány sebevětší osobností. Ve spolupráci s vulkanskou tajnou službou jsme proto vyvinuli program pro kontrolu tohoto procesu a jeho regulaci."

"Vy špehujete vlastní lidi?"

"To není dobře řečeno," odmítl jeho nařčení Brosch. "Nechte mě prosím domluvit. Jen idealisté jako pan Spock věří, že podobný proces proběhne bezbolestně a během několika let. My jsme střízlivější a trpělivější. A nehodláme podobnou šanci zahodit kvůli nějaké... unáhlenosti."

"Podezíráte velvyslance z unáhlenosti?"

"Jeho kariéra občas vykazuje takové tendence," pokrčil komandér rameny. "My jen potřebujeme mít jistotu a znát dobře jeho kroky. A právě tato základna slouží... sloužila," zkorigoval své tvrzení, "jako sběrná stanice pro informace a přípravu agentů."

"Nemohu říct, že by se mi podobné kroky zamlouvaly," založil si Picard ruce. Před svou posádkou podporoval rozkazy admirality, ale v duchu si sám kladl otázky. Občas musel balancovat mezi loajalitou a tím, co cítil jako správné. Zatím však vždy převážil smysl pro povinnost. "Tím spíše, že nemáme právo využít pro naše záměry nečlenský svět bez jeho vědomí. Slendrian tím mohl být ohrožen!"

"Naštěstí to není vaše rozhodnutí, kapitáne. Za poslední dva roky jsme získali velice dobré a důležité informace, které nám pomohou při potenciálním jednání s Romulany. Náš původní program se od té doby trochu rozšířil."

"Nemáme právo obětovat kvůli svým výhodám bezpečnost celé planety."

"Rada Federace si to nemyslí," zaštitil se Brosch vyšší autoritou. Picarda napadlo, že to asi dělá velice rád. "Během posledního půl roku se dvěma agentům VSharu podařilo dokonce proniknout do oficiálních struktur Romulanského impéria. A to jen díky odrazovému můstku z podzemního hnutí. Jistě uznáte, že se vám nesvěřím s metodami, jakými

toho dosáhli."

"Nelíbily by se mi."

"Pravděpodobně ne," vzácně souhlasil komandér. "Ale to není důležité. Důležité je to, že měly úspěch. Jako jeden z vůdčích kapitánů naše informace jistě oceníte i vy. Možná vám jednou zachrání život."

"Možná."

Brosch se chladně usmál. "Vím, co si o mně myslíte, kapitáne. Oba však stojíme na stejné straně. Spockovo hnutí už není mezi lidem tak silné a populární jako dřív, a Romulané poslední dobou slaví velké úspěchy v potírání jeho buněk. Bojím se, že do několika let se rozpadne úplně a naše trumfy pak budou to jediné, co zbude."

"A velvyslanec?"

"Je to muž odhodlaný setrvat až do konce. Ale postaráme se, aby se odtamtud dostal včas." Kapitán ho pohledem vyzval k pokračování. "Pomalů se dostáváme k současným problémům," navázal komandér. "Před dvěma měsíci jeden z našich agentů na Romulu přinesl převratnou informaci, která mění celé naše dosavadní nazírání na Impérium. Sesterská planeta Remus není pustá hora obydlená skupinkami Romulanů, jak jsme si mysleli, ale Remany. Jedná se o příbuzný druh s několika genetickými modifikacemi a rozdíly."

"Nový druh?"

"Nově objevený druh," opravil ho Brosch. "Okamžitě jsme na Remus zaměřili všechny naše špionážní satelity. Zjistili jsme, že Romulané tam své bratry využívají jako otroky v dolech. Vždycky jsme věděli, že Impérium je diktatura ovládaná Praetorem, ale teď víme, že je to otrokářská diktatura!"

"Poznej svého nepřítele," zacitoval Picard starou poučku. "A zjistíte, jak ho porazit."

"Už to začínáte chápat, kapitáne? Tyhle znalosti pro nás mohou znamenat vítězství!"

"Nejsme ve válce!"

"Dnes ne. Ale co zítra?"

"Budoucnost je v našich rukách."

"Máte pravdu," potvrdil Brosch. "Budoucnost bude taková, jakou si ji sami zařídíme. Nicméně, abychom se vrátili k tématu. Muž, který nám tuto informaci přinesl, je mrtev. Romulané ho dostali a my můžeme jen doufat, že jeho vulkanská vůle mu zabránila vyrazit další naše operace a základny."

"A ten druhý agent?"

"Tím je kapitán T'Ral," ukázal. "Před několika hodinami dorazil z Romulu, jak poznáte z jeho oblečení. Využil nausikaanského transportu deuteria a skryl se na jeho palubě. Museli jsme ho odvolat, protože mu hrozilo nebezpečí. Dokud nezjistíme, co všechno bylo prozrazeno, nemůžeme v misi pokračovat."

"Vulkanec raději zemře, než by promluvil."

"Ano. Ten nepromluví. Ale podle T'Ralových informací byl na naší základně jejich vlastní špeh."

"Víte, kdo to je?"

"Měl jsem určité podezření, ale nestačil jsem si ho ověřit. Pravděpodobně musel zahynout při svém vlastním pokusu o zničení základny. Když kapitán dorazil, všechno bylo ještě v pořádku. Zrovna jsem přijal hlášení od admirála, že se v blízkosti Slendrianu objevila nějaká porucha, ale že posílá loď, která se o to postará. Pro jistotu jsem aktivoval všechny naše štíty a považoval jsem to za vyřízené."

"Tou lodí měl být Bosesman, ale okolnosti nás přinutily dorazit jako první. Neutrina by prý mohla poškodit vaše vybavení."

"Ano, měli jsme tu velice citlivé satelity."

"Proč jste neodpověděli na náš signál?"

"Nemohli jsme. Když jsem byl s kapitánem v podzemní místnosti pro vyhodnocování operací, spustil se poplach, který okamžitě zapečetil podzemí a odřízl nás dole. Co se stalo nahoře, jsme netušili. Všechno přestalo fungovat. Trvalo nám pěknou dobu, než jsme se dokázali dostat ven."

"Co spustilo poplach?"

"Nemám ponětí," přiznal Brosch. "Jakmile jsme se dostali přes zabezpečení, rozhodli jsme se, že kapitán se půjde podívat nahoru, zatímco já zůstanu dole. To pro případ, že by se něco stalo a já musel rychle zničit všechny záznamy. Asi o dvacet minut později se ozval výbuch."

"Také jsme ho zaznamenali."

"Kdyby nebylo mé rychlé reakce, stal bych se také jeho obětí," ozval se T'Ral. "Byl jsem zrovna v přístupové chodbě k odpočívárně a stihl jsem se skrýt do jedné z laboratoří. Za několik minut poté jsem zpozoroval cizí výsadek, a zbytek znáte."

"A kdo tedy zavinil ten výbuch? Co se dělo na základně celou tu dobu, co jste byli uvěznění dole?"

"Kladete příliš těžké otázky, kapitáne."

"Je logické, že to musel být ten zrádce," usoudil Vulkanec. "Jinak by vaše loď zaznamenala přenos na povrch nebo cizí plavidlo."

"Maskovaného dravce bychom neviděli."

"Ten by ale nemohl nikoho transportovat," připomněl. "Ne, určitě to nebylo připravené. Podle mě ho vylekal můj nenadálý návrat. Dostal strach - nevěděl, jaké mám informace. Vyvolal poplach, odřízl nás s komandérem dole a snažil se přinutit zbytek posádky ke spolupráci. Podle těla poručíka Moorové měl silné přesvědčovací metody. Váš přilet ho asi překvapil, a tak se pokusil vyhodit celou základnu do povětří, aby zničil všechny důkazy a materiály. Ve spěchu však udělal chybu a sám při tom zahynul."

"Zní to logicky," zamyslel se Picard. "Takové úhledně zabalené spiknutí."

"Samozřejmě, že to je logické," ohradil se T'Ral. "Jen je zvláštní, že neměl připravenou žádnou únikovou cestu."

Komandér se tázvě podíval na důstojníka V'Sharu.

"Tuto skutečnost jsem si dostatečně neuvědomil," uznal Vulkánec. "Ale nijak to moji teorii neovlivňuje. Romulanští špehové jsou připraveni položit i život, pokud to situace vyžaduje. Jeho smrt mohla být cílená."

"Snad. Nechám podrobně prohlédnout všechna těla ze základny," oznámil jim kapitán Enterprise. "Jistě mezi nimi najdeme vašeho člověka. Musel u sebe mít nějakou zbraň. Tedy, jestli máte pravdu."

"Udělejte to," zakončil rozhovor komandér Brosch. "Já zatím sestavím zprávu pro admirála."

"Nechám vám připravit kajuty. Určitě ale budu mít ještě nějaké otázky."

"Já i kapitán jsme vám plně k dispozici." Picard měl dostatek otázek i odpovědí, nad kterými mohl přemýšlet. Uvolnil doktorčinu kancelář a vydal se s hosty ven z ošetrovny, ale Beverly ho zastavila. Právě dokončila prohlídku všech členů výsadku a chtěla o tom podat hlášení.

"Worfa, Deannu i praporčíka Claveeka jsem propustila, všichni jsou schopni domácího léčení," oslovila skupinku na odchodu. "Ráda bych ještě prohlédla kapitána T'Rala, dostal také zásah fázerelem."

"Vaše technologie je k omráčeným mnohem laskavější než romulanské disruptory," odmítl. "Jsem úplně v pořádku."

"Přesto..."

"...to není nutné," skočil ji do řeči.

"Jak myslíte," nenaléhala. Byl to Vulkánec, a ti nebývají jako lidé. Kdyby mu něco bylo, neskrýval by to.

"Na druhém oddělení leží ten muž, kterého přivedli komandér Riker s Datem. Nepotřebuji ho tady, je zdravý, jen trochu vyčerpaný. Můžu ho také poslat domů?"

"Jistě, málem bych na něj zapomněl!" zvolal Picard. "Komandéře, možná se přece jen jednomu z vašich lidí podařilo uprchnout. Naše senzory na povrchu nedaleko báze zaměřily jednu známku lidského života."

"Mohu ho vidět?" zamračil se Brosch.

"Ano. Chtěl jsem vás požádat, abyste nám potvrdil jeho identifikaci."

"Už jste ho vyslechli?"

"Ne. Naše postupy zahrnují nejprve lékařskou péči, teprve potom výsledky."

Doktorka je zavedla na lůžkovou část, kde se Ogawa skláněla nad ležícím pacientem. Když se narovнала, spatřili vysušený obličej unaveného muže. Napil se vody a zase hlavu položil na polštář. Sestra mu otřela zpoceně čelo a vzdálila se.

"To je Samuels!" vydechl komandér.

T'Ral stiskl rty do přísné linky a otočil se k Picardovi. "Kapitáne, zatkněte toho muže. Je to náš hledaný zrádce."

10.

## Enterprise

Podle Lorova měřítka nenesla kajuta vůbec žádné stopy osobnosti, byla zařízení přísně účelně a bez zbytečných doplňků či ozdob. Pravda, až na obraz s nějakým abstraktním výjevem uprostřed stěny. Lore nemohl přijít na žádný důvod, proč tam visí, nevěděl, že se jedná o Datovo vlastní dílo. Byl by překvapen.

Větší část hlavní místnosti zabírala konzole, připojená přímo k hlavnímu počítači Enterprise. Za pracovní deskou podkovitého tvaru bylo přisunuta vysoké pohodlné křeslo s opěrkami a polstrováním. Lore zůstal zatím stát uprostřed místnosti, lákala ho představa podrobněji prozkoumat Datovu kajutu. Už se tu byl jednou převléknout, ale to neměl na nic čas.

Vešel do přilehlé místnosti, kde byl jen jeden kus nábytku. Byla to postel, pečlivě ustlaná a zřejmě ne příliš často používaná. Lore ji už viděl předtím, a tak ho nepřekvapila. On ji měl na Aljašce také. Ne kvůli spánku, ale kvůli jiným věcem - za schopnost je využívat byl vděčný svým emocím. Proč postel potřeboval Dat, netušil. Spíš ho zarazil vyšlapaný důlek uprostřed přehozu; okolo byla spousta rezavých chlupů.

Přejel rukou po pelesti a hrst jich sebral. Nebyly moc dlouhé a jak to každý majitel zvířete důvěrně zná, zapichovaly se jako jehličky do textilií po celém bytě. Očistil si ruku a rozhlédl se. Zvíře nikde neviděl, ale zaujala ho protější polička s několika vystavenými artefakty.

Na čestném místě uprostřed stála malá lesklá krabička. Když ji Lore otevřel, našel uvnitř malý čip. Zvedl ho opatrně dvěma prsty a pozorně si ho prohlédl; nastavil ho při tom tak, aby na něj dopadalo víc světla. Zařízení o velikosti asi jednoho čtverečního centimetru bylo protkáno sítí datových vláken a miniaturních obvodů.

Vypadá jako můj, kde ho asi vzal? napadlo ho. Asi nevíš, kolik legrace by ti to přineslo, drahý Date. A nikdy se to už nedozvíš.

Položil schránku na místo. Další předmět byla kompletní souprava vyznamenání Flotily a několik dalších ocenění, jakých nadporučík Dat dosáhl. Jeho bratr to nijak neoceníl, ani se neobtěžoval prohlédnout si je zblízka. Mnohem více ho zaujal malý emitor. Spustil ho, a na plošce se zformovala postava mladé ženy.

Velice hezké mladé ženy, pomyslel si Lore. Možná bráška není takový studený čumák, jak se zdá.

Z ostatních věcí v pokoji ho už nic nezajímalo. Vrátil se tedy do předpokojí a zašel za operační terminál. Chystal se odsunout křeslo a usednout k práci, ale na sedadle našel stočené vlnící klubko.

"Tady jsi!" promluvil Lore na Datova mazlíčka a pohladil ho po hřbetě.

Kocour se probudil, s nelibostí se protáhl a posadil se.

"Pustíš mě?" sklonil se k němu a podíval se zvířeti do očí. Měl zvířata rád. Líbil se mu ten nekomplikovaný vztah mezi nimi a jejich majiteli. K žádnému člověku nemůžete mít vztah tak jednoduchý a ryzí, jaký máte ke zvířeti. Zvíře můžete jenom milovat.

Spot oplácel muži zkoumavý pohled, a v jeho mozku se šestý smysl rozhodl, že tento návštěvník není jeho pániček, ať už vypadá nebo voní jako on. Naložil s ním tedy stejně jako s každým, kdo se mu nezdál. Přikrčil se, nebezpečně zasyčel a kousl do ho ruky.

O bolesti tu nemohla být ani řeč. Lore překvapeně ucukl a kocour vyskočil, ještě jednou zasyčel a odběhl se schovat pod postel. Každý, kdo by si ho tam troufl následovat, by se se zlou potázel.

Lore se usmál a nechal ho být. Sedl si raději na uprázdněné sedadlo a přisunul se ke konzoli. Aktivoval pracovní plochu a zamyslel se. Kde začít? Nejjednodušší bylo zkusit to tou nejpřímější cestou.

"Počítači, zobraz všechny záznamy týkající se umělé bytosti jménem Lal."

"Nalezeno 110 položek. Přejete si soubory řadit podle hvězdného data, velikosti, označení nebo priority?"

"Začni od nejstarších," vybral si. Pak už se jenom opřel a sledoval, co mu lovní databáze nabídne.

\* \* \*

Samuels uslyšel známé hlasy a tak se na nemocničním lůžku zvedl tak, aby viděl, kdo přišel. Jakmile poznal svého komandéra, pokusil se vstát. Uválené šaty na něm jenom visely, přesto se jakž takž upravil. Protože T'Ralův požadavek nezaslechl, šel k Picardovi s napřaženou rukou.

"Kapitáne, jsem rád, že vám mohu osobně poděkovat. Vaši muži mi zachránili život!"

"Bylo to naší povinností," přijal Picard poděkování, nabízenou ruku však přehlédl. Zachráněný muž tomu nepřikládal žádnou důležitost a otočil se ke komandéru Broschovi a jeho vulkanskému důstojníkovi.

"Pane, ani nevíte, jak rád vás vidím živého a zdravého," řekl vážně. "Už jsem myslel na nejhorší!"

Brosch na něj vrhl nepřátelský pohled, postoupil o malý krůček dopředu a zastavil se těsně před Samuelem. Štítivě si ho přeměřil a zasyčel: "Máte štěstí, že jsem důstojník Flotily. Jinak bych vás bez okolků zabil."

Muž strnul a zmateně od něj odstoupil.

"Jak prosím?"

"Zradil jste muže a ženy, se kterými jste několik let sloužil! Ale předpokládám, že s tím záměrem jste k nám už nastoupil. Další chybu už neudělám! Postarám se o to, abyste se ze svých činů zodpovídal!"

"Snad si nemyslíte, že jsem -"

"Nemyslí si to!" vyštěkl Brosch. "Já to vím! Kapitán T'Ral přinesl dostatečné potvrzení!"

"To musí být nějaký hrozný omyl," breptal pobledlý Samuels. "Přisahám!"

"Omylem bylo, že jsme si na prsou hřáli hada! Nebo snad romulanského orla?" dodal komandér jízlivě.

"Nic jsem neudělal!"

"Pánové, to stačí," zastavil Picard propukající válku a postavil se mezi ně. Počkal, až se oba trochu uklidní, a vzal si Brosche stranou. "Komandére, doufám, že máte svá obvinění dostatečně podložená?"

"Tím jsem si jistý," zamračil se. "T'Ral má důkazy."

"Důkazy konkrétně proti panu Samuelsovi?"

"Zpochybňujete snad mé jednání?"

"Ne, jen vyžaduji nestranné zacházení," vysvětlil mu kapitán. "Dřív, než kohokoliv z něčeho obviníte, musíte k tomu mít pádné důvody. A pak musí následovat vyšetřování, které stále ještě může leccos změnit. Proto se ptám: jaké důkazy máte?"

Důstojník se chvilku pokoušel o autoritativní pohled, ale byl to on, kdo sklopil oči jako první. "Dostala se nám do rukou evidence několika přenosů dat mezi jednou z laboratoří a kolonií na Rigelu. Byla přilepená jako datový balíček k soukromé komunikaci. Byl to povolený přenos, proto jsme to nezapozorovali. T'Ralovi se však před několika dny podařilo proniknout do kanceláře jednoho romulanského senátora, zodpovědného za jejich tajnou službu. U něj našel hlášení, ve kterém byl zaznamenán celý tento proces."

"Jak to souvisí s panem Samuelem?"

"Podle našeho rozboru byl k odeslání použit kód jednoho z vědců. Po bližším prozkoumání jsme ale zjistili, že s ním bylo manipulováno, a skutečným odesílatelem byl někdo jiný. Samuels se stal jedním z úzkého okruhu podezřelých. To, že jako jediný přežil, musí být víc než náhoda!"

"Náhoda ale není důkaz!"

"Pro mě je to dost průkazné," trval Brosch na svém. "Chci, abyste ho okamžitě zatkl!"

"Výsadek u něj našel nějaké zařízení," zamyslel se Picard nahlas. "Pravděpodobně je to vysílačka, ale ještě jsme nestačili provést podrobnou expertizu."

"Tak vidíte!"

"Myslím, že stačí, když ho požádáme, aby zatím zůstal ve své kajutě." Kapitán nebyl zvyklý, aby s ním někdo jednal tímto způsobem. Začínalo mu vadit vést s tímto egoistickým komandérem rozhovor. "Nebylo mu nic prokázáno!"

"Kapitáne, tohle je věc rozvědky! Jakákoliv chyba nebo opomenutí může mít ohromné následky!"

"Na této lodi především platí Ústava Federace!"

"Picarde," ztišil Brosch hlas. "Této lodi sice velíte vy, ale jsou věci, kterým nerozumíte! Divil bych se, kdyby vám to admirál neřekl. Za tohle zodpovídám já, a já vám příkazuji, umístěte toho muže do vazby! Vyšetřování budou provádět mí lidé, a vaši zodpovědnosti je pouze bezpečnost Slendrianu."

Kapitán se s nelibostí ohlédl na Samuele, který stál jako hromádka neštěstí pod ostřížím dozorem kapitána T'Rala u

nemocničního lůžka. Doktorka mu zrovna dávala nějaké vitamíny na povzbuzení organismu a zdvořile předstírala, že je neposlušná.

Bohužel, jako kapitán musel akceptovat rozkazy, a tak jen s největším sebezapřením dal pokyn bezpečnostnímu důstojníkovi. Když chvějícího se Samuelse odváděli, Brosch se nadmul spokojeností, ale Beverly se na Jean-Luca podívala s nesouhlasným despektem.

To také mu nepřidalo na náladě. "Kdybyste mě potřebovali, budu na můstku," řekl nespokojeně a opustil ošetrovnu.

\* \* \*

Lore očima hlтал každé slovo a nosem se skoro dotýkal obrazovky. Zpracovával informace přímo závratnou rychlostí, takže uplynulo jen něco přes půl hodiny od chvíle, kdy s pátráním v archivech začal. Poslední položkou byl záznam z Datova osobního deníku, učiněný hvězdného data 43680.0. Vyvolal si jeho verbální podobu a když dočetl, zdráhal se uvěřit tomu, co se právě dozvěděl.

Projekt Lal, jak si ho Lore interně označil, nikdy nefungoval. Přestože se skutečně podařilo vyrobit umělou pozitronickou síť, život Datovy takzvané dcery neměl dlouhého trvání. Její submicronová matrice postupně degradovala, a tak byla později deaktivována. Vzpomínky, které Lore viděl v bratrově hlavě, byly pouze přenesené soubory.

Budu se muset spokojit s tím, co už mám, řekl si tedy android a zavřel složku. Ani ho to nijak moc nerozčílilo, jen rezignovaně počítač vypnul a odstrčil se od terminálu. Udělal jsem si zbytečný výlet, ale to je taky zkušenost. Možná to přijal tak klidně proto, že věděl o druhém androidovi na opačné straně anomálie, kterého už v moci měl. Už byl také příliš unavený sérií událostí, které se obrátily proti němu. Ale stejně by to bylo skvělé, kdyby mohl využít Datovy objevy. Až se vrátí, probere se v klidu všemi informacemi, které si uložil do hlavy, a třeba najde chybu.

Když vstával od terminálu, rukou zavadil o padd ležící na konzoli. Destička s daty spadla na zem a zhasla. Jakkoliv to byla úplná maličkost, v Lorovi to konečně uvolnilo všechno potlačované napětí a stres. Vztekle vykřikl a pěstí praštil do dotykové desky. Povrch konzole se pod androidovou zaťatou rukou roztříštil a rozeběhla se po něm pavučina vlasových prasklin.

"Nesprávný příkaz. Zadejte prosím znovu," probudil se lodní počítač.

"Sklapni!"

S tímto požadavkem už se stroj setkal, a tak v souladu s přiřazeným pokynem ve své paměti skutečně zmlkl. Za to, že se hned nato ozval interkom, skutečně nemohl. Vtíravý a neodbytný zvuk se Lorovi zdál jako sbíječka, odpověděl jen proto, aby ho umlčel.

"LaForge Datovi!"

"Slyším."

"Ahoj, Date," ohlásil se Geordi. "Poslyš, potřebuju, abys přišel do strojovny."

"Potřebuješ s něčím pomoci?"

"Taky by se to tak dalo říct."

"V tom případě tě asi zklam. Jsem postavený mimo službu," upozornil ho Lore.

"Ano, vím o tom," přiznal inženýr. "Trochu to s tím souvisí. Kapitán to schválil, takže prosím přijď, ano?"

"Dobrá. Jsem na cestě." Android ukončil spojení a vydal se na cestu ke dveřím. Když se ohlédl do pokoje, spatřil ve tmě pod postelí vykukovat pár kočičích očí. Lore se ušklíbl a s uměním sobě vlastním vyloudil z hrdla věrnou napodobeninu Spotova zasyčení. Kocour couvl ještě hlouběji do tmy a zaprskal.

"Také jsem tě rád poznal," zasmál se a zmizel zvířeti z dohledu.

\* \* \*

Ve strojovně na Lora čekalo několik lidí. Osobně znal jen Geordiho a tu mladou poručici, se kterou ho inženýr našel v runaboutu. Společně s nimi tam však byl ještě jeden praporčík a šéfinženýrův zástupce.

"Už na tebe čekáme," přivítal ho LaForge. "Můžeme hned začít?"

"O co se jedná?" zarazil se Lore, když spatřil ten zástup. "Něco vážného?"

"Jen rutinní prohlídka."

"Čeho?"

"Přece tebe, Date! Zapomněl jsi?"

"Nejsem si vědom žádné plánované prohlídky," trval Lore na svém. Zkoušel to a vyšlo mu to.

Geordi se usmál. Android prošel první zkouškou. Bude jich však muset podstoupit ještě několik, než se jim podaří nalézt chybu. A inženýr doufal, že nějakou opravdu najdou. Kdyby ne, znamenalo by to, že Dat zabil toho člověka svévolně, a z toho by vyplynul rozsudek rovnající se smrti. Nehodlal ztratit nejlepšího přítele.

"Máš pravdu," připustil. "Musíme tě prohlédnout kvůli tomu malému na planetě. Kapitán chce mít v ruce něco, čím tě může obhajovat u soudu."

"Ale já jsem v pořádku!"

"Modlím se, aby to nebyla pravda," zamračil se inženýr. "Jinak se znovu uvidíš s komandérem Maddoxem."

"To by nebylo... záhodno."

"To ne. Možná to ale nebude nutné."

Lore přestal odporovat. Zbývalo mu už jen několik hodin, než se bude muset nějak dostat k souřadnicím anomálie, a to jistě půjde lépe, když bude mít důvěru posádky. Přijal tedy sedadlo u jedné z operačních konzol a nechal Geordiho, ať mu odklopí lebeční a spánkový panel.

S takto odhalenou hlavou čekal, až mu technici k hlavě připojí obvody a zatím přemýšlel, jestli ho může inženýr odhalit. Nemyslel si to, protože většina rozdílů, které u Data zaznamenal, pocházela hlavně z programování, a to při téhle prohlídce kontrolovat nebudou. Emoční čip měl integrovaný, takže ten také nenajdou. Spíš budou nejdřív hledat

mechanickou závadu. Než se pustí do jemné práce, bude už dávno pryč.

Inženýři propojili rozhraní jeho pozitronické sítě s palubním počítačem a na terminálu povolili sdílení informací. Přípravy tím byly kompletní a oba supervýkonné počítače byly připravené začít spolupracovat. Diagnostika mohla proběhnout.

"Jonesi, teď už to zvládnou s Fosterovou a Gastem," propustil Geordi svého zástupce. "Vy zatím dávejte pozor na energetické články. Kapitán bude za chvíli potřebovat silný pulz z hlavního deflektoru."

"Už jsem provedl potřebné nastavení," potvrdil muž. "Systémy s tím nebudou mít žádný problém."

"Dobře. Hlídejte to. Danny, my se pustíme do práce," vrátil se inženýr k androidovi a pokynul praporečkovi, aby mu pomohl. "Podejte mi prosím měřič napětí a pinzetu. A Clarice, vy budete monitorovat počítač. Bude-li při diagnostice odchylka více než 0,023, řekněte."

"Ano, pane," odpověděli sborově a chopili se svých úkolů.

Gast asistoval Geordimu u prohlídky Lorovy hlavy, zatímco Fosterová zaujala místo u malé obrazovky. Na ní nabíhaly průběžné výsledky z kontroly souborů a důležitých programů v datové síti. Minuty rychle ubíhaly a všechno se zdálo být v pořádku.

"Date, ty sis už provedl kompletní vnitřní diagnostiku?" povídal si LaForge při práci s přítelem, jak měl ve zvyku. Pomáhalo mu to lépe se soustředit. Už si zvykl na pocit, že se nástroji hrabe v hlavě, která mu odpovídá.

"Jistě," zalhal Lore.

"Bylo všechno v pořádku?"

"Všechny... éééí... pracovaly v normálním režimu."

"Co to bylo?" polekal se Gast androidova nečekaného projevu. Geordi však zůstal klidný a dál operoval s kovovou tyčinkou. "Jen jsem otevřel řečové centrum. Na chvíli to vypadlo. Je zas všechno, jak má být?"

"Od poklopu ku poklopu Kyklop kouli kouli," otestoval android orální servomechanismy. "Nastavení je opět v souladu se specifikacemi," pochválil si. "Příště mě prosím předem varuj."

"OK," slíbil inženýr. Všechny povrchové systémy už zkontroloval, a tak nahmatal na Lorově temeni malou záklopku.

"Podívám se trochu hlouběji, ano?" zeptal se. "Musím do primárních obvodů."

"Pokračuj."

Inženýr vrátil praporečkovi nářadí a odklopil stříbřitou část umělého mozku, po které běhala různobarevná světélka. Dostal se tím do další úrovně Lorova nitra a začal se prodírat těmi nejjemnějšími vlákny a obvody. Musel si dávat velký pozor, aby tu sám nic nepoškodil, a byla to skutečně mravenčí práce.

"Mohlo vesmírné vakuum nějak ovlivnit vnitřní mechanismy? Tlak, napětí?"

"Ne. Jsem konstruován na podobné podmínky."

"Počítač nic nehlásí," připojila se k nim Fosterová. "Podle něj je vše v parametrech."

"Hm," zamumlal Geordi. "Tak opravdu nevím," kapituloval. "Tady se taky zdá všechno v pořádku. Budeme muset udělat kompletní vnitřní prohlídku programů. To nám zabere dost času."

"Mohli bychom to nechat na později?"

"Budeme muset. Rád bych dohlédl na neutralizaci té poruchy. Date, můžeme pokračovat zítra?"

"Samozřejmě. Tedy, pokud zase nikoho nezabijí," nedovedl si odpustit jízlivost.

"To nebylo vtípné," napomenul ho Geordi.

"Jak by mohlo? Já nemám smysl pro humor."

"Tak proč jsi to řekl?"

"Nevím."

Inženýr se na něj zvláště podíval a chystal se zaklopit kryt na androidově hlavě, ale jeho vizor náhle zachytil zvláštní elektromagnetické vlnění, které se mu v optickém přijímači zobrazilo v nafialovělém barevném spektru. Vycházelo z Datova mozku. Uvědomil si, že ho vlastně vnímal celou dobu a nevšímal si ho, protože tam patřilo. Co ho teď zarazilo, byla jeho nepatrně odlišná frekvence.

Podíval se pozorněji po zdroji. Vypadal tak, jak měl, ale přece jenom...

Už věděl, kde je zakopaný pes.

"Date, možná jsem něco našel! Počkej tady, musím si dojít pro usměrňovač!" poprosil androida. "Hned přijdu!"

Ani nečekal na odpověď a odběhl do své kanceláře. Průhledným sklem z ní viděl ruch ve strojně, jak se posádka připravovala na mohutný výdej energie. Kolem warpjádra slabě jiskřilo namodralé silové pole, ale toto opatření bylo skutečně pouze preventivní. V zorném poli mu zůstal i terminál s připojeným androidem a oba noví důstojníci. Geordi se usmál na Fosterovou a odvrátil se, aby mu zvenku nebylo vidět do obličeje.

"Kapitáne, slyšíte mě?"

"Ano, Geordi," ozval se Picard. Hlas vycházel z inženýrova aktivovaného komunikátoru. "Zjistil jste něco?"

"Pane, už jsem zjistil, jaký máme problém. Ten android není Dat."

"Jak to?"

"Netuším. Ale jsem si tím jistý. Náš Dat má v hlavě zesilovač fázové signatury, to je to zařízení, které jsme použili na Devidii II. Tento ho má také, ale starší typ, L. Jediný, o kom vím že měl podobný, byl Lore."

"To přece není možné." Kapitánovo rozpoložení se pomalu prosazovalo i do tónu. "Dat Lora deaktivoval a rozebral už před více než rokem. Sám jsem viděl jeho součásti. Byly zničeny, tedy až na emoční čip!"

"Ano, ten si Dat nechal. A stále ho má, před několika dny jsem ho viděl. Ještě se na něj necítíl."

"Může to být nějaký další Soongův android?"

"Nikdo s jistotou neví, kolik jich doktor vyrobil. Předpokládalo se, že Lore byl prototyp a Dat další vývojový krok. Ale není mezi nimi takový rozdíl, je možné, že se Soong předtím cvičil ještě na jiném prototypu. Tenhle je však stejně

sofistikovaný jako Dat."

"Napadá vás vysvětlení?"

"Popravdě řečeno ano," přikývl Geordi a ohlédl se k průčelí. Technici s androidem už na něj netrpělivě čekali, byl pryč příliš dlouho na to, aby jen hledal nářadí. "Podle mě je to nějaký mezistupeň mezi Lorem a Datem."

"Proč by se vydával za Data?"

"To nevím. Ale myslím, že to plánoval. Podle mě on stojí za tou prostorovou anomálií. Přinejmenším s ní má něco společného. Určitě však bude vědět, kde je náš Dat." Inženýr se znovu podíval ven, teď ho vyhlížel už i android.

"Kapitáne, musím jít. Pošlete mi do strojovny ostrahu!"

"Už jsou na cestě. Informujte mě."

Šéfinženýr nenápadně vypnul komunikátor a zvedl do vzduchu krabici s nářadím na znamení, že už jde. Jak vycházel z kanceláře, vzal si s sebou i fázera a prstem ho nastavil na vyšší stupeň. Věděl, že Dat se pod zásahem na omráčení skoro ani nepohne. Teď jen kdy dorazí bezpečnost.

Vracel se ke skupince z boku. Lore si ho ani nijak neprohlížel, nečekal nebezpečí. Geordi mrkl na své kolegy a postavil kufík na zem. Otevřel ho. Aby odvedl pozornost, tak upustil trikot, a jak se jejich oči reflexivně stočily, druhou rukou zamířil na netečného androida.

"Ani se nehni, je nastavený na maximum!"

"Geordi?" podíval se Lore a uvnitř sebou trhl. "Co se děje?"

"To nám povíš ty, že?"

Lore ani nehnul brvou, ale přesto se jeho výraz změnil. Datovu nevinnou tvář nahradila známá potměšilá grimasa. Neměl náladu na další přetvářování, už ho nebavilo být za prostáčka.

"Jsem prozrazen?"

"Jsi to ty, Lore?"

"Jsem," připustil skoro apaticky, "ale asi ne tak, jak si myslíte."

"Vstaň a dej ruce za hlavu!"

"Poručíku, co se děje?" ozvala se znepokojeně Fosterová.

"Tohle není Dat, Clarice. Je to jeho zvrhlé dvojče," řekl jí, aniž by spustil oči z androida. "Odstupte od něj!"

"Ani nevíte, co říkáte," ohradil se Lore a loulpl očima po poručici. "Pan LaForge má pravdu, radši ode mě jděte dál, mohl bych vám ublížit," poškleboval se. "A to by se Geordimu nelíbilo."

"Bud' ticho!"

"Proč?"

Lore se snažil co nejvíce rozptýlit pozornost, a k tomu mohly velice dobře posloužit znalosti, které o místních lidech doposud získal. Jako nejvhodnější se mu vybavila vzpomínka na rozhovor, který s Geordim vedli, když se v runaboutu vraceli na Enterprise, ve chvíli, kdy poručík Fosterová odešla na chvíli z kokpitu.

"Clarice," pokračoval, "jako doppelgänger jeho nejlepšího přítele jsem využil možnosti dozvědět se pár informací. Mohu vám důvěrně prozradit, jak je do vás nadporučík zamilovaný!"

"Mlč," křikl na něj Geordi a trochu zrudl.

Nerozhodilo ho to, ale přece jenom se na zlomek sekundy podíval na Fosterovou, a ta chvilka stačila Lorovi k tomu, aby po něm skočil. Vymrštil se ze sedadla, srazil mu ruku s fázérem k zemi a strhl Clarici k sobě. Než mu v tom mohl Gast nebo LaForge zabránit, chytil ji pod krkem a stiskl. Poručík sebou zašklubala a začala lapat po vzduchu. Android jí dovolil dýchat jen velmi mělce.

"Pusť ji!"

"Sám ale nevěříš, že tě poslechnu, že ne?" Lore s ní začal ustupovat ke dveřím. "O nic se nepokoušejte a bude v pořádku!" varoval je a couval od nich. Vybral si ale k ústupu špatný čas, protože v tu chvíli zrovna dorazila ostraha a vběhla mu přímo do zad. Než by řekl švec, na zátylek mu mířily čtyři fázery.

Androidovi logika prozradila, že nemá žádné východisko, ze kterého by mohl vyváznout bez úhony. Zachoval se tedy tak, jak mu poradil pud sebezáchovy.

Pomalu pustil rukojeť a zcela datovsky překvapeně zamrkal.

"Tak je to jedna jedna," okomentoval to.

Aljaška

Jediný rozdíl mezi těmi dvěma umělými bratry teď byl v tom, že zatímco Lora do vězení teprve eskortovali, Dat v něm už byl. To však hodlal velice brzy napravit. Při poslední Rikerově návštěvě mu nahrál do karet jeho výbuch vzteku, během kterého kapitán nevědomky částečně rozbil ovládací zařízení silového pole cely.

Krátký pohled do vnitřku nalomeného ovládacího Datovi stačil, aby se mohl připravit. Podle vedení usoudil, že se jedná o standardní dvoufázové pole, k jehož narušení by mělo stačit poškození několika kontaktů.

Dat si vyhrnul rukáv tuniky, zatlačil na místo na svém zápěstí a uvolnil tak panel na předloktí. Odklopil ho a dvěma prsty si sáhl do útrob paže. Vypojil jeden z druhotných článků, který napájel mechanismus jeho "svalů", a vytáhl ho ven, kde na něm přepojil několik obvodů.

Reakce nastala okamžitě, pro naše lidské vnímání vesmíru však byla neviditelná.

V metafyzické rovině se ale s ohlušujícím třeskem střetlo několik různorodých proudů a částec, které s nelibostí vyslaly energetický pulz a zkratovaly některé citlivější obvody v okruhu tří metrů.

Jinak řečeno, silové pole se zatřpytilo a spadlo.

Dat spokojeně mrkl a vrátil relátka na místo. Ještě pro jistotu zkusil motoriku prstů, ale zaznamenal, že je všechno v

nejlepším pořádku. Překročil tedy práh svého vězení a vydal se na cestu domů.

## Enterprise

Deanně vždycky při třídění myšlenek pomáhal pohyb. Fyzická námaha odpoutala všechny ostatní smysly a dovolila jí soustředit se pouze na své já. Milovala tyto chvíle ticha a samoty. Převlékla se proto do cvičebního úboru, stáhla si vlasy do pevného culíku a s ručníkem kolem krku se vydala i přes pokročilou hodinu do tělocvičny. Měla toho dost na přemýšlení.

Na místě s úžasem zjistila, že zde nebude sama. Uprostřed naleštěné podlahy klečel Worf, ruce sepjaté v jedné z meditačních poloh předcházejících cvičení. Jeho postava ve volném bílém kimonu se odrážela v zrcadlech na stěnách a násobila tak jeho přítomnost.

Připravoval se na mok'baru, aikidu podobné klingonské bojové umění. Jeho ústřední ideou je užití koordinované síly vnitřní energie a duše v harmonii či souladu s požadavky a okolnostmi boje. Má velmi elegantní techniku, která je zcela založena na využití síly a reakci protivníka. Hlavní roli hraje koordinace s akcí soupeře, a Worf byl v tomto sportu skutečným mistrem, dokonce vedl hodiny, kde v několika lekcích učil zájemce potřebným základům. Patřily mezi ně i Deanna a Beverly.

"Doktorka říkala, že máš odpočívat," přerušila Troi jeho soustředění a odložila si ručník na věšák.

Worf otevřel oči, vstal a zaujal výchozí pozici s lehce pokrčenýma nohama rozkročenýma na šířku ramen. "Jako vždy přehání," odušil a ruce složil na prsa.

"Můžu se připojit?"

"Samozřejmě."

Poradkyně si upravila kimono a napodobila jeho postavení. Worf začal ladně pohybovat rukama podél osy svého těla a natočil se o devadesát stupňů. Váhu levé nohy přenesl na pravou a trochu se předklonil. Deanna svoje pohyby synchronizovala s jeho, ale nemohla se mu vyrovnat. Teprve při jednom z pokročilejších pohybů si všimla, že rameno, do kterého byl zasažen disruptorem, má trochu menší hybnost. Dokázala si to živě představit, jí samotnou také nepříjemně brnělo v poraněné noze, a to se jednalo jen o škrábnutí.

"Bolí to?" prolomila mlčení.

"Ne," zavrčel.

Troi přestala cvičit a uvolnila se. Přestože se nejednalo o velkou fyzickou námahu, byla vyčerpaná, snad i z předchozích událostí. Klingon ještě dokončil jeden z předepsaných pohybů jménem "KoH-man-ara" a zakončil sérii mohutným výdechem. Teprve teď znovu otevřel oči.

"Tvoje koncentrovanost se od poslední zlepšila," pochválil ji jako instruktor.

Neví, jak začít, uvědomila si. Chce se usmířit. Dovolím mu to?

"Jsem rád, že jsi tady," pokračoval. "Chtěl jsem si s tebou promluvit."

"O čem?" Doufala, že se jí daří tvářit se neutrálně, ale uvnitř se celá chvěla.

Worf okamžik mlčel. "Musím ti poděkovat. Na planetě jsi mě zachránila," vydoloval ze sebe nakonec.

Zase ucukl. Původně chtěl říct něco jiného. Proč jsou Klingoni takoví srabi, když se jedná o vyjádření pocitů?

"Nebyli jsme ve skutečném nebezpečí," připomněla mu místo toho nahlas.

"Ale to jsi nevěděla."

"Udělal bych to pro každého z této posádky. Pro každého přítele."

"Já..." zaváhal, ale pak jako by překonal nějakou vnitřní překážku a přistoupil až těsně k ní. "Rád bych, abych ti byl znovu víc než jen obyčejným přítelem." Zadíval se jí do očí a jemně ji uchopil za ruku. Nebránila se, ale také k tomu měla co říct.

"Worfe, to, co jsi mi prve řekl, mě velice rozčílilo," svěřila se mu. "Hodně mě to zklamalo. Myslela jsem, že tyhle věci už máme za sebou. A ty jsi při první známce problémů zazmatkoval a utekl jako malý kluk."

Bezpečnostní důstojník se opět trochu stáhl. Podle hodnot jeho světa zašel už hodně daleko. Klingonský namlouvací rituál je trochu... přímočařejší. Nicméně ve Worfovi převládala výchova získaná v lidské rodině, a navíc, žena, kterou miloval, byla zároveň lodní poradkyně.

"Jsou to pro mě docela nové pocity," přiznal. "Ještě nikdy jsem k nikomu nepocítil tak silnou náklonnost jako k tobě. Ta intenzita mě překvapila a vystrašila. Proto jsem se nechal tak snadno ovlivnit tvou matkou a znejistit komandérem Rikerem."

Bylo to poprvé, co se jí úplně a beze zbytku otevřel. Cítila jeho upřímnost, a skoro ji to omráčilo. Muselo pro něj být hrozně těžké říct nahlas takové věci. Znamenalo to, že do ní vkládá ohromnou důvěru. "A co K'Ehleyr?"

"K'Ehleyr jsem miloval a vždy bude mojí první láskou a matkou mého syna. Ale náš vztah nestačil uzrát do něčeho tak silného jako s tebou. Nechci udělat stejnou chybu podruhé. S tebou dokážu splynout do jediné bytosti."

Bylo to vyznání, které jí stačilo.

Přivinul ji k sobě a pevně ji objal. "Můžeš mi odpustit?" zeptal se poté, co spolu takto několik chvil setrvali.

Musela mu odpustit, protože ho milovala.

"Pod jedinou podmínkou," zachvěla se potěšením. Byla ráda, že mu nemusí odpustit jen tak zadarmo. "Zítřka poobědváme s mojí matkou."

Tak jako ona teď nemohla vidět jeho zoufalý pohled, on neviděl její zlomyslný úsměv.

\* \* \*

Lodní vězení byla sterilní místnost čtvercového půdorysu, po jejímž obvodu byla vybudovaná soustava čtyř identických cel, vždy po dvou na protilehlých stranách. Každá měřila pouze několik metrů čtverečních a jediným

příslušenstvím bylo úzké erární lehátko s dekou. Průčelí, které sloužilo jako vchod, bylo zahrazeno neviditelným silovým polem, generovaným z červeně zářící obruče rámu. Bylo to kvůli lepší kontrole vězňů, kteří při tomto nedostatku soukromí jen těžko mohli vyvíjet plány k útěku.

Nejednalo se zrovna o nejvytíženější příslušenství Enterprise, využívalo se pouze občas a nárazově.

Poručík Campbella proto docela překvapilo, když po nástupu do služby našel obsazené hned dvě jednotky.

"Dneska máme nějak napilno," poznamenal udiveně ke kolegovi, kterého přišel vystřídat.

"To tedy jo," protáhl se bezpečák a znučeně vstal. "Nejdřív přivedli támhletoho chláпка," mávl k cele číslo dvě. V ní seděl na posteli zkroutěný muž s hlavou v dlaních. "Ten problémy nedělá. Bude to asi nějaká politická."

"A ten druhý?"

"Ten ještě nepromluvil. Máme na něj dát obzvláštní pozor, je to android, co vypadá jako nadporučík Dat. Přivedli ho čtyři chlapi a speciálně mi kvůli tomu volal sám kapitán Picard!"

"Ty jsi mluvil s kapitánem?"

"Asi před dvaceti minutama."

"Ty máš kliku," vydechl Campbell závistivě a usmál na samolibého kamaráda. Potom, jak mu výcvik předepisoval, musel zkontrolovat vězně. Komora s androidem byla osvětlená a muž v ní vypadal, jako když odpočívá. Ležel natažený na lůžku a oči měl zavřené, nijak nedal najevo zájem o probíhající výměnu. "Poslední dobou se nám příbuzní pana Data nějak rozmnožili, co? Bude mít pomalu větší rodinu než já!"

"Já bych s ním neměnil," dodal ještě odcházející důstojník a konečně opustil službu. Novému strážnému začala osmihodinová noční směna. Poručík se usadil do křesla za jednoduchou bezpečnostní konzoli, ze které mohl ovládat zařízení jednotlivých cel, a připravil se na dlouhou nudnou noc.

Lore se stále ani nepohnul a Samuels vypadal uzavřený do sebe. Alespoň že neotravují, uvolnil se bezpečák a natáhl si nohy.

Asi po půl hodině se dveře místnosti najednou otevřely a vstoupil vysoký distingovaný Vulkanec. Na sobě měl elegantní oblek pískové barvy, v pase opatřený šerpou s vyznačenými starobylými runami.

"Pane?" Campbell zpozorněl a postavil se do pozoru. "Co pro vás mohu udělat?"

Vulkanec ho důstojně pozdravil a podal mu padd. "Jsem kapitán T'Ral a vedu vyšetřování tamtoho muže," ukázal na Samuelse, který se v cele postavil a přistoupil blíž k silovému poli. "Toto je povolení od komandéra Brosche."

"Promiňte, ale musím si to ověřit."

"To je logické," souhlasil. "Počkám."

"Bezpečnost kapitánovi," rychle klikl na komunikátor. "Poručík Campbell."

"Ano, poručíku?"

"Pane, je tady kapitán T'Ral a žádá přístup k vězni. Potřebuji od vás potvrzení."

"Jeho povolení je platné," řekl Picard zachmuřeně. "Máme rozkazy s ním plně spolupracovat."

"Děkuji, pane," přerušil Campbell spojení a pokynul Vulkanci. "Promiňte, předpisy. Můžete pokračovat."

"To je v pořádku," konstatoval T'Ral. "Věc, ve které budu pana Samuelse vyslýchat, je přísně tajná. Musím vás proto požádat, abyste opustil místnost. Můžete zůstat přede dveřmi a já vás potom zavolám."

"Nejsem si jist, jestli smím."

"Je to nezbytné. A je to rozkaz!"

"Ano, pane," poslechl Campbell a šel hlídat ven. Vulkanec se krátce podíval na androida v protější cele, ale ten vypadal, jako když spí. Obešel tedy konzoli a postavil se před Samuelse; oba muže od sebe dělilo jen několik desítek centimetrů a stěna energie.

"Pane Samuelsi, jsem tu, abych vám oficiálně sdělil obvinění ze špionáže proti Spojené federaci planet a začal s výsledkem," řekl klidně.

"Kapitáne!" zanařikal vězeň. "Vždyť mě přece znáte! Já jsem to neudělal!"

"Důkazy proti vám jsou jasné," pokračoval T'Ral, aniž by se ho věžňova slova nějak dotkla či ho ovlivnila. "Jako jeden z mála a velitel operací základny máte vědomosti postačující k odeslání tajné zprávy. Stejně tak jste schopen dostat se k osobním kódům ostatních členů posádky. A jako jediný jste přežil."

"To ze mě nedělá zrádce!"

"Přinejmenším to vyvolává otázky."

"Ty mohu zodpovědět!"

"Jak jste se dostal ze základny? A proč zrovna v okamžiku, kdy podle všeho někdo odřízl mě a komandéra v podzemí a mučil vědce ze základny? Kdo jiný znal bezpečnostní kódy? Kdo vypnul maskování a odhalil naši pozici? Naštěstí tu byla Enterprise, jinak se mohlo stát něco ještě mnohem horšího."

Samuels se zamyslel.

"No, začalo to, když se porouchalo maskování na vnějším perimetru," vysvětloval horlivě. "Upozornil mě na to můj zástupce, poručík Dawson. Spravil jsem to a vyšel ven, abych to zkontroloval. Všechno se zdálo v pořádku."

T'Ral zkoumavě pozoroval muže v cele.

"Při návratu se najednou spustil bezpečnostní poplach a odřízl mě přepážkami u transportních plošin. Pokoušel jsem se dostat dovnitř, ale pak jsem v jednom koridoru našel tělo jednoho z vědců s propáleným hrudníkem. Došlo mi, že se něco stalo, a rozhodl jsem se přivolat pomoc. Vrátil jsem se k plošinám a dal dohromady pár součástek na vysílačku, ale neměl jsem žádný vodič energie. Napadlo mě, že použiju elasit, který se těží v místních horách, ale potřeboval jsem ho v čisté podobě. Proto jsem se transportoval do nejbližšího města a pokusil se nějaký získat; místní ho používají jako drahý kov. Než jsem stačil použít kus, co jsem získal od jednoho z těch lidí, tak si to rozmyslel a chtěl ho zpátky. Málem mě to stálo život - potvrdí vám to komandér Riker, který mě zachránil! A tamhleto android!"

Kapitán V'Sharu se ohlédl k protější cele a pozdvihl jedno obočí.

"Je to pravda, přísahám," naléhal dál Samuels. T'Ral zaváhal a lehce se zamračil. "S výbuchem a maskováním jsem ani nemohl mít nic společného! To už jsem byl dávno ve městě!"

"To je důvěryhodné vysvětlení," pronesl váhavě důstojník rozvědky a pomalu a s rozmyslem natáhl ruku k ovládání silového pole. "Radě Federace to pravděpodobně také tak přijde. Bude zrádce hledat jinde."

"Tak vidíte, pane," vydechl Samuels. Ulevilo se mu, že získal prvního spojence. Teď už bude všechno snazší.

Vulkanec pole vypnul, ale zůstal stát venku. "Jestli vám mohu poradit, myslím, že to byl Dawson. On jediný kromě mě znal kódy. Byl to on, kdo odvedl moji pozornost."

"Ach ano, pan Dawson," odušil T'Ral. "Komandér ho také chvílku podezíral. Ten nám ale už nic neřekne, je mrtvý."

"Podle mě museli být dva," zamyslel se propuštěný inženýr. "Protože jeden jistil rukojmí, zatímco další zpracovával data a připravoval výbuch. Kdo myslíte, že byl ten druhý?"

"Některý z těch, co přežili, bezpochyby."

"Ale to už jsme jenom..." zarazil se. "Myslíte, že komandér?"

"Komandér je silný patriot," odmítl ho pobaveně T'Ral a vstoupil do cely. "Stejně jako já. Pro vlast uděláme cokoli."

Samuels vytřeštil oči a neschopen slova začal před hrozivě se blížícím mužem ustupovat. Zarazil se až o zadní stěnu. Vulkanec ho rychlým pohybem uchopil za ohryzek a prudce stiskl. Inženýr zachroptěl a okamžitě se složil na zem. Chvilku se zmítal a dusil a během minuty byl mrtev.

"Vaše historka byla až moc pravděpodobná," oznámil kapitán mrtvole. "Mohla by do podezření uvést mě." Oprášil si ruce a vrátil se do místnosti. Jeho pohled přitáhla postava, která ho pozorovala odnaproti. Pobavené mlčení androida, který ještě před minutou předstíral spánek, T'Rala zaujalo.

Předstoupil před druhé vězení, ze záhybu tuniky vytáhl disruptor a skoro omluvně pokrčil rameny.

"Než mě zlikviduješ, mohu ti něco navrhnout?" zarazil ho Lore.

"Poslouchám."

"Upřímně, z lodi se možná dostaneš, ale nemáš kam utéct," uvažoval android nahlas. "Ale když mě odtud pustíš, můžu ti nabídnout přestupní stanici, kde tě nikdo hledat nebude."

T'Ral se zamyslel a doširoka se usmál. "Jak by řekli mí bratránci," napodobil strnulý vulkanský výraz, "to je akceptovatelné."

Jakmile uvolnil silové pole, Lore vyběhl z cely a jeho nový spojenec ho následoval. Rychle vyšli na chodbu a díky zpomalené reakci poručíka Campbella, který na zlomek sekundy považoval androida za Data, strážce ihned zneškodnili. Lore ho udeřil pěstí do spánku a poslal do bezvědomí.

"Pojď za mnou," vyzval romulanského špiona na druhou a společně vyrazili do útrob Enterprise.

11.

Enterprise

Kapsle s debenzenovým plynem se rozmístily nad povrchem planety, přesně jak předpovídala Geordiho simulace, a vyčkávaly povelu. Kapitán je sledoval na obrazovce můstku, spolu s komandéry Rikerem a Broschem, každého z důstojníků po jedné straně velitelského křesla.

Poslední torpédo právě doletělo nad nejvzdálenější pozici na druhé straně globu a zaujalo postavení. Hlavní monitor byl rozdělen na dvě poloviny, jedna ukazovala projekci taktického rozložení náloží na grafickém modelu, druhá část zobrazovala reálný pohled na mračny zahalený Slendrian.

Picard spokojeně zaznamenal, že všechny údaje jsou takové, jaké mají být, a aniž by spustil oči z obrazovky, adresoval rozkaz takticko-bezpečnostnímu stanovišti na zadní plošině. "Pane LaForgi, můžete odpálit nálože!"

"Ano, pane. Odpaluji," potvrdil šéfinženýr a stiskl sérii tlačítek. "Částice vypuštěny!"

Taktické zobrazení potvrdilo jeho slova a po celém obvodu kružnice obepínající obraz planety zablikaly jasně modré body. Z úhlu, v jakém byla vůči Slendrianu Enterprise, bylo na živé straně obrazovky vidět pouze dvě z několika desítek torpéd, ale kapitán stejně pochyboval, že by měl čas pozorovat všechna.

Nevěděl by totiž, kam se podívat dřív, taková krása se jen tak nevidí.

Drobné exploze, které prolomily obal projektilů, jasně zazářily a ihned se začal šířit oblak neviditelného plynu, který však barevně reagoval, jakmile našel ve svém okolí neutrína. Jako když se z rozprašovače uvolní několika kapek parfému, drobné kapičky vytvářely v atmosféře pestrou bouři ohňostrojí a elegantně tak likvidovaly škodlivé látky. Planeta chvilku vypadala jako duhová kulička, s jakou si v dětství hrával snad každý.

Jean-Luc přemýšlel, co si asi o tomto úkazu myslí lidé na planetě. Možná dal právě podnět ke vzniku nového náboženství.

Očistná katarze barev pomalu ustávala a vesmír se znovu zahalil do obvyklé černoty. Globus se dál klidně otáčel, aniž by si byl vědom, že ještě není zcela mimo nebezpečí. Jen kousek dál se směrem k němu vlnila gravitační vlna, která mohla způsobit pěknou paseku.

"Dokončeno," oznámil Geordi. "Neutrína jsou nyní neškodná."

"Výborně." Čas vstřebat dojmy už nebyl. Kývl na pilota a vydal očekávaný pokyn. "Pane Hawku, přesuňte Enterprise na kurz přibližující se poruchy a nastavte nás hlavním deflektorem k jejímu čelu!"

"Rozkaz!"

Lod' vyklouzla z orbity a pouze pomocí impulzu se vzdálila z bezprostřední blízkosti planety. Hawk manévrovacími tryskami upravil její polohu a na obrazovku promítl přicházející vlnu. Vypadalo to, jako když stojíte na břehu moře a zdálky pozorujete příliv. Jen voda nebyla modrá, blížící se hmota se nadouvala všemi tmavými odstíny nicoty a jen občas se jí na hřebeni zaleskl odraz zbytku té krásné karminové jako připomínka původu poruchy.

"Vzdálenost?"

"Tři sta tisíc kilometrů."

"Vychylovač připraven?"

"Ano. Jsou připraveny i záložní zdroje."

"Čas k dosahu?"

"Pět minut."

Picard nashromáždil všechny informace nutné k zásahu a na zádech ucítil jemné mrazení, jako vždy, když se přiblížil čas k akci. Tohle sice nebyla žádná bitva, ale i tak pocíťoval vzrušení, kvůli kterému si tuto práci vybral. Miloval ji a nevyměnil by ji za nic na světě. Snad jen na chvíli by byl ochoten zběhnout k archeologii, která pro něj představovala zcela jiné a lákavé dobrodružství, ale brzy by se vrátil. Teď seděl na můstku své lodi a čekal, až bude moci zachránit dvě stě šedesát milionů lidí. Není to úžasný pocit? "Campbell Picardovi!"

"Poručíku?" povzdechl si kapitán. "Právě teď není vhodná chvíle. Opakuji, že kapitán T'Ral má všechny pravomoci."

"Ten Vulkanec právě osvobodil androida," zasípal bezpečák mdle, jak se teprve probíral z bezvědomí. Zavolat na můstek byla jeho první reakce, ale sám ani nevěděl, co se stalo. Otřeseně se zvedl a zavrával; nesnesitelně ho bolel pravý spánek. Sáhl si za ucho a nahnatal tam lepkavou krev. "Omračili mě, ale nemůže to být víc než několik minut."

"Všechny sekce!" zahromoval ihned Picard do interkomu. "Vetřelec na palubě!"

"Pane bože!" vydral se ještě z komunikátoru Campbellův hlas. Strážný zatím došel až k celám a tam našel pravděpodobný důvod toho všeho. "Kapitáne, pan Samuels je mrtev. Vypadá to, jako když mu někdo zlomil vaz!"

Kapitán prudce otočil hlavou k Broschovi.

"Můžete mi to vysvětlit?"

"To není možné!" zakoktal se jindy sebevědomý komandér a odmítavě vrtěl hlavou. "Nemohu věřit, že by... Ten android mohl kapitána unést, nebo ho nějak ovlivnit! T'Ral si moji důvěru vysloužil během několika let! Přišel rovnou z vulkanského velení."

"Pane, podle mých záznamů bylo silové pole cely pana Samuelse deaktivováno jako první." Poručík Campbell, který stále zůstával na lince, se snažil svoje provinění napravit horečnou činností.

"Danielsi!" obrátil se Picard promptně k poručíkovi nahrazujícímu Data. "Vnitřní senzory! Najděte je!"

"Nemohu je zaměřit. Podle počítače už nejsou na lodi."

"Pane, někdo právě opustil dok," křikl varovně Geordi. "Povolil jste nějaké lety?"

"Samozřejmě že ne!"

"Jsou to oni," potvrdil Daniels. "Kódování zámků obešli a obsluha hangáru neodpovídá na mé volání! Chybí nám jeden runabout! Je to Tigris!"

"Chytněte je do vlečného paprsku!" vykřikl Riker.

"Příliš pozdě," omluvil se Geordi vzápětí. "Už se impulzem vzdálili z dosahu."

Picard vypustil mezi rty podrážděné zasyčení. "Zavolejte je!"

"Neodpovídají. Právě přešli na warp."

"Jaký je jejich kurz?"

"Míří zpět k souřadnicím, kde jsme poprvé narazili na prostorovou anomálii," zjistil Hawk a tázavě se ohlédl k velitelským postům. "Mám nastavit stíhací kurz?"

"Pane, v takovém případě bychom se nestihli vrátit a zabránit ničivým účinkům té gravitační vlny," připomněl první důstojník. "Nejdříve se musíme vypořádat s ní, jinak Slendrian zkolabuje."

Jak dlouho? Obrátil se Jean-Luc s nevyslovenou otázkou na svého šéfinženýra.

Ten jen zavrtěl hlavou.

"Pulz musí působit několik minut, aby měl nějaký vliv a roztříštil poruchu."

Příliš dlouho. Za tu dobu nám můžou zmizet kdekoliv.

"Kapitáne Picarde, nemůžete je nechat utéct!" vzhopil se pobledlý komandér Brosch. "Ten muž má informace, které mohou Federaci srazit na kolena!"

"Nehodlám to dopustit," odsekl mu Jean-Luc a podíval se na Rikera. "Jedničko, vezměte si druhý runabout! Jestli mám pravdu, ta anomálie je odpověď na všechno, co se stalo s Datem. Zastavte je a zjistěte to!"

"Ano, pane," zvedl se první důstojník a vykročil k turbovýtahu. Než odešel, postavil se z náhlého popudu i Brosch.

"Kapitáne, dovolte mi, abych se připojil ke komandérovi."

"Povolení uděleno," propustil ho Picard a ještě si rýpl: "Doufám, že vašeho přítele úspěšně... umlčíte."

Aljaška

V hlavní laboratoři, která sloužila jako domovský přístav prostorové sondy, bylo rušno. Do očekávaného Lorova návratu se už neodpočítávaly hodiny, ale minuty, a inženýři doladřovali poslední úpravy na svém vzácném zařízení. Na jednom z největších počítačových terminálů zářily červené číslice, pravidelně ukrajující čas do hodiny H, a ty doplňovalo i zvukové odpočítávání. Celá scéna horečnou činností připomínala zmenšené řídicí středisko nějakého hodně rušného vesmírného doku.

Za zády vědců vše zpovzdálí pozoroval kapitán Riker.

Opíral se s rukama založenýma na prsou o rám dveří a zamračeně sledoval každý pohyb. Ne že by svým lidem nevěřil, ale nehodlal ohrozit celou akci tím, že by přehlédl nějakou maličkost. Lore a jeho znalosti pro něj byly skutečně tou poslední šancí na završení letité anabáze za pomstou.

Nedaleko něj, de facto na širokém ochozu nad ním, se krčil na pohled docela stejný android. Snažil se, aby ho nebylo vidět, a pozorně studoval obrazovky nad hlavami inženýrů. Ukládal si všechny na nich promítané údaje pečlivě do paměti, a učil se tak ovládat sondu. Věděl, že je pro něj jediným cestovním prostředkem.

Jako pozorovatelnu si vybral úzkou mezeru mezi několika naskládanými barely, do které se dostal krátkou spojovací chodbou mezi horními laboratořemi. Na jeho útěk zatím nikdo nepřišel, a mohl jen doufat, že to tak těch posledních několik desítek minut vydrží. Díky tomu se mu sem podařilo vniknout nepozorovaně. Do dolního patra řídicího centra se odsud mohl dostat buď na dvojmístné výtahové plošině nebo po kovovém žebříku.

Dat neměl problém s tím, že by mu při delším klečení dřevěněly nohy nebo něco podobného. Pohnul se proto, že jeden z inženýrů mu nevědomky tělem zakryl terminál, na němž se zobrazovaly systémy sondy, o které měl důstojník největší zájem. Jednalo se samozřejmě o mezidimenzionální navigaci a generátor bran. Jak se naklonil, zavadil o jeden z barelů a ten se zakymácel. Nespádl, ale pohyb upoutal Rikerovu pozornost.

Kapitán se na plošinu podezřívavě podíval a zbystřil. Odlepil se ode dveří a šel se podívat blíže, pohledem zdola při tom prozkoumal celou vrchní nástavbu a soustředil se na hromadu prázdných přepravek. Dat nebyl tak malý, aby se mohl dobře skrýt celý, a navíc v šeru zářila jeho bílá pokožka.

Riker hned instinktivně sáhl po fázeru a varovně vykřikl: "Poplach! Je tu narušitel! Zastavte ho!"

Vědci se začali udiveně rozhlížet a zmateně pobíhat okolo počítačů; nevěděli, co mají dělat. Nebyli pro podobnou situaci cvičení, podobné věci za ně vždy řešili vojáci. Naštěstí mezi nimi nebyl nikdo ozbrojen, protože by se to pravděpodobně zvrhlo v krvavá jatka. Takto se k jedinému dalšímu fázeru v místnosti, uloženému v pohotovostní skříňce, dostal pouze ten nejrychlejší inženýr.

Android nečekal, až se vzpamatují, a vyběhl z úkrytu. Snažil se přeběhnout plošinu ke dveřím do laboratoří, ale během těch pár metrů se nutně musel vystavit případnému ohrožení. Jeho situace se právě znatelně zkomplikovala. Teď, když o něm věděli, bude mnohem složitější dostat se k sondě. Před Rikerovým nenávisným pohledem vystartoval a rozběhl se. Plošina se pod dopady podrážek jeho bot rozechvěla a zaskřípala. Kapitán na něj zdola okamžitě zamířil, ale nevystřelil. Uvědomil si, že v této místnosti by mohl lehce zasáhnout i něco, co by se mohlo nenávratně poškodit nebo explodovat.

Ozbrojený inženýr tak prozíravý nebyl, a zcela amatérsky vypálil na pohybující se cíl. Paprsek jen těsně minul počítačové jádro a zasáhl stěnu daleko za Datovými zády. Malá stanice, která se v těch místech nacházela, se s jiskřením rozlétna a začala hořet. Trosky popadaly dolů mezi vědce a slabě doutnaly.

"Blázne!" zařval na inženýra Riker. Okamžitě mu strhl ruku, vyškubl fázera a nacpal si ho do kapsy. "Vždyť tu všechno zničíš!"

Dat využil okamžiku, zaběhl do laboratoře a zmizel z plošiny.

"Odříznete tuto palubu od zbytku lodi!"

Ozvalo se zasyčení zámeků, jak se všechny přístupy uzavřely a zmenšily tak Datovi manévrovací prostor. Všichni hráči této hry teď měli omezené hřiště, a to vyhovovalo spíš těm zlým.

"Pokračujte v přípravách!" přikázal vztekle kapitán vyrušeným vědcům a podíval se na časoměr. Svítilo na něm posledních dvacet pět minut. "Postarám se o něj. Vám nesmí nic zabránit v otevření okna!"

Nastavil zbraň na maximální hodnoty, přidal ji k fázeru odňatému horlivému inženýrovi a vyhoupl se na žebřík. Hbitě vyšplhal nahoru, kde se jako lovec pustil po uprchlíkových stopách.

## Enterprise

Romulan a android neměli žádný důvod si důvěřovat, vždyť oba byli padouši, ale pravdou bylo, že teď jeden na druhém závisel. Do člunu se dostali díky T'Ralovi, který kvůli pozdě vyhlášenému poplachu dokázal hrát svoji roli vulkanského důstojníka až do poslední chvíle natolik důvěryhodně, že služba v hangáru neměla šanci. Konec konců, však také byl vycvičený profesionál.

Nervový stisk v nestřeženou chvíli - opět slavil úspěch.

Jakmile se dostali na palubu runaboutu, převzal iniciativu Lore. Přestože špión byl výborný pilot a díky své práci se vyznal v technologii Federace, jeho motorika a zručnost se androidovým nevyrovnala. Vděčili tomu za úspěšné prolomení bezpečnostního mechanismu plavidla i útěku z Enterprise, ale oba dobře věděli, že vyhráno ještě zdaleka nemají.

Zaznamenali jak marné snahy vlečného paprsku, tak i pokusy o komunikaci. Nebyli hloupí, aby si mysleli, že je Picard nechá uniknout. Dálkové senzory jim to jen potvrdily, když oznámily, že za nimi byl vyslán stíhací runabout.

T'Ral zamračeně sledoval monitory a přemýšlel.

"Dostihnou nás?"

"Za letu ne," odpověděl mu Lore. "Jejich člun má stejné možnosti jako náš a my máme náskok. Otázkou je, kdy se dostaneme na tyhle souřadnice," pokynul na svítící terminál se zadanými údaji.

"Čeká tam na nás jiný transport?"

"Něco v tom smyslu."

"Ještě jsi mi neřekl, jak nás chceš odtud dostat," zajímal se Romulan. "I když se zbavíme toho runaboutu, jsme stále uprostřed území Federace a Flotila po nás půjde. Budou střežit hranice a prohledávat všechny lodě. Nevím jak tebe, ale

mě raději zabijí, než abych jim utekl."

"Také se nemám ve zvyku podceňovat," kontroval android. "Jsem jediným klíčem k záhadnému zmizení jejich druhého důstojníka."

"Kam tedy míříme?" naléhal rozčileně T'Ral a do mysli se mu začala vkrádat obava, jestli jim android skutečně umožní utéct. Musel se dostat na Romulus, kde ho čekalo jisté povýšení. Jen jestli nevsadil na špatnou kartu! "Takhle nás zavedeš ještě hlouběji do federačního prostoru!"

"Myslíš příliš logicky, příteli," pokáral ho s úsměvem Lore. "Hrál jsi svoji roli až příliš dobře. Ty vulkanské nesmysly ti zatemnily mozek."

"To je kompliment?"

"Přeber si to."

Romulan převlečený za Vulkance převlečeného za Romulana musel opravdu vynaložit velké úsilí, aby si tato slova vyložil ke své spokojenosti. Nakonec se ale uklidnil a nechal to být, protože si pospojoval všechny souvislosti s anomálií. Když se nad tím zamyslel bez svazujících omezení prosté logiky, bylo opravdu možné vše. I zmizet pronásledovatelům oklikou přes jinou dimenzi.

Hudson

Runabout svižně opustil dok, Riker si našel volný letový koridor mezi gondolami a člun vylétl do volného prostoru. Oba muži v kokpitu se soustředili na řízení a hledali nejefektivnější způsob, jak dosáhnout unikajícího zrádce.

Tato malá loď třídy Danub patřila mezi relativně novější zařízení používané na hvězdných křižnících, ale velice rychle si získala oblibu pro svoji praktičnost. Na Enterprise se poprvé objevila před necelými dvěma roky, ale pouze jako náklad určený pro nově zařizovanou stanici u Bajoru. Brzy poté se však stala nedílnou součástí vybavení strojového parku lodí Galaxy a používala se k misím mimo okamžitý dosah plavidla. Částečně tak nahradila raketoplány, které jí svou rychlostí a manévrovacími schopnostmi nemohly konkurovat.

První důstojník na místě pilota čekal, až Brosch vypočte a nastaví kurz. Předním průhledem v dále viděl blížící se vlnu poruchy, která se valila na Enterprise jako tsunami, schopná smést z oblohy vše i s planetou.

"Kurz zadán!"

Riker bez další prodlevy přešel na warp. Ještě stačil zahlédnout, jak z červenomodrého oka vychylovače křižníku vyšlehl proti vlně silný pulz, a pak se hvězdy proměnily v zářivé linie končící daleko za zádi.

"Za jak dlouho je můžeme dosáhnout?" zeptal se Brosch. Will na něj úkosem pohlédl a zaznamenal, že se komandér dost potí. Nedivil se mu, jistě ho už napadlo, že případné důsledky padnou na jeho hlavu.

"Udržuji warp pět," odušil. "Jestli neudělají chybu, tak nikdy."

"Nemůžeme zrychlit?"

"Warp pět je maximum, které můžeme z motorů vyždímat."

"Tak co budeme dělat?" Brosch skoro vykřikl.

"Modlit se, aby chybu udělali."

"Jak můžete žertovat v takové chvíli?"

Riker zavrtěl hlavou a blahosklonně se usmál. "Já nežertuji."

Komandér rozvědky se pohroužil do uraženého mlčení. Willow nevdalo, že nesympatický důstojník může mít problémy, ale lhal by, kdyby tvrdil, že on na této misi nemá žádný zájem. Šlo tu o Data, a to byl dostatečný důvod, aby se snažil z motorů vydolovat každý kousek energie.

"Warp 5.2!" oznámil po chvilce snažení muži u navigace. "Ale nevím, jak dlouho to udržím! Je to velký nápor na trup, až začne kolabovat pole strukturální integrity, musím zpomalit."

"Bude to stačit?"

"Bude muset," usoudil. "Spoléhám na to, že se budou chtít dostat do té prostorové anomálie. Na to budou muset vystoupit z warpu a navigovat ručně, tehdy bychom je mohli dohnat."

"A když ne?"

První důstojník Enterprise přimhouřil oči, jako by mohl oknem dohlédnout daleko dopředu na druhý runabout. "Tak už je v životě neuvidíme."

Aljaška

Kapitán Riker prošel několika laboratořemi na vědeckém patře, ale androida zatím nenalezl. Nespěchal, protože prioritou bylo jen zdržet protivníka dostatečně dlouho na to, aby se stihl vrátit Lore. On sám by proti Datovi šanci neměl a spolehnout se pouze na fázer - to ho zrovna moc neuklidňovalo.

Opatrně nahlížel do všech tmavých koutů, obcházel vybavení, za kterým by se mohl někdo ukrýt a zkoumal mřížky ventilace a průduchy v přepážkách. Uplynulo už deset minut, ale další čtvrt hodina ještě zbývala. Předpokládal, že Dat se o něco pokusí co nejdříve, protože potom se jeho šance ještě zmenší. Připravil se tedy na příštích kritických pár minut a adrenalin mu zbystřil všechny smysly.

Vstoupil do další místnosti. Byla to ta laboratoř, ve které drželi Data. Cela vypadala tak, jako když ji viděl naposledy, jen silové pole bylo vypnuté. Bůh ví, jak se mu ho povedlo vypnout, napadlo Rikera. Rozhlédl se, ale tady nebylo nic, kde by se mohl schovat člověk. Také nebylo pravděpodobné, že by se Dat ukrýval ve vězení, z něhož před chvílí prapně utekl. Už se otočil k odchodu, ale najednou se mu zdálo, že z cely zaslechl slabé cinknutí.

Zpozorněl a zpocenou rukou stiskl fázer ještě silněji. Šel pomalu k cele a obezřetně nahlížel do kapsy i druhou zbraň.

Uklidnilo ho, když přes látku ucítil její tvar. S namířeným fázem dorazil před vstup a připravil se na útok.

Komora ale byla prázdná, jediná věc uvnitř byla zmuchlaná pokrývka na lůžku.

Riker se zhluboka nadechl a ruku nechal spadnout podél těla. Jestli jsi vůbec něco slyšel, pomyslel si, bylo to asi jen praskání trupu, jak se rozpínal nebo smršťoval. Takové zvuky vydává každá loď. Spíš to byly jen tvoje nervy, žiješ příliš dlouho na pokraji psychického vyčerpání, napomenul se a chvějící se rukou si otřel čelo.

Udělal několik kroků a chtěl se otočit k odchodu, ale náhle do něj zezadu něco prudce vrazilo. Ztratil rovnováhu a po hlavě vletěl do cely, kde ne zrovna měkce dopadl na podlahu vedle pryčny. Fázer mu přitom z dlaně vypadl a odskočil ven z cely. Zaúpěl bolestí, protože si při pádu poranil rameno, a vzhlédl, aby se podíval, co se vlastně stalo.

Před dveřmi stál Dat a blokoval mu cestu ven. Riker netušil, odkud na něj zaútočil, přísahal by, že místnost byla ještě před zlomkem vteřiny prázdná. Na tom ale teď nezáleželo. Všiml si fázeru, který ležel u androidových nohou, těsně za prahem. Dat ho buď neviděl, nebo se neobtěžoval ho sebrat. Zmobilizoval všechny síly a natáhl se pro něj.

Android se ho nepokusil zastavit. Kapitán už konečky prstů skoro cítil povrch zbraně a zaplavila ho nová naděje, když tu Dat prostě zdvihl ruku a klikl na ovládací panel vězení. Práh se rozsvítil. Rikerova ruka narazila na silové pole a to se zajiskřením poslalo do věžňovy ruky elektrický výboj jako upozornění, aby se nepřibližoval. Užasle ucukl a zůstal zírat.

Dat, který opravil zabezpečení své bývalé cely jen okamžik předtím, než Riker vešel, beze spěchu zdvihl fázer a zmínil hodnoty, nastavené na zabití. Pak si vězně nevzrušeně prohlédl a otočil se k odchodu.

"Počkej," zastavil ho Riker. "Co chceš dělat?"

"Musím zničit vaše zařízení. Je příliš nebezpečné."

"To nesmíš!" vykřikl. "Ani ty se nedostaneš domů!"

"To už není váš problém," odtušil Dat a pokračoval v cestě ke dveřím, aniž by cítil povinnost cokoliv vysvětlovat. Nicméně plán měl.

"Můžeme být společníky! Můžeš nahradit Lora!" Důstojník Flotily ani na tuto pochybnou nabídku nereagoval, a kapitán Aljašky se s vypětím posledních sil postavil. Pěstí udeřil do silového pole, které se rozzářilo. Přestože ho to muselo velice bolet, udeřil do něj ještě několikrát. Jiskry lítaly, bariéra varovně syčela jako o závod a na věžňových rukou se objevily červené popáleniny.

"Takhle nemůžeš odejít!" zařval jako šílenec. Byl psychicky naprosto vyčerpaný. Dat se nerozhodně zastavil a ohlédl se. Riker zaúpěl bolestí a zesláblé se svezl na kolena. Ještě jednou praštil do pole, energie ho odhodila a on se svalil na zem. "Zabij mě," zachrchlal prosebně. "Nemůžeš mě tu takhle nechat."

"Nemohu vás zabít."

"Musíš," sípal. "Už teď jsem mrtvý."

"Nemohu, ani kdybych chtěl. Promiňte," řekl Dat omluvně a dveřmi vyšel na chodbu do doku.

Riker osaměl, uvězněný v cele, ve které byl původně někdo, kdo mu měl přinést klid. Jeho duše se zaplnila beznadějí větší, než jakou byl schopen snášet. Dlouze a zoufale vykřikl; ten zvuk zaplnil celou loď a rezonoval mezi všemi přepážkami. Natolik ho oslabil, že mu ruce volně spadly podél těla.

Až teď pravačkou nahmatal v kapse druhý fázer, na který po útoku úplně zapomněl. Pracně ho vydoloval a prohlédl zbraň, zda na ní zůstalo maximální nastavení. Bolestně se usmál a v mysli se mu objevil obrázek jeho rodiny. Milované obličeje se před jeho skelným zrakem pomalu měnily do zohyzdělých asimilovaných grimas.

Když už to nemohl déle vydržet, obrátil hlavě proti sobě a zcela bez lítosti stiskl spoušť.

\* \* \*

Ono se lehko řekne: "nic vás nesmí zastavit", ale když se k vám blíží bledý android a má smrtelně vážný výraz podpořený namířeným fázem, ztratí i ten nejodvážnější člověk přesvědčení o nezbytnosti poslechnout takový příkaz.

Zřejmě proto se všichni vědci z hangáru shromáždili v jednom koutě místnosti a zcela mírumilovně hleděli na Data, který svou pozornost dělil zcela rovnoměrně mezi ně a ovládací konzoli hlavního počítače. Na terminálu svítil čtyřminutový údaj a z něj se neovlivnitelnou rychlostí odpočítávaly další a další sekundy.

Sonda dosud parkovala na přistávací ploše, ale vlečné paprsky už byly připraveny. Dat se v ovládání zorientoval celkem snadno, a byl-li by schopen pocitu překvapení, ani struktura a řízení sondy ho nijak nezarazily. Pravděpodobně by stejné obvody navrhl a sestavil i sám, kdyby měl... potřebnou invenci.

Nastavil, respektive upravil nastavené údaje a parametry týkající se kurzu kapsle a zadal několik vlastních dodatečných rozkazů. Zvukové znamení ohlásilo vstup do poslední fáze odpočítávání, ale jeho prsty se už tak pohybovaly s maximální rychlostí.

Paprsky se probraly k životu a uchopily do náruče sondu v téže chvíli, kdy se rozevřela brána hangáru. Dat dokončil operaci a kratičkou chvíli zaváhal. Velice rychle se však rozhodl a do terminálu vyťukal poslední příkaz. Pak namířil fázer na počítačové jádro a vystřelil.

Explodovalo, ale nijak velký efekt se nekonal. Prostě se zhroutilo a rozpadlo do několika částí, které s nezbytným jiskřením nezvratně zkratovaly. O zbytek se postará poslední z Datových příkazů.

"Pokud vám mohu doporučit, tak byste se měli odebrat k únikovým modulům," oznámil vědcům a schoval fázer.

"Nastavil jsem autodestrukční program na dvacet minut. Ta doba by vám měla stačit k nalodění a opuštění nebezpečné oblasti."

"A kapitán?" odvážil se zeptat jeden inženýr.

"Na kapitána Rikera nečekejte." Dat věděl, co říká, slyšel nezaměnitelný zvuk výboje za svými zády, když odcházel z cely. Nemohl, neměl čas něco s tím udělat. Ten muž si lítost nezasloužil a android by mu ji ani poskytnout nemohl, přesto si však nebyl úplně jistý, jestli je to ten správný konec.

Inženýr pochopil, ani on však nedal najevo víc než překvapení. Tlampače a Časové omezení dalšímu vyptávání

neprály, a tak vyběhl z místnosti za ostatními vědci, směrem na spodní paluby a k pylonu, kde byly záchranné moduly. Dat zaznamenal rostoucí hodnoty energie na jednom z nerozbitých monitorů. Přepětí postupovalo do všech systémů, autodestrukce byla nezvratná. Sonda už byla skoro venku z hangáru, a manipuloval ji jen hlavní paprsek. Za okamžik zmizí i ten a sonda popluje sama, pomocí vlastního zařízení. Ani se neohlédl a vykročil k ní.

Hudson

Vzdálenost mezi dvěma runabouty se ani nezmenšovala, ani nenarůstala. Motory obou strojů pracovaly na plný výkon a piloti z nich pracně dolovali každý joul energie. Na všech se však podepsaly napětí a stres, a tak každý z nich mohl lehce udělat chybu. Riker doufal, že to nebude on, ale ten druhý. Honička už na jeho vkus trvala dost dlouho, chtělo by to nějakou změnu.

Komandér Brosch křečovitě svíral opěrky křesla a doslova hypnotizoval konzoli. To na dobré náladě taky nepřidalo. Dlouhé napjaté ticho konečně přerušilo tklivé pípnutí počítače.

"Co to znamená?" probral se Brosch z transu.

"Vystupují z warpu."

"Mají něco s motory?"

"Ne," zavrtěl Riker hlavou. "Jsou na místě."

"Tady jste objevili tu anomálii?"

Pilot přikývl.

"Ale teď už tu nic není." Willův společník zkoumal monitor a bedlivě propátrával okolní oblast. "Žádné známky prostorové aktivity. Co tady chtějí dělat?"

"Nevím," zamračil se Will. "Ale vsadím se s vámi, že mají nějaký plán. Lore je pravděpodobně schopen tu anomálii vyvolat, nebo je s někým domluvený. Měli bychom setsakra rychle něco vymyslet, protože za dvě minuty jsme u nich." Jeho ruce se doslova přísály na povrch řídicí desky, jako by tím chtěl lodi dodat energii.

Hudson se skutečně za necelé dvě minuty přiblížil na dosah uprchlého runaboutu a zpomalil. Před Rikerovým očima se zablesklo, jak loď opustila warp tunel, a před přídí se jim obraz zaostřil do tvaru sesterské lodi.

"Zavolejte je."

"Linka nastavena."

"Hudson volá Tigris," promluvil Riker do interkomu. "Vím, že mě slyšíte. Okamžitě se vzdejte a vypněte všechny zbraně a zařízení. Bude s vámi zacházeno v intencích federálního zákona a bude proti vám vzneseno obvinění ze špionáže. Lore, když nám prozradíte, kde je Dat, bude to u vojenského soudu bráno jako polehčující okolnost."

Kaná zůstával němý a nezdálo se, že by někdo chtěl odpovédět.

"Máte minutu na rozmyšlenou, jinak zahájíme palbu!"

Brosch se k němu naklonil a ukázal tázavě na reproduktor. "Mohu?"

Riker přikývl a přepnul komunikaci k němu. Komandér rozvědky se krátce zamyslel a pak klidně a mírně otevřel svoji linku. "T'Rale," oslovil špiona. "Nabízím vám spolupráci. Když se stanete naším člověkem, můžu vám slíbit prominutí trestu a docela slušný plat. Co vy na to?"

Stále žádná odezva.

"Prosím, přemýšlejte o tom," dodal po chvílce čekání a vypnul interkom.

"Co si od toho slibujete?" zeptal se ho Riker.

"Musel jsem to zkusit," pokrčil Brosch rameny. "Víte, jak cenný pro nás je?"

"Kde máte jistotu, že vás znovu nezahlaví?"

"V mém povolání neexistuje nic jako jistota, komandéře," odpověděl a netrpělivě čekal, až vyprší ultimátum dané Rikerem. "Co hodláte udělat, jestli neodpovíte?" zeptal se s obavami.

"Nejsem si jistý."

"Runabout bude muset být zničen, uvědomujete si to, doufám?"

"To je až poslední možnost. Lora potřebuji živého, kvůli nadporučíku Datovi."

"Když to ale bude nutné, zničíte ho?" naléhal Brosch.

"Ano," připustil Riker. "Ale -"

"Jakou máme výzbroj?"

"Čtyři fotonová torpéda a dvě baterie fázérů, pane," odsekl Broschovi, který jej přerušil. Komandér se ale tvářil spokojeně. Stačilo mu vědomí, že tak jako tak budou schopni se se situací vypořádat. Na zájmech ostatních, tedy na Datovi, mu pranic nezáleželo. "Oni mají totéž," doplnil Will a potěšilo ho, jak důstojník znejistěl.

"Volají nás."

Riker se ohlédl na konzoli a skutečně, na komunikačním terminálu spatřil T'Ralovu vznešenou tvář. Romulan už odložil neprostupnou masku necitelné logiky a povýšeně se usmíval. "Komandéře?"

"Ano?" zareagovali oba muži v kokpitu. "Hovořím s komandérem Broschem," specifikoval zběh oslovení. "Jsem ochoten se domluvit, a můj společník s tím souhlasí. Předem ale musím vědět, jaké mi dáte záruky. Nejsem ochoten se vydat jen na pouhé vaše ujištění."

"T'Rale, znáte mě. Držím svoje slovo."

"To bylo ve zcela jiné situaci. Musíme si o tom promluvit."

"Poradím se s komandérem Rikerem z Enterprise," navrhl rozvědčík a koutkem oka zaznamenal, jak mu pilot ukazovákem pod krkem signalizuje, aby přerušil komunikaci. "Ozvu se."

"Čekám."

"Co se děje?" utrl se Brosch na Rikera, když umlčel komunikaci. "Už ho skoro mám!"

"Podle mě jen zdržují. Lore se nikdy nevzdá. Čekají, až se otevře brána."

"To jste tak chytrý až teď? Před chvílí jste s nimi chtěl vyjednávat sám!"

"Podívejte," ukázal mu Will místo odpovědi na vědecký terminál. "Za poslední dvě minuty se v oblasti zvýšila hladina gravitonů o 250 procent. Každou chvíli může dojít k protřetí bariéry prostoru!"

Brosch se podíval z okna, a jako na potvrzení Rikerových slov začaly za nehybnou siluetou Tigridu probleskovat šarlatové paprsky. "Musíme hned něco udělat!" vykřikl a zapnul zase komunikátor.

"T'Rale, okamžitě se vzdejte!"

"Obávám se, že jsem si to rozmyslel," ušklíbl se zle Romulan. "Náš transport konečně dorazil." Obraz blikl a vystřídal ho Lore. "Rikere, varuji vás. Jestli vystřelíte, může dojít k reakci a zničíte celý sektor! Nepokoušejte se nás zastavit!"

Komandér vztekle vypnul monitor a sledoval, jak se runabout přídí natáčí k rodící se anomálii.

"K čertu, risknu to!" rozhodl se impulzivně a Brosch s ním pro jednu souhlasil. "Pořádně se držte!"

Hudson vypálil dávku těsně před Tigris a jemně plavidlo rozhoupal. Vesmíru to zatím nijak nevadilo, a to dodalo Rikerovi odvalu. Další dávky dopadly přímo na trup člunu, který tvrdohlavě mířil k deformaci. Výboje ožehly nechráněný plášť a zanechaly dlouhé černé rýhy na stříbřitém povrchu.

Chybělo ještě několik desítek vteřin, než se vytvoří porucha natolik stabilní, aby jí mohlo projít něco jako loď. Za tu dobu by mohl nebránící se runabout dojít skutečně značné úhony, a tak Lorovi nezbylo než také zaútočit.

Prudce strhl svoje plavidlo z kurzu a pokusil se dostat za Rikerova záda.

To se mu nepovedlo, ale přece jen získal lepší postavení. Oba runabouty aktivovaly štíty a vyměňovaly si převážně varovné zásahy fázérů, kterými sice odčerpávaly energii ze štítů, ale nestalo se nic, co by jednoho nebo druhého ohrozilo.

To nebyl druh bitvy, který by Rikerovi vyhovoval. Mohlo se stát, že až bude anomálie kompletně vytvořená, Tigris náhle změní kurz a může velice rychle zmizet. Potřeboval jej znehybnit, a na to bylo zapotřebí skutečně přesně zamířit a nadávkovat ničivou sílu. Nesměli udělat chybu. Počítač mu oznámil, že dostali další zásah fázérem a štíty tak klesly na 72 procent své síly. Následující záblesk energie je minul a Will sledoval jen jeho odlesk v jednom okně. "Záložní energie do štítů!"

"Provedeno! Jsme na osmdesáti procentech!"

"Připravte torpédomety!" přikázal Broschovi a instinktivně stáhl hlavu mezi ramena, jak vytušil další zásah. Uvnitř kabiny bylo šero; poté, co se světlo ztlumilo kvůli úspoře, jen občas zajiskřil nějaký vyhořelý obvod.

Než komandér všechno nastavil, provedl Riker s lodí několik ladných obrátů a klíček, díky nimž se dostal nad Lorův runabout. Takovou výhodnou pozici nemohl udržet dlouho a tak spěšně křikl: "Palte, jakmile budete moci!"

"Rozumím!"

Lore se pokoušel uhnout, ale Riker se překonával a dělal s Hudsonem skutečné zázraky. Udržel stíhací kurz, jako by dokázal pohyb Tigridu předvídat, kopíroval jeho nerovnou trasu a nenechal se setřást.

"Pálím!"

Dvě torpéda s mlasknutím opustila komory a jako dvě malá slunce se řítily k unikajícímu nepříteli.

"Řekl jsem jedno torpédo!" podíval se Will na Brosche, který přerývavě dýchal a měl rozšířené zorničky. "Takhle je zničíte!" Důstojník nenávistně hleděl na ovládání zbraní a jen koutkem úst odsekl: "Tohle je věc rozvědky! Nedokážeme je zastavit!"

"Jsme příliš blízko!"

Torpéda minula cíl a odletěla do prostoru, našťastí na opačnou stranu od anomálie, která pomalu dozrávala do té velikosti, v jaké ji Riker poprvé spatřil na můstku Enterprise. Okolo ní se vesmír vlnil, jako když hodíte oblázek do tůně.

Sotva bylo jasné, že první salva cíl mine, vypálil Brosch podruhé - nikdo mu v tom nemohl zabránit. Poslední dvě torpéda nesměla minout, a také neminula. Riker právě včas Hudson strhl a exploze pohltila jen Tigris.

Štíty zaúpěly pod nápořem a ihned spadly, zbytek katarze si pohrál se samotným trupem runaboutu. Muži na Hudsonu podvědomě slyšeli úpění kovu a vnitřního napětí. Člun pod tím tlakem pukl a rozletěl se na kousky i s pasážíry. Naštěstí se anomálie nezdála být jeho zkázou ovlivněná, souboj se díky divokému manévrování přenesl dostatečně daleko.

Riker zastavil a nechal člun volně se kolébat v prostoru poblíž zářícího úkazu. Opřel si unaveně hlavu o opěrku křesla a ohlédl se na Brosche. Také on byl zpocený a unavený, měl zavřená víčka, na rtech mu však hrál spokojený úsměv.

"Neměl jste právo," obvinil ho Will šeptem, na víc se necítil. "Bude vás to stát hodně."

"Nemyslím si, příteli," usmál se komandér. "Podléhám vyšší autoritě."

"Nejsem váš přítel!"

Brosch ani vzdáleně nevypadal, že by se ho to prudké odmítnutí nějak dotklo. Snad na to byl zvyklý. Jen lhostejně pokrčil rameny a mávl rukou. "V tom případě mě jen odvezte zpět na Enterprise."

První důstojník zmíněné lodi zavrtěl nevěřičně hlavou a promnul si oči. Než ale zadal kurz pro zpáteční trasu, prohlédl senzory pole trosek po Tigridu. Tentokrát to netrvalo tak dlouho, jako když Geordi hledal Data, počítač velice brzy našel pozůstatky slitiny, z níž byl android vyrobený. Nebylo pochyb o tom, že s Lore se na Enterprise už pravděpodobně neseťkají.

Vzhlédl od konzole a upřel oči na nachový vír, teď už dotvořený do celé majestátnosti. Za okamžik zmizí, a s ním i poslední šance nalézt Data. Ta se však ztratila už s Lore. Riker se zrovna chystal říci své tiché "sbohem, Pinocchio", když ho upoutal otevírající se střed poruchy.

To zatím vždy předcházelo zjevení nebezpečné sondy.

Připravil se v očekávání útoku na úhybné manévry a varoval Brosche před další divokou jízdou. Komandér se nejprve vylekal, ale pak začal pracovat stejně horečně. Stále při tom nemohl spustit oči ze smrtelně krásného tvaru kapsle. Něco se mu však nezdálo.

Bylo na ní něco navíc.

"Podívejte!" zatřásl naslepo Rikerovým ramenem a užasle ukázal prstem ven. Přípravami zaměstnaný pilot na okamžik odtrhl oči od terminálu, ale hned je zase sklopil. Pak je ale znovu zvedl, tentokrát pomaleji, jako by se jeho mozek vzpíral uvěřit pohledu, který se mu naskytl.

"Můj bože! To je Dat!"

Na sondě obkročmo seděl známý android - Will tedy alespoň doufal, že je to on a ne nějaké jeho další alter ego. Jak na ní pomalu proploval vesmírem a držel se hladkého povrchu, připomínal hodně starý obrázek kovboje sedícího na atomové bombě. Ve dvacátém století se mu tuším říkalo "Atomový Jack".

"Transportujte ho!"

Riker pokyn nepotřeboval, jeho prsty už zadávaly souřadnice samy. Hned nato se v křesle otočil k malé plošině na zádi a sledoval, jak se za modrého mihotání světla objevuje druhý důstojník. Jakmile se Dat zhmotnil, pokynem hlavy pozdravil nadřazeného a bez okolků pravil: "Pane, velice silně vám doporučuji, abyste se s lodí okamžitě vzdálil."

Komandér nepotřeboval žádné zdůvodnění a runabout neprodleně odstartoval od úkazu i opuštěné sondy. Za chvíli nastavený autodestrukční program došel naplnění a širokým prostorem se rozlilo velice intenzivní bílé světlo, nabitě nespoutanou energií. Pronikalo vším, každým předmětem i pórem těla. A pak, stejně náhle jako když otočíte vypínačem, nastala tma. Zmizela sonda, úkaz i trosky Tigridu.

To, co zůstalo, byl jen vesmír a malý runabout.

Na jeho palubě se všichni pomalu probírali z mrákot. Kromě Data samozřejmě, který od oslepeného Rikera převzal kormidlo a zamířil do bezpečné vzdálenosti. Když se pilot a jeho společník probírali a před očima jim přestaly vířit mžítky, nastalo ticho. Nikomu se nechtělo ho přerušit, a tak byl prvním zvukem signál palubního komunikátoru.

"Komandéře, to je Enterprise," oznámil Dat. Pro něj se už všechno vrátilo do starých kolejí a byl znovu ve službě.

"Přepojuji kapitána na obrazovku."

Na monitoru ve výši pilotovy hlavy se objevil obličej kapitána Picarda, který si autoritativním pohledem prohlédl tváře v kokpitu runaboutu. Delším pohledem se zastavil na Datovi, jako by zkoumal každou jeho vrásku. Pak se ale se svým požadavkem obrátil na Rikera.

"Jedničko, hlášení!"

"Tigris byl zničen, pane. Spolu s ním i Lore a kapitán T'Ral."

"Rozumím." Picard se nadechl a vrhl ostrý pohled na Brosche, ale z nějakého důvodu se rozhodl, že se v tom nebude dál vrtat. Pro něj to skončilo úspěšným zásahem proti silám ohrožujícím Slendrian.

"Pokusili se zmizet ve vygenerované bráně, ze které se vrátil pan Dat. Krátce poté anomálie explodovala - i se zařízením, které ji mělo na svědomí. Obávám se, že nezbylo nic, co bychom mohli využít."

"To je v pořádku," přikývl Picard klidně. "Zbytek se dozvím z hlášení. Budu ho chtít od vás všech! Enterprise se na vaše souřadnice dostane během pěti minut."

"Ano, pane."

Picard se spokojeně usmál. "Dobrá práce, Wille." Podíval se na svého prvního důstojníka, a opět se mu v očích objevila otcovská něha a uznání. Riker byl rád, že zmizelo to zklamání, které se tam usadilo po nepovedeném výsadbku. Následující slova mu to potvrdila. "Mimochodem, musel jsem přehodnotit některé své postoje. V hlášení jsem uvedl, že jste nenesl zodpovědnost za nic, co se stalo na Slendrianu."

"Děkuji, pane."

"Není zač. Skutečně si to myslím." Picardův pohled přelétl na Data. "Ještě poslední věc. Jak se cítíte, Date?"

Android zamrkal nad tou podivnou otázkou, ale vhodnou odpověď našel.

"Je to zvláštní, ale připadám si, jako bych se vrátil ze záhrobní."

Kapitán zdvihl obočí a zamyslel se. Pak se mu na tvář vrátil úsměv.

"Nikdo není nesmrtelný, drahý Date," pronesl prorocky. "Ale jestli k tomu má někdo předpoklady, pak jste to právě vy. Doufáme, že tohle bude vaše jediná zkušenost se smrtí."

A přerušil komunikaci.

12.

Kapitánův deník, hvězdné datum 48231.5

Enterprise stále zůstává ve slendrianském prostoru, přestože jakékoliv nebezpečí ohrožující sektor či planetu již dávno pominulo. Připojila se k nám však loď Boseman, a k mému překvapení také vulkanská loď Sarek, patřící V'Sharu a původně mířící k základně. Od jejího kapitána jsem dostal pozdní varování, že na zadržené nausikaanské transportní lodi bylo nalezeno hibernované tělo opravdového kapitána T'Rala. Vyvstávají zde tedy znepokojivé indicie, naznačující nové spojení proti Federaci.

Mé hlášení Flotile bylo přijato chladně. Admirál MacEkk se mnou odmítl probírat další souvislosti a dopady této mise, a přikázal komandéru Broschovi okamžitý návrat na velitelství. Nemohu tvrdit, že by nám ten muž na palubě chyběl.

Nespokojenost také doprovází zničení dimenzionální sondy, se kterou měla Flotila zcela jiné plány. Já jsem však toho

názoru, že čin nadporučíka Data byl správný a zamezil možným problémům.

Zatím tedy čekáme na další rozkazy, a posádka toho času využívá ke svým aktivitám...

\* \* \*

"To přece nemůžeš myslet vážně!" Deanna Troi si unaveně vzdychla a pomyslela si, že to snad nikdy neskončí.

"Worfe, pochop, prosím, že moje matka si zkrátka na podobné obřadnosti potrpí."

Klingonský bezpečnostní důstojník se podíval na svůj odraz ve velkém stojacím zrcadle, zarámovaném v ornamentálně vyřezávaných lištách, a otráveně si urovnal zlatavou šerpu s vyznamenáními a odznaky domovského světa. Pod ní měl oblečenou ceremoniální uniformu Hvězdné flotily, kterou všichni důstojníci, které znal, přímo... neměli rádi.

Byla příliš vypasovaná, dlouhá a nepatřily k ní kalhoty. Tedy alespoň ne v normálním slova smyslu. Místo nich se nosily těsné elastické kamaše tmavé barvy. Spodní okraj horního dílu uniformy se zlatým lemem mu sahal až po kolena, pod nimiž vykukovala svalnatá lýtka. Připadal si jako krejčovská panna.

Vrcholem všeho byl obrovský replikovaný pugét krásných rudých růží, který mu poradkyně vtiskla do náruče. Ať se snažil jakkoliv, k němu zkrátka neseděl. Když mu ho Deanna poprvé vložila do ruky, nejprve ho držel jako pádlo a poté jako útočnou zbraň. Finální úchop tedy alespoň nevypadal, jako když chce matku své přítelkyně zabít.

Worf se zhluboka nadechl, chvíli zadržel dech a vypjal hrudník. Ramena stáhl dozadu a bojovně vystrčil bradu. Tato póza, nacvičená před zrcadlem, mu pomohla natrénovat si vhodné entrée.

"A políbíš ji ruku, že?"

Válečník splaskl. "Cože?" zeptal se nevěřicně. "Ty po mně chceš, abych se choval jako nějaký seladon?"

Troi ho odstrčila z místa před zrcadlem a pročešala si dlouhé zvlněné vlasy. Také byla slavnostně oblečená, ale na rozdíl od Worfa s uniformou problémy neměla. Pro ženy vůbec byla díky přirozenějšímu střihu elegantnější.

"Zase přeháníš," vyčetla mu. "Je to jen taková zdvořilostní tradice a trvá asi dvě vteřiny."

"Ale -"

"Já jsem také jedla gagh na CH'anuK'u a nic jsem neříkala. Přestože mi vůbec nechutná!"

"To je něco jiného!"

"Ne. Není." Otočila se k němu a objala ho tak, jak to umí jen žena, která něco potřebuje. "Uděláš to pro mě?" špitla sladce.

Udělal to pro ni.

Když velvyslankyně Troi otevřela dveře své kajuty, aby osobně přivítala hosty, vrhl se jí po ruce tak divoce, že tuhle zkušenou dámu muselo okamžitě napadnout, jakou metodou její dcera toho hrdého válečníka asi přesvědčila k tak neortodoxnímu činu.

"Maminko, jsme tu s poručíkem Worfem na slíbený oběd," ohlásila se oficiálně Deanna a letmo se s Lwaxanou políbila na tváře.

"Výborně. Vítám vás, poručíku," pokynula jim paní Troi do místnosti a krátce se nahlas zamyslela. "Poručík," opakovala si pro sebe a převalovala tu hodnotu na jazyku, jako by zkoušela, jestli jí bude chutnat. "Možná je načase, aby Rada Federace přehodnotila vaše postavení. Povýšení by vám slušelo," usoudila. "Promluvíme o tom s několika lidmi."

"To není zapotřebí," odmítl zdvořile.

"To uznám sama, drahoušku," poplácala ho po ruce, aby neřikal nesmysly, a odvedla dvojici do obývacího pokoje k prostřenému stolu. Její nedávný oběd s kapitánem Picardem byl proti tomu skutečně pouhá ochutnávka skromnosti. Worf jí předal kytici a viditelně se mu ulevilo.

Paní Troi to velice potěšilo. "Oh, jak roztomilý!" zvolala a ihned ji umístila do vázy na stole. Válečník se za jejími zády obrátil na přítelkyni a pantomimicky zdůraznil nechuť nad svojí "roztomilostí". Hostitelka dělala, že to nevidí, ale bavilo ji dceřina nápadníka mučit.

"Jdete právě včas, už jsem všechno nachystala."

"Ty sama?" podivila se Deanna.

"Nebud' vulgární!" ohradila se velvyslankyně. "Ale nechala jsem do replikátoru vložit vlastní recept. Pomůžeš mi donést podnos?" kormidlovala dceru do druhé místnosti a na Worfa jen zašvitořila: "Zatím se prosím posaďte, poručíku, hned jsme zpět!"

Klinton se posadil za nazdobený stůl a jeho mohutná postava se ztratila za vázou s květinami, několika svícny, dovedně poskládanými ubrousky a vysokými číšiemi, kterými byla deska stolu přetížena. Poradkyně se zatím nechala dostrkat z doslechu a čekala, co má matka na srdci.

"Dcerunko, chtěla jsem si s tebou jen krátce promluvit," začala Lwaxana.

"Nebudeš znova mluvit o Worfovi nebo Willovi, že ne?"

"Ne," uklidnila ji. "I když," opravila se, "trochu ano." Zvedla ruku, aby zastavila dceru ještě dříve, než jí začne odporovat, a vysvětlila jí, jak to myslela. "Ráda bych ti jen řekla, že už se skutečně nikdy nebudu vměšovat do tvého života. Vždycky ti řeknu svůj názor, ten si budeš muset vyslechnout, ale nebudu na tebe už nikdy naléhat."

"Maminko..."

"Je to tvůj život, a ty se budeš muset vyrovnat s důsledky svého chování, ať už budou jakékoliv. Vždycky jsem tě před vším chtěla ochránit, ale uvědomila jsem si, že to ode mě skutečně bylo... sobecké."

"Ach, mami," zjhlhla Deanna a láskyplně ji objala. "Já ti nic nevyčítám. Ani nemůžu, já jsem se k tobě také nechovala hezky."

"Zapomeneme na to, ano," pohladila ji Troi po vlasech. "A tentokrát to bylo opravdu už naposledy."

"Až do příští hádky," usmála se poradkyně.

"Když se na tebe koukám, je mi, jako bych se dívala do zrcadla," zahleděla se velvyslankyně do dceřiných očí. "Jen do hodně laskavého a pomýleného v čase."

"Jsi stále krásná, maminko. Čím dál krásnější. Doufám, že jednou budu jako ty."

"Je už na čase, aby si toho všiml také nějaký muž," přijala Lwaxana zamyšleně kompliment a zasněně sebou trhla.

"Kde je vlastně Jean-Luc?"

\* \* \*

"Už jdu!" zavolal Jean-Luc Picard omluvně, když vyšel z turbovýtahu do chodby na palubě jedenáct a spatřil, že jeho společnice na něj už netrpělivě čeká. "Dokončoval jsem hlášení do lodního deníku a musel jsem se ještě převléknout!"

"Nečekám dlouho," svolila žena laskavě. "Jsi připraven?"

"Jako nikdy předtím."

"Co dáme dneska?"

"Klasiku?" navrhl kapitán. "Tak jako vždycky?"

"Tak dobrá," přikývla a upravila si klobouček se závojem. Zatímco Picard navolil do přístupového terminálu simulátoru požadovaný holoprogram, navlékla si i dlouhé hedvábné rukavice a kolem krku si ladně přehodila kožešinu z lišky. Hlava mrtvého (samozřejmě umělého) zvířete se jí houpala na zádech jako znamení příslušnosti k vyšší vrstvě. Chystala se otevřít dveře do sálu, ale kapitán ji zastavil.

"Ještě okamžik, Guinan."

"Na koho se čeká?"

Picard si oblékl běžový baloňák a střechu klobouku si stáhl víc do čela. "Poprosil jsem jednoho kámoše, aby mi s tím našim vyšetřováním trochu píchnul, Glorie," řekl drsným hlasem a opřel se ležérně o příčku.

Barmanka přikývla - čím větší společnost, tím většinou větší legrace. Ale než se stačila zeptat na totožnost toho nového hráče, přirtil se zpoza rohu Geordi. První impuls v Guinanině mozku bylo přesvědčení, že tentokrát to skončilo ještě dřív, než to začalo. Pak však zaregistrovala, že inženýr má na sobě dvouřadý oblek a buřinku.

"Nejdeme pozdě?" strchoval se a za ruku vlekl Clarice Fosterovou.

"Jen jsme zatím nastavili kapitolu," uklidnil ho kapitán. "Budeme s Glorií pokračovat tam, kde jsme předtím skončili, nevaří?"

"Samozřejmě, že ne."

"Opustili jsme román v situaci, kdy se nám bude vaše pomoc jenom hodit." Po tomto varování se Picard otočil ke dveřím a na panelu stiskl tlačítko. Dveře se tiše otevřely a odhalily zakouřenou přístavní krčmu, kde právě probíhala rvačka. Respektive probíhala by, kdyby nebyla zastavená. Lidé zamrzlí uprostřed pohybu balancovali v neskutečných pozicích a občas dokonce ve vzduchu visely i celé předměty.

Kapitán se svou družinou po boku vstoupil a rozhlédl se. Cítil klid a mír, který se do tohoto prostředí vůbec nehodil. Letmo pohlédl do tváří Guinan, Geordimu a Clarice, která se k inženýrovi těsně přivinula.

"Páni, tady to vypadá jako v hospodě u nás na Devoraxu," špitla.

"Tak to se nám vaše zkušenosti budou hodit," odušila Guinan a pevněji stiskla kabelku.

Picard se usmál a přikřčil se do pozice, ve které se nacházel před posledním ukončením. "Zaujměte místa," poprosil je a s úsměvem dodal poslední připomínku: "A přátelé, tentokrát jedeme až do závěrečných titulků!"

KONEC

Digitalizácia a oprava: Davis